UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

D

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

ad domos defuncto⁹ illã posuere maiores. Petro. in saty. Gaudẽt ferali circũ tumulata cupressu. Ꝟ cyparissus sit cyparissin⁹ ꝛ a cupissus cupressin⁹ deducit

Cypiron genus est herbę palustris se iunci ꝙ ꝛ cyper⁹. Cypirus alia herba est ꝙ gladiolus ꝺr: radice bulbosa ꝛ odore vicino nardo. Est ꝛ ꝑ se indica herba ꝙ cyperis vocat: Gingiberis effigię cõmanducata croci vim reddens.

Cyprus insula in Carpathio mari iter cilicią ꝛ syriã dues luxui dedita. Vñ ꝛ veneri sacra. Hora. Sic te diua potẽs cypri. Ꝟ cypro vbe i ea sic appellata. In ea mercatus erat quondã nouẽ regnoꝝ sedes. Urbes in ea ꝓclare Cythera a ꝙ Ven⁹ cytherea dicta est. Paphos/ Palepaphos ꝛ Salamina. Hec inter maiores nr̃i maris insulas locũ sibi vẽdicat: cui⁹ septẽtrionales partes tracheę cilicię oppositę sunt: ibiq; cõtinẽti ꝓxima est. Orientales Iffico sinui. Occidẽtales pãphilicã alluit pelagus. Australes egyptũ. Ambit⁹ insulę triũ milliũ ꝛ ꝺringẽtoꝝ.xx. stadioꝝ. Hinc cyprius a um. Vñ tres paruę insulę huic ꝓpinque Cyprię noiant. Et Venus cyprią ꝙ ei primus in Cypro tẽplũ sit cõstitutũ: vel ꝙ pariẽtib⁹ ꝓfideat. Vñ grece κυειν parere est. Similiter Cyprius a um possessiũ: ꝛ Cypriānus nomẽ viri ꝓpriũ Cyprus etiã dicit̃ vua florẽs: ꝛ species quędã extrinsec⁹ virgulti in egypto ferẽs etiã floridũ quendã fructũ imodũ florentis vuę platũ. Sed videt̃ magis inquit Piero. ad fructũ vitis respicere cũ dicit̃ in Latricis. Botrus cypri dilectus meus mihi in vineis engaddi. Pli. li. xij. circa finẽ dicit arborẽ odoratã in egypto folijs ꝛ semini coriandro similis. Coquit̃ in oleo et exprimit̃. Inde vnguentũ regale qđ cyprus siue cyprinũ dicit̃. Unde in canticis scribit̃: Cypri cũ nardo: nardus ꝛ crocus: fistula ꝛ cinnamomũ cũ vniuersis lignis libani. Nascit̃ in multis locis sed in cypro insula odoris suauitate prestat. Ideo cyprus est appellata.

Cyprinus genus piscis: de quo Pli. ꝛ Aristo.

Cyprogenia dicunt̃ quę sunt in cypro genita: etiã Venus vt Homerus in hymnis.

Cyrcerum nauis asiana ꝓgrandis. Plau. Cũ pcũctor portitores ꝛ ꝙ nauis venerit ex asia negant venisse. Cõspicatus sum interim cyrcem̃ quo maiorẽ nõ cẽseo

Cyrene es ꝛ Cyrene tm̃ plurali numero pe. pro. oppidum lybię inclytũ potensq; conditũ a Batto Laconico quem Callimachus progenitorẽ suum fuisse tradit. Ab hac cyrene tota libya Cyrenia dicta est a Cyrene quę ꝛ cyrenia virgine Penei regis arcadię filia quã rapuit Apollo e monte pelio: ꝛ in aphricam quę vergit in egyptũ trãstulit: ex qua filios suscepit quatuor. Aristeũ: Nomiũ: Anteũ: ꝛ Argũ. Hinc Cyrenaicus a um: vt regio cyrenaica ꝛ phia cyrenaica quã Aristippus socraticus cyrenẽsis instituit. Hinc Egesias phus de quo Cice. lib. j. Tus. originem duxit. Hanc regionẽ Pli. appellat pentapolitanã: a numero quinq; vbium quibus maxime inclyta est: quarũ hęc sũt noia. Beronice: Arsinoe: Ptolomais: Apolloxia: ipsaq; Cyrene. Scribit Sal. Cyrenenses magnũ ꝛ diuturnũ bellu⁹ gessisse cũ carthaginẽsibus de finibus agroꝝ. Est ꝛ cyrene nomen vbis in Cypro insula quã Cyrus cõdidit ex ꝙ natũ putãt Simonem patrem Alexandri ruffi: vt est apud Euãge. Aug. li. de pastoribus scribit Simonem cyreneum qui angariatus est: vt christi crucẽ tolleret fuisse aphrũ ꝛ hanc cyrenem aphricę contiguam esse.

Cyrnus grece κυρνος insula est in mari ligustico: quã latini corsicam dicunt. Dicta cyrnus a cyrno corsice rege prius Teranne noiata qz ibi teranei ppli Thessalię habitauerũt: lõga passuũ. cl. milia: lata maiore ex parte. l. Circũitu. cccxij. milliũ: distãs a vadis Volaterranis. lxij. millib⁹ passuũ. Hinc Cyrnę⁹ a um. Virg.

Sic tua cyrneas fugiant examina taxos. Hec primo teraphne postea a cyrno cyrne appellata est.

Cyrnea vasis viuarij gen⁹ Plau. Cadus erat vini inde ĩpleuit cyrneam.

Cyrrha iugũ parnassi montis boetię. Ouid. Quid tibi cũ cyrrha qđ cũ pmesidos vnda; Cyrrhea ꝺo vbs in helicone iuxta Mysam. Luca. Sed mihi iã numẽ: nec si te pectore vates Accipiã cyrrhea veliz secreta mouentẽ Sollicitare deũ: bacchũq; auertere nysa.

Cyrios latine ꝓprius authenticus dominus. Unde Cyriacus ꝓprium nomen.

Cyrus ꝓpriũ nomẽ regis psaꝝ. Cyrus ꝺo nomẽ duoꝝ fluuioꝝ: quoꝝ vnus est in Albania: alter in Media.

Cyssus genus hẽdere: quę sola sine adminiculo stat: a grecis orthocyssos dicitur. Quo etiã nomine dictus fluuius quidam.

Cytheron. Vide in dictione cythera.

Cytisus pe. coꝛ. genus fruticis: inter campos ꝛ syluas a Cytiza ciuitate. Colu. lib. iij. Cytisum: quem greci aut zeas: aut carnicin aut trifarin vocant q̃ plurimũ habere expedit ꝙ gallinis: apibus: ouibus: capris. et omni genere pecudũ vtilissimus est. Idẽ lib. x. vtraq; cytisus. Est em̃ satiua ꝛ altera sue spontis.

Cytorus pe. pro. mons in asiatica regione quę paphlagonia nuncupat. In eo buxus plurima nascebatur. Unde ꝛ buxifer a Catullo dicit̃ Virg. Et iuuat vndantem buxo spectare cytoꝝ. Fuit ꝛ cytorus siue cytorũ ciuitas synopensiũ emporiũ a cytoro phyri filio condita ꝛ appellata vt testatur Strabo.

Cytinus flos satiue punice vt balaustũ syluestris vt est apud Diosco. Pli. ꝺo cytinum interꝓtat pomum ipsum imaturũ ꝛ primũ partuꝝ eius florere incipientis: flores ꝺo ipsos in ipo Cytino erũpentes Balaustia nature astringentis.

Cytheris nomen fuit libertę Columnũ: quaꝝ Gallus amasse dicitur. Virg. eam lycoꝛim nominat.

Cythera penul. pro. insula contra cretam. In quã primũ delata est Ven⁹ vñ ven⁹ cytherea dicta est. Fest⁹ tñ scribit Cytherẽ venerẽ dictã ab vbe cythera in quam primo deuecta esse dicitur concha: cum in mari esset concepta.

Cyzicus siue cyzicum insula in ꝓpontide duobus pontibus coniuncta continenti: habens vbem eiusdem nominis: mẽnibus arce ꝛ turrib⁹ marmoreis: cui nomen indidit cyzicus rex: quem Jason per imprudentiam interemit. De hac Ouid. lib. j. fas. Hinc ꝓpontiacis herentem cyzicon emonię nobile gentis opus. Fuit hec ciuitas magnitudine ꝛ pulchritudine cum primis asię vbibus cõparanda: pacẽ ꝛ bello apta tribus armamentarijs inclyta: quorum aliud armoꝝ: aliud instrumentoꝝ: aliud frumenti erat receptaculũ. Huius habitatores Cyziceni appellantur. Verum pius papa in Asia hanc cyricum appellat: non Cyzicum. Et de cyzico sic scribit. Pluuą̃d Cyzicus nobis non satis constat adeo claritatem rebus adimunt ętas: ꝛ nos homunciones diuturnã querimus in hoc seculo gloriam: quam potentissime ciuitates retinere non potuerunt.

Littera quãdoq;

ꝓ th aspirato pontĩ: vt Theos deꝰ. Qñq; puertit̃ in b. vt qđ oliz duellũ nos iã bellũ dicim⁹. Et duellona bellona. Qñq; i l. vt a sedeo: oliz sedda dicebat: ꝙ nũc sella. Qñq; i r. vt meridies ab eo qđ est medius dies. Interponit̃ nõnunq; in cõpositis hiat⁹ prohibẽdi causa: vt in prodest redarguo. Subtrahitur quando sequens syllaba ab l. cum alia consonãte

incipit: vt ascendo aspicio. Quãdo autem cõuertat in alias litteras dictũ est in ad.

D Ante A

Dacia per c. regio in Scythia quã q̃dã Thracię partem: quidã conterminã dicunt. Alij ꝓuinciã citra et vltra Istrum esse autumant. Hęc vt Ptole. scribit a septentrione parte Sarmatię a carpato mõte: a meridie danubio ẽminat: quã nõnulli valachiã magnã esse voluerunt. Cuius populi Daci ⁊ dace dicuntur: qui olim Strab. teste dani appellati sunt. Et q̃ apud athenienses danorũ noia seruilia plurimũ abũdabãt. Hinc factũ ẽ vt in comedijs serui introducant dani nominati qui alio noie Gethe dicti sunt.

Dacicus dictus est qui daciam vicit: sicut a germania germanicus. Iuue. Cũ lance beata Dacicus ⁊ scripto radiat germanicus auro.

Dactylus penul. cor. a latinis ꝺr digitus. Ad cuius similitudinẽ metri pes vocatur. Itẽ dactili caryce: id est fructus palmę. Apitius. Et croci ꝺragme singule dactylorũ ossibus ꝺrridis quinq̃ his deniq̃ dactylis nũc mollitis est. Est ⁊ dactylus vnę genus in longum porrectę. A Columella Dactylides dicũt vnę a digitali gracilitate.

Demon latine sciens ꝺr. Aug. lib. ix. de ci. dei. Demones dicunt: qm̃ grecũ vocabulũ ob sciẽtiã nominati. Nostre religionis hoies appellant spiritus: in cęlo a deo creatos: q̃ de cęlo dciecti partim in terrę infimo: partim in hoc aerę damnati sunt. Hinc Eudemon et Cacodemon ꝓ bono ⁊ malo demone. Demon etiã animus humanus in corpore situs vocat.

Demoniũ idẽ qꝺ demon. Demoniosus ⁊ demoniacꝰ qui a demone possidet. Unde de apostolo Thoma scribit ꝙ demonioſi liberabant.

Dedalus penul. cor. dici potest ingeniosus. Quo nomine dictus est athenięsis faber egregius Icari pater qui serram asciam perpendiculũ terebrã glutinũ lichotolram inuenit: malumq̃ ⁊ antennam naui imposuit. Hic accusatus ꝙ perdicam sororis filiũ interemisset: iudicij metu in cretam fugit: vbi Labyrinthum fabricauit vbi Minotaurus includeret opus portentissimũ humani ingenij. Dictus Dedalus (vt quidã existimant) απο του δαιδαλλειν: quod est variare. Alij hoc verbũ a dedalo deriuatum putant: ob multiplex variumq̃ ingenium hominis: propter quod greci δαιδαλον varium dicunt. Et Lucre. terram ob rerum artificiorumq̃ varietatẽ dedalam nominat. Ennius simili modo Mineruã. Virg. Circen. Plaut. Logodedalos vocauit qui dolũ colunt sermonis ornatu.

Dedala neutro genere verbs lycię: a monte lycię: seu a dedalo ibi sepulto quum eum coluber aquaticus ex amne Mino in paludem quã dedalus commeabat egressus momordisset.

Dalmacia regio Illyrica contermina liburnię versus occasum a qua dalmatę dicti sũt populi: qui vt apianus scribit: domiti ab Augusto fuere. In ea Jadera ciuitas insignis rerũ abũdãtia ⁊ Ragusiũ olim epidaurus dicta. Hinc dalmaticus a. um. Suet. Extrema bella duo per se gessit: dalmaticũ adolescens adhuc et cantabricum.

Dama genus capręꝫ syluestris tam mas. q̃ fe. generis. Virg. Cũ canibus timidi venient ad pocula damę. Mar. Dente timetur aper: defendũt cornua ceruũ. Imbelles damę quid nisi preda sumus. Hui⁹ diminutiuũ est damula.

Damascus verbs nobilissima ⁊ caput Syrię. Ũn Damascena pruna auctore Plinio lib. xv. dicta credũt.

Damon nomen phi pytagorici: qui cũ phythia arctissimo amicitię vinculo cõstrictus fuit.

Damocles nomẽ ꝓtiũ vni⁹ ex assentatorib⁹ Dionysij.

Damoetas cũ diph. g. nomen pastoris de quo Virg. in Buc. Dic mihi Dameta ⁊c.

Damnũ ⁊ damnatio a demptione: q̃si diminutione cũ minus de re factũ est: q̃ quãti ꝺstat. Hinc dãnosus a. um. Col. lib. j. Quod ⁊ si per partes nõnunq̃ dãnosum est: in summa tñ cõpendiosum.

Damno as. damno afficio. Unde indemnis qui nullo afficitur damno. Sed cum de peccato vel de peccati pęna agit quãdoq̃ ablatiuo: quãdoq̃ genitiuo iungitur. Lice. lib. iiij. ad Herẽ. Maiores nostri si quã vnius peccatũ mulierem damnabãt, simplici iudicio maleficiorum: multorum cõuictam oportebat. Quo pacto? Quoniam quam impudicam iudicarẽt: eam veneficij quoq̃ damnatam existimabant. Et libro. j. Tus. Sed plurimi contra nituntur: animosq̃ quasi capite damnatos morte mulctauit. Quãdo vero nõ apponitur precium vel peccatum pęnaq̃ peccati accusatiuo tantum iũgitur: et significat culpo. Hiero. in prefa. pent. Quid igitur damnamus veteres? minime. Sed post priorum studia in domo domini qꝺ possumus laboramus. Lic. lib. iij. Tus. Rerũ naturam q̃ errorem damnare voluimus. Interdũ damnare accipitur pro exheredare. Unde e duob⁹ filijs alterũ heredem instituit: alterũ damnatũ legimus. Interdũ pro cõpellere/obligare ⁊ necessitate astringere. Terẽ. Tuus est dãnatus gnatus: nõ tu. Interdum pro liberare. Virg. Dãnabis tu quoq̃ votis. Et est translatio quasi vt damnati cõpelluntur male/ficijs eorum penas lucre: ita tu votis supplicũ compelleris eos eraudire. A participio damnatus fit cõpositũ indẽnatus: qui indicta causa: id est non defensa aut incognita causa damnatus est. Salu. Qui ꝓmo cepere quęq̃ pessimum ⁊ omnibus inuisum indẽnatũ necare. Aliq̃ indẽnatus dicit non dẽnatus. Liui. lib. ij. Eum indemnatũ in dicta causa nõ debere violari. Cõposita a damno sunt condẽno ⁊ ꝺdãno quod est ante damno. Liui. lib. iiij. Totã culpã eius tẽpori/s in prędamnatum collegam transferẽtem omnes tribus absoluerunt.

Dan vicus est in quarto a paneade miliario euntibus tyrũ qui vsq̃ sic hodie vocat: termin⁹ Judeę ꝓuincię contra septentrionẽ. De quo ⁊ Jordanis flumen erũpens a loco sortitus ẽ nomẽ. Jor quippe pispon id est fluuiũ siue riuũ hebrei vocant.

Danista fenerator creditor. Plau. Horigerus est mihi danista qui de me argentũ nõ petit: a dãdo ꝙ det fenori: vl a greco απο του δανιξειν qꝺ ẽ mutuare. Danisticus feneratorius. Danisma mutuum usura.

Danunt q̃q̃ a veteribus dicebat ꝓ dant: et duis ꝓ dederis. Plau. Cui se virtutẽ dũ danũt lenoniam.

Danubius ⁊ danubium dicitur. Ser. Ister fluuius est scythię qui ⁊ danubius noiat. Sal. Momenq̃ danubiũ habet in iugis germanię montis Sarnobę orit ꝓ innumeras gentes dicit Danubius: vbi Illyricũ attigit Ister. lx. amnibus acceptis in mare inuoluit. Amb. lib. Her. Danubius de occidentalibus partibus barbarorũ atq̃ Romanos intersecãs populos donec ponto ipse condat.

Danaus egypti frater Argiuorum rex: qui anno egressionis populi Israel. xxxvij. Sthenelo rege expulso argos tenuit: ibiq̃ quinquaginta annos regnauit. Genuit quinquaginta filias: quę belides dicte sunt. Hę vna nocte viros suos egypti filios ꝓter vnam interfecerunt. A Danao fit patronymicũ femininũ danaides. Sene. in Hercule. Ut neq̃ frustra Danaides plenas ferunt.

Danae cũ e. sed non diph. grece δαρᾶ: nomen Acrisij filię. Aliquando tamẽ diphthongus diuiditur: vt apud Ouidiũ lib. ij. de tris. Quid danaen danaesq̃

nurus matremq; lyei.

Dapes sunt magnifici ⁊ oppiparī apparatus. Var. Illa quidē lauta ē: dapibusq; instructa supbis. Sed nihil omnino te recitante placet. Hinc dapalis cena q̄ diuersis ⁊ amplis dapibus constat. Plī. Pauonē cibi gratia Rome primus occidit orator Hortēsius dapali cena sacerdotū.

Dapaticus a. um. quod est amplū ⁊ magnificū vt negocium dapaticum.

Dapsa apud veteres genus sacrificij: qđ fiebat: aut hyeme seuienti: aut vere a gręcis δαψ vocat.

Dapsilis penul. cor. repta: abundans/liberalis. Greci δαψιλεα largum dicunt. Colu. lib. iiij. Et spionia dapsilis musto. δαψιλειαν largitatē abūdantiā rerum liberalitatęq;. Ān nostri quoq; dapsiles aliq̄s lautos ⁊ liberales appellant. Plaut. in Aul. Istas magnas factiōes dotes dapsiles: mihi mor. or: id est affluentes ⁊ largas. Dapsile aduerbiū abundanter. Suet. in Uespa. Sed ⁊ cōtinuabat assidue: ac sępius recte ac dapsile.

Daphnis latine laur⁹. Fuit (teste Seruio) Mercurij filius formosissimus.

Daphne proprium nomen puellę nymphę ⁊ daphnę vt docet Stra. nemus apud Antiochenses. Uide in dictione Epidaphne.

Dardanus nomen electrę Iouisq; filij. Qui cum Iasium fratrem interemisset: inde fugiēs samothracian deuenit. Unde Virg. His ortus in agris Dardanus Ideas phrygię penetrauit ad vrbes Threiciam q̄ samon: quę nūc samothracia ferē. Et ab ipso Dardano dardania regio in phrygia vocata est: ⁊ dardanide populi. Hic Erichthonij genuit q̄ filiū habuit Troem: qui Troiā: quę prius dardania appellabat: a suo noīe vocauit: hic filios habuit Assaracū ⁊ Ilū: qui vrbem regiā a se Ilion nominauit. Huius filius fuit Laomedon Priami pater.

Darideus nomen regis Persarū tēpore Tiberij Caij et Claudij imperatorum.

Darius nomen regis persarū: qui. xxxvj. annos regnauit: cui Xerses filius ex atosa Cyri filia successit in regno. Hoc nomē habet penul. pro. qm̄ apud gręcos scribit per ei diphthongum.

Daricus penul. cor. numisma persicum darij imagine percussum.

Darmentius fluuius Heduallorū sese per cōfragosa loca in Rhodanū p̄cipitans.

Dasea densitas spiritus ⁊ signū est vocalis aspiratę.

Dardanarij dicūtur propole qui omnia prędemunt vti demum carius vendant. Dicti a dardano quodā cōtaminatissimo ⁊ p flagitiosissimo Hago a quo etiā dardanię artes a Colu. vocantur magicę. Eius sunt verba. Et si nulla valet medicina repellere pestem: Dardanię veniunt artes.

Datatim aduerbiū significat in vicē dando. Plau. Tū isti qui pila ludūt serui scurrarū datatim in via.

Datarius: qui in postulationib⁹ ac litteris manu pontificis maxime subscriptis diem ⁊ locū notat: quibus date sunt litterę. Datarius a. um. quod est dandum. Lingua vernacula dadare. Plaut. Ebo an nō prius salus? Nulla est mihi salus dataria.

Daunia Apulia: a Dauno Illyricę gentis claro viro: qui eam condidit.

D Ante E

De prępositio est: quę separata modo significat απο Hoc ē a: vel ab: vel ex: vt audiui de patre meo. Dō περι: vt cum dicimus de partibus oratorīs. περι μεροων τουλογου. Modo propter. Teren. in Eunu. Quātū me amas de fidicina hac. Modo deorsuz sicut sus deorsum. Unde susq; deq; fere veteres dicebant. Hoc est sursum an deorsum res ferat: parui facio. Modo memoratiuā vim habet: vt Cicero scripsit de officijs. Modo significat non: vt delūbe: quod est nō habens lumbos. Composita interdum auctiua est: siue intensiua: vt deamo: deprauo. Interdum diminutiua: vt decresco: deferuesco. Interdū priuatiua siue negatiua: vt desperatus: demēs: dedecet. Interdū localem vim obtinet: vt deambulo: descendo. Interdū deficientē vim sui simplicis indicat: vt disco dediscō: tego detego: docco dedoceo. Interdū est honoris exhibittiua: vt defero: deduco. Significat quādoq; in totū vel omnino: vt demando. Quādoq; aperte seu palam: vt demōstro. Componitur autē cū dictione incipiente ab a. vt deamo: b. vt debaccho:: c. vt decerno: d. vt deduco: e. vt deerro: f. vt defero: g. vt deglutio: h. vt dehisco: i. vt deūcio: l. vt delabo: m. vt demiror: n. vt denudo: o. vt deosculor: p. vt depello: q. vt dequtio: r. vt deriuo: s. vt deludo: t. vt detrabo: v. vt deuenio. Patitur tū nonnunq̄ elisionē metri gratia: sicut in deinde et dehinc. Virg. Oscula libauit natę dehinc talia fatur: vbi elidit ē. et dicimus dehinc.

Debabeo es. significat non habeo. Hiero. ad Eusto. Ita ille moderat vniuersa: vt nemo quid postulet: nemo debabeat.

Deamo valde amo: qđ vulgo ōr cordialit amo. Ter. in heau. Me ego sum fortunatus deamo te Syrę.

Deambulo de loco ad locum: vel hinc inde ambulo: vt sit salutis vel relaxationis causa. Teren. in adel. Deambulare huc libitū est. August. lib. v. con. Ante tribunal deambulabat solus.

Deambulatorium locus in quo deambulamus.

Deartuo as. q̄si per artus incido. Plaut. in Cap. Tū igit ego denūciatus deartuat⁹ sum miser.

Deauro as. a summo vel ad imū auro: vñ deauratus.

Debacchari ꝓprie est prę ebrietate valde furere. Ter. in adel. Satis debacchatus iam leno es: audi si vis nunc: egone debacchatus sum in te an tu in me? Per translationē ꝺo dicit cū quis ira percitus furit.

Debellare bello vincere vel capere: et ꝓprie debellamus hoies: erpugnamus castra/vrbes/naues et huiusmodi. Plī. lib. vj. Darium Alexander debellauit.

Debilis ex de ⁊ habilis: q̄si parū habilis: hoc est male habitudinis. i. infirm⁹. Hinc debilitas: ⁊ debilito as.

Debeo es. debui itum pertinet ad omnia: quibus deuincti sumus: quod vulgo teneor: seu debitor: siue obligatus sum dicitur. Cicero. Planco. Perfice vt ne minus respu. tibi q̄ tu reip. debeas. Idē Seruio Homo ⁊ maximis meis beneficijs deuinctus ⁊ prope omnia qui mihi debere aliq̄d videt gratissimus. Aliquādo debere est dare debere. Plau. in Cur. Berus mihi videor subduxi rationcula q̄tū eris mihi sit: q̄tumq; alieni sit: dimes sum si nō reddo eis quibus debeo. Salu. Res aūt opportuna videt q̄ eis priuatim egregia liberalitate publice maximis muneribus grandē pecuniā debeat. Sed cū accipit ꝓ eo qđ vernacula lingua dicimus douere: verbū familiarium est: vt tu debes legere.

Debitor ꝓprie dicit is a quo inuito exigi pecunia pōt: inquit Modestinus.

Debitio ipse actus. Cic. Perq̄ dissimilis est pecunię debitio et gratię: nā qui pecuniā dissoluit statim non habet id qđ reddidit. Qui autē debet ęs retinet alienum. Gratiā autē ⁊ qui refert habet: et qui habet in eo ipso quod habet refert.

Debitū ⁊ participiū ⁊ nomen esse potest. Ān nomen significat id qđ debet: vt oē debitū dimisi tibi. Ān participiū ōr obligatū. Liui. lib. xxij. Cū Romanus plures q̄ penus reccpisset: argentūq; pro eis debitum sępe iactatum in senatu re quā tunc cōsuluissent

patres tardius erogaretur.

Decacumino as. penul. cor. cacumen pręcido: siue cacumine priuo. Col. lib. vj. Potest etiam vlmus sic disponi: vt adhuc tenera decacuminetur: ne altitudinem. xv. pedum excedat.

Deca grece Δέκα latine decem. Decatos decimus. Decas adis. numerus denarius seu quicquid nūerū denarium continet: vñ Liuius libros suos decadas nūcupauit q̄ decē volumina singulę ptinerēt. Item decadas decēnalia spatia nūcupamus.

Decapolis penu. cor. Judeę regio est decē vbiū trās Jordanē. Hanc multi cęsaream esse dixerūt.

Decarchon greci eum appellant q̄ decē ħest equitib⁹.

Decachordiū instrumētū musicū decē chordas hns.

Decalogus penul. cor. sacrū volumē quod decē legis pręcepta continet.

Decaphoros pe. cor. lectica quę fertur a decē hoibus: sicut hexaphoros quę a sex.

Decadoros penul. pro. longus decem palmis.

Decalicatum calce litum.

Decaluo. Vide in dictione caluo.

Decedo is. significat discedo: proprie vero a mādato custodie loco recedo: vt consules de ꝓuincia dicunt decedere: z presides de vrbibus. Et decedere ē decorum ire siue minui. Lactan. lib. j. Id aūt solidum existimandū est: cui nihil decedere id pfectū cui nihil possit accedere. Decedere via est per errorē siue honoris gratia digredi. Suet. in Cęsa. Et cū luminib⁹ extinctis decessisset: via diu errabundus tandem ad lucē duce reperto per angustissimos tramites pedibus euasit. Idē in Tibe. Nec mirū cum palā esset ipsum quoq; eisdē assurgere z decedere via. Plau. in Tri. Decedā ego de via: de semita de honore populi. Rursus decedere ponit ꝓ mori. Et p se plenū est: vt subintelligat vita tanq̄ de custodia z gubernatione corporis ꝓficisci: vt eo modo dicat decessit: quo defunctus est. Cice. tū in Lato. dixit. Aetat⁹ pythagoras sine iussu Imperatoris dei presidio z statione vitę decedere pro discedere: sed semper abltū desiderat: vt excessit e vita.

Decerno is: proprie statuo: constituo: definio: siue de magnis rebus certam sententiā ꝓfero. Ūñ z senat⁹ decretū. Cic. lib. j. offi. Quare expectāda: quidā magis ē decernēdi ratio q̄ decertādi fortitudo. Terē. Quicquid peperisset decernerūt tollere. i. deliberarūt. Per translationē vero ptinet ad ea q̄ sunt dimicatiōis. Liui. lib. j. Obuiā egressi vt potius acie decernerent: q̄ inclusi de tectis dimicarent.

Decerto as. frequentatiuū Amō. Unguentati spectare solent non decertare.

Decermina dicunt quę purgandi causa decerpuntur.

Decretū nomen id significat quod definit. Unde decreta pontificū cōstitutiones dicunt. Decretū participiū vt cū dicim⁹ Decretū est. i. statutū et definitū. Decreta senatus a consultis sic distinguūt ab aliqui b⁹ vt decretū dicāt particulā quādā esse senatusconsulti vt cū ꝓuincia alicui decernit tanq̄ decreta sint specialia: consulta generalia.

Decretorius a. um. ponit pro iudicario in quo. s. iudicium ferri potest vt dies decretorius qui z criticus Aliqñ dicit quod est decretum firmatū extansq̄ ad aliquid arguendum iudicandum ve. Quinti. At quidam litigationibus suis illū modo ambitiosum declamandi sudorem prestitisse contenti cū turba laudantium destituunt: subsellia pugnamq̄ illam decretoriā imperitis ac sepe pullatę turbę relinquūt. Decretorium sydus et tēpus decretorium dicitur id ex quo de prouentu aliquarum rerum futuro sumitur iudicium. Pli. lib. xviij. Res summa vitium agitur decretorio vnius sydere illo quod canículam appellauim⁹. Ūñ carbūculatę dicunt vt quodā vredinis carbone exustę. Idē. Aquila exorit vesperi decretorio die florentibus oleis.

Decerpo ex de z carpo: significat detraho: siue inde carpo. Unde decerpina.

Decet conuenit: honestū est: aptum est cōsentaneū est. Cice. li. de opti. di. genere. Decere inquit q̄si aptum esse: ꝓsentaneūq̄ tēporis ac psonę. Quod tū in factę sepissime: tū in dictis valet. In vultu deniq̄ z gestu z incessu. Contra itēq̄ deducere. Et modo psonale est. Ouid. de reme. Lude decent animos mollia regna tuos. Modo impersonale: quod nōnunq̄ cum datiuo construitur. Ter. Facite ita vt vobis decet. Plaut. Mobis decet esse bonis. Minc contrariū est dedecet qđ est incōueniens/ineptum/turpe/ siue inhonestum. Ouid. libro. vj. meta. Admouiq̄ preces quarum me dedecet vsus. A decet sit decens conueniens/decētia/decenē: decus decor decorus decorū z decoro. Cōposita sunt cōdecet/ indecet/ z dedecet pe. cor. A quibus condecens/indecens/condecētia/ indecentia/condecoro z indecoro.

Decor oris. penulti. ꝓducta mascu. generis est quasi pulchritudo quędā. Virg. lib. v. Et dorycli cōiunx diuini signa decoris. Hinc decorū pulchrū: et decore pulchre. Decoro as. pe. p. quod est pulchrū visu aut auditu facio: siue orno. Unde decorū z indecorum substantiua dicunt: significatq̄ decorum decentiam quādam rebus personis locis siue in loquendo accommodatam. Unde si quis inducat agricolam ea loquentem quę ad philosophū pertinent: hunc nō seruare decorū dicimus. Aliquādo etiā ad virtutes transfertur: et appellatur decorum non tam ipsum honestum q̄ quod hominibus z communi opinioni honestum videtur z pulchum et approbabile. Li. de opti. genere di. Atq̄ illud indecorū quod quale sit ex decore debet intelligi. Est et decorus a. um. et Indecorus a. um. Quinti. lib. iij. Cuncta corrumpit ac propemodū perdit indecora vel voce vel gestu pnunciatio. Decor oris. pe. cor. z adiectiuū a decus deriuat: pro decorus a. um. Sal. lib. iij. Equis z armis decoribus vultus. Inde fiunt cōposita indecor z dedecor. Uir. lib. x. Nec tū indecorē tua te regina reliquit. Sta. li. iij. the. Legimus indecores. Inuenit tñ hic z hęc indecoris. Accius. Cui⁹ sit vita indecoris morem fugere haud quenit. Virg. li. xij. Nec genus indecoris sine me hęc haud mollia fatur. Ubi patet indecoris substantiuū esse. Mā si adiectiuū esset indecore dixisset. Jūgit. n. neutrū cōmuni: vt paupere regno. Salu. li. iij. Dedecores militiq̄ terga ab hostib⁹ cedebant. Ascen. Monius quidē indecoris: sed plures legūt indecores vt sit indecores genus p synecdochen dictū.

Decus oris. penultima cor. et generis neutri honor ob excellentia ex rebus gestis est. Uir. lib. v. Oblitus decoris q̄ sui sociumq̄ salutis. Huius cōtrariū est dedecus: quod ꝓ ignominia siue infami turpitudinis genere sumitur. Capitur quandoq̄ etiam decus ꝓ honesto: cū quid honeste fit z dedecus pro inhonesto. Hinc decoro as. pe. cor. quod ē honesto seu honorifico. Hor. At bene nūmatū decorat suadela venusq̄. Bel. Leonides laudat qui simile apud thermopylas fecit: propter eius virtutes omnis grecia gloriam atq̄ gratiam precipuam claritudinis inclytissime decorauere monumētis/signis/statuis/eulogiis/ historiis/aliisq̄ rebus gratissimum id factum habuere. Unde decora militie/laudes/honores/honestamenta militi in bello comparata. Sta. lib. the. Terrarū decora alta viri decoriq̄ iugales. A decoro fit ꝺdecoro pro honesto. Ꝺedecoro pro vitupero: siue turpifico. Ter. in hecy. An quicq̄ pro istis factis di-

gnum te dici potest quę me ⁊ te et familiam dedecoras. Et his omnibus patet: q̄ plus est decus q̄ decor ⁊ plus ē dedecus q̄ indecorius: ⁊ decoro penul. correp. q̄ decoro penu. p;o. Quoniā decoro penul. cor. significat honorifico. Decoro penul. p;odu. pulchrum visu aut auditu reddo. Unde decorum ⁊ indecorum minus est q̄ decus et dedecus. Cice. lib. j. offici. Sin aliq̄n necessitas nos ad ea detruserit quę nostri ingenij non erunt: omnis adhibenda erit cura meditatio: diligētia: vt ea si nō decore: at q̄ minime indecore facere possimus.

Decorū penulti. p;o. appellat quod greci p;epon dicunt cuius vis ea est: vt ab honesto non queat separari. Nam ⁊ quod decet honestum ē: et quod honestum est: decet. Decorū inquit Cic. lib. de offi. id esse quod consentaneum sit hominis excellētię quod ad p;udentiam/ad fortitudinem/ad iusticiā/ ad temperantiam pertinet: et in omni honestate versatur. Est ⁊ decorū: quod ⁊ poetę sequuntur: cū id quod quaq̄ p̄sona dignū est et fit ⁊ dicitur.

Decem a greco Δεκα fit: a quo componunt vndecim: duodecim ⁊c. Deriuata sunt decimus: a quo vndecimus: duodecimus cum reliquis. Denus a quo vndenus: duodenus. Denarius a quo vndenarius: duodenari⁹: decennarius: et q̄ sequunt. Decies aduerbium: a quo vndecies/duodecies ⁊c. Decenus a quo vndecenus ⁊c. Col. lib. iiij. Ut ego existimo tricenas vt decenas certe amphoras peipient.

Decimus non solū nūerū: sed q̄nq̄ etiā magnitudinē significat: vt decimū quodq̄ ouū decim⁹ quisq̄ fructus. i. p;ecipuus magnitudine.

Decimanus siue decumanus. i. magnus. Unde decumana porta castro;ū: quę in his maxima est ⁊ decumanus limes in limitatiōe agro;um a magnitudine ⁊ longitudine dictus putatur: qui agrum ab exo;tu equinoctiali ad occasum q̄noctialē secat. Nā alter ex transuerso occurrēs: cardo appellat. Decumani etiā vt Asco. docet vocant publicano; p;incipes a q̄bus decume siue decime exigebant.

Decima ę. significat po;tionem vnā ex decem. Plau. Ut decimā solueret berculi.

Decimare est decimā partem detrahere. Unde apud Euang. Ueh vobis qui decimatis mentham ⁊ omne holus. Et decimari legiōes dicunt q̄n decimus q̄sq̄ supplicio afficitur ab imperato;e. Liui. li. ij. Cetera multitudo sorte decim⁹ quisq̄ ad suppliciū lecti. Sic vigesimare ⁊ cētesimare dicit. Hui⁹ verbi cōposita sūt addecimo. Uier. lib. j. Re. Greges vros addecimabit. Exdecimo eligo. Ūn exdecimatū electū.

Decemiugis currus: quē decem equi iuncti trahunt.

Decempeda pe. cor. pertica qua mensurat terra a numero pedū dicta sicut quincupeda a quinq̄ pedib⁹. Cice. Ubē iam perit⁹ metato; ⁊ callidus decēpeda sua sara diuiserat. Hinc decēpedato;. Idē Cauebat etiā. L. Antonio qui fuerat equissimus agri p;iuati et publici decempedato;.

Decennium spatiū decem die;. Nam decēnium siue decēnis decē annorū dicit. Decennale q̄d est decem annorū: vt bellū decēnale.

Decussis a decem assibus: quę dictio in omni denario numero mensurę ⁊ ponderis valet. Fuit cōsuetudo apud maiores: vt ęra in vocabuli cōpositione ponerēt: sicq̄ semisquintus: semisquartus: semistertius p;onūciabāt. Dipondiū a duob⁹ ponderibus: ⁊ vnum pondus fuit. Dispondiū quasi libręs vnius pōdus. Reliqua deinceps a numero dicebant vsq̄ ad cētussis. Et a tribus assibus tressis ⁊ pariter vsq̄ ad decem cōputabantur. Ab inde sumebatur cōpositio ad decē. A duob⁹ decussibus Uicessis deinde tricessis vsq̄ ad centussis.

Decurio dictus est auctore Ulp. Q̄ in initio cū deducerentur colonię consilij publici gratia decima pars deducto;ū conscribi solita sit. Ūn Licero in orationib⁹ citat decreta decurionū. Col. Classes etiam nō maiores q̄ denū hominū faciūde quas decurias appellauerunt antiqui. Erant tamē alij vbani: alij municipales decuriones U;banus decurio turmę p;ęrat quę duob⁹ ⁊ triginta equitibus p;stabat. Necq̄ vero belli solum: sed domi quoq̄ p;o eo qui p;ęest cubicularijs. Sue. in Dom. Saturius decurio cubiculario;ū. Decurio q̄q̄ palatij dictus est ab Ammiano qui p;epositus erat palatio: qui est ordo dignitatis. In municipijs autē decurio idem creditur qui ⁊ senato; Romę. Lic. Recita quęso Sexti quid decreuerint capue decuriones. Hoc etiam patet ex epistola Plinij qui ait. Esse autē tibi centū millium nūmum satis indicat q̄ apud nos decurio es. Igit vt te nō decurione solū: verūetiā equite romano perfruamur: offero tibi ad implendas equitis Romani facultates trecenta millia nummū. Similiter decurio ordo ō;. Ūn latine dici potest de curia cubicularioru: sicut de curia iudicū ⁊ scribarū: cui⁹ p;inceps decurio nolat. Cuius dignitas decurionatus dicit sicut a Centurione centurionatus.

Decuriare est decurionis officiū exercere. Ūn decuriata comitia sicut a centuriōe centurio as. A quo centuriatus ager ⁊ centuriata comitia.

Decido is. penul. p. deo;sum seco: vt fit cum ex lardo frustum incidimus. Per translationē vero significat determino: et liti finē impono. Hora. Et post desisa negocia campo. Ūn decidere dubia dicimus: quasi amputādo supflua q̄ integrū ē ostēdere. Decido is. pe. cor. deo;sum cado: a quo fit deciduus a. um.

Decidua dicunt illa quę cadūt: vt folia. Plini. lib. xj. Omnib⁹ autē caua ⁊ in mucronē demū cōcreta sunt ceruis tantū solida ⁊ omnib⁹ annis decidua.

Decipio is. pe. cor. defraudo. Unde ⁊ decipula.

Decipula ę. quoddā laquei genus ad decipiendas capiendasq̄ aues.

Declamare ē se in ficto themate exercere. Caluus scribit declamationem esse domesticam exercitationē q̄ res plurimū cōducit eloquētię. Solebāt em̄ romani adolescentes eloquentię studiosi exercendi ingenij gratia inuehi oratiōib⁹ in eos q̄s scirent aliquo crimine posse notari. Ūn Senece et Quintiliani declamationes q̄ sunt ludia quędā orandi. Uier. ad Dama. Nec aures Quintiliani flosculis ⁊ scholari declamatione mulcendę. Sene. Declamationis nomē apud nullū auctorē antiquū ań ipum Ciceronē inueniri potest. Idē li. j. Decla. Declamabat Licero nō quales nūc p;otrouersias dicimus.

Declamato;ius a. um. quod ad declamandū pertinet: vt declamato;ius liber: qui declamanda continet. Declamato;ie aduerbiū significat declamādo Uiero. Dore eo; q̄ declamato;ie loq̄ solēt ad populū.

Declarare est aperte monstrare. Nā plus ē q̄ significare: ⁊ tam ad facta q̄ ad dicta p;tinet. Cic. Luceio. Itaq̄ hoc sepius dicendū vbiq̄ non significandum sed etiā declarandū arbitro;. Idē Declarauit id mō temeritas. C. Cęsar: qui omia iura diuina ⁊ hūana peruertit. Quādoq̄ etiā ponit p̄ significo.

Declino as penu. p;o. cū accusatiuo significat deuito. Cic. lib. j. offi. Declinetq̄ ea quę nocitura videntur. Ambro. lib. j. offi. Ipse sibi silentio legem posuit innocentię: vt tacendo culpam declinaret quā vix effugere posset loquēdo. Cum ablō significat caueo: q̄uis in sensu idē sit cum deuito. Cic. li. iij. Tus. Quę quoniā vt bona natura appetimus: sic a malis natura declinamus: quę declinatio si cū ratione fiat: cautio appellatur eaq̄ intelligitur in solo esse sapiente.

Interdum ponitur pro deflecto seu recedo. Idē in Leui. Declinandum est de via modo hoc ne summa turpitudo sequatur: vt in Ter. acti. v. Qui sibi sum/psit vt corrigat mores aliorū: ac peccata reprehendat: quis huic ignoscat si qua in re ipse ab religione officij declinarit. Interdum pro deduco. Liui. lib. j. Hec ea culpa quam arguo omniū albanorum: ducē secuti sunt: vt et vos si quo ego inde agmen declinare voluissem fecissetis. Interdum pro alieno existimo. Ter. en. in hecy. Neq; declinatam quicq; ab aliarum ingenio villā reperies. Interdū, p depono: vt li. ij. Re. Extēdit oca manū ad arcā dei ⁊ tenuit eā quoniā calcitrabant boues ⁊ declinauerūt eā.

Decollo as. collum trunco. Fenestella lib. ij. Quēad/modum Cesar a piratis captus sit: vrq; eos postea ceperit et decollauerit. Ueteres autem securi cesos dicebāt. Zenni. Quod in collo tuo ē decolles caue: id est ex collo depone. Item Decollare est decipere. Plau. Una est que decollauit. Lucil. lib. xij. Quib⁹ fructibus me decollaui.

Decolor penul. cor. adiectiuū significat quod colore vitiato est: vt sine colore. Hiero. ad Ocea. Aperuit cunctis vulnus suum et decolorem in corpore citra/tricē flens. Roma cōspexit. Dicitur et decolorus a. um. Amb. Sed ea propriū quoddam genus habēt nō ex tritici semine in aliud genus seminis decolora mutatione translata degenerē trahere naturā.

Decolora as. pe. pro. colore pristino priuo: aut colorē vitio. Cice. lib. ij. ad Heren. Horruum deformatū tumore prēditum/decoloratum corpore constat esse. Et i canticis. Nolite me considerare q̄ fusca sim q̄ decolorauit me sol.

Decoquo is. penul. cor. in totum vel vehementer co/quo. Unde decocta aqua. Pli. lib. xxij. decoquere, p conuertere accipere videt. Si em clarigaris clauus si ferri vel chalybis aliqua rubigo: aut panni mar/cor affuerit: omnē illico succū alienum saporem q̄ in venenum decoquit. Quandoq; decoquere sumitur p pfecte digerere. Hysopū inquit Hieron. pariter tonsum sumebant in cibo vt escam grauiorem illius calore decoquerent. Quandoq; pro substantiā consumere: seu solutione creditoribus impedita fidem concidere. Quod sepe euenit ūs qui gulę omnia dedunt: aut qui scorta sectantur. Unde decoctores dicuntur qui patrimonio absumpto ad inopiam sunt redacti. scribit Spartia. Hadrianum senatoribus q̄ non vitio suo decorarent patrimoniū, p modo senatorię, pfessionis expleuisse. Colu. lib. xij. Nam q̄uis interdū emendatū sit perperam factū vel imprudentia vel negligētia res tū ipsa iam dño decorit: id est detrimentū dedit. Tale quid in se habet defrigo vt hic defrixit. i. bona consumpsit.

Decortico as. pe. cor. corticem detraho.

Decores dicte sunt togę attritę: quasi cotibus detritę atq; consumptę sint: habetq; pe. pro.

Decrepiti auctore Dona. a crepitu quorum plangore familię funera ita cōclamata fuerint. Uel a crepero: q̄ in dubio vitę sint constituti.

Decrescere est diminu. Am. Cui⁹ opes nunq; deficiūt: cuius diuitię nunq; decrescunt.

Decubo as. penul. cor. iaceo q̄si decorsum cubo. Apu. Decubantē excitaui ferā. Col. li. vij. Est etiam post domiturā molliorīs generis bos: q̄ decūbit in sulco.

Decumbo is. idem q̄ decubo. Hieron. Quintū iam diē decūbens lectulo nimia festinatiōe dictaui. Ali/q̄ decūbere significat mori. Cic. lib. ij. cus. Uittūt etiā vulneribus confecti ad dños qui querunt quid velint si satisfactū ūs sit: se velle decūbere.

Deculto as. ex de ⁊ occulto in quo abūcit o et c.

Decurro is. decurri et decucurri decursum decursum curro. Uir. Sūma decurrit ab arce. Per translatiōnem decurrere est a principio ad finem vsq; currere. Lact. li. iiij. Quę oratio tantę affluentię vbertate decurrēt. Itē pterire. Jdē li. vij. Decurso tēporum spatio. Aug. li. ix. con. Tolerabam illud interuallū temporis: donec decurreret.

Decurtatus participiū a decurto idem est quod mutilatum breuiatus. Cic. Mutila sentit quędā ⁊ decurtata. Et a Hiero. Decurtatus liber dicit.

Decussare est in decusses formare atq; diuidere: ⁊ per integram longitudinem dissecando trahere. Decussis em dicit a decē assibus. Nā numerus denarius perfectus et absolutus est. Uñ ⁊ decumanus limes Colu. libro. iiij. Nam duas regulas eius latitudinis quo pastinator sulcum facturus est in speciem grece litterę decussabimus.

Decussatū significat p decussęs. Col. li. vltimo. Rapā in alueo aut sero cōponito deinde sicut pfueuerunt salgamarū decussatim ferramēto lunato incidito.

Decutio is. penul. cor. ssi. ssum. ex de ⁊ quatio significat deiicio deorsum quatio demeto decido. Liui. li. j. Rex velut deliberabundus in hortū ędiū sequēte nuncio filij: ibi inambulans tacitus summa capitum papauera dicitur baculo decussisse. Hier. per trāslationem ad Nardanum dixit: Ut decutiā supercilia tudeorum: qui synagogę angustias latitudini eccle/się preferunt.

Dedecus pe. cor. et dedecoro as. vide in decor.

Dedigno: aris. Uide in dictione dignor.

Dedisco is. dedidici. Uide in dictione disco.

Dedico as. pe. cor. per vba pfecto siue honorē gratia deputo: aut dicendo defero. Cecil. lib. j. annaliū Legati q̄ missi sunt venūt dedicāt mandata.

Dedo is. dedidi: deditum: significat in perpetuum do vel totum subdo: siue in manus potestatem ve et arbitriū do. Unde dedere se hostib⁹ dr qui se in hostiū potestatē tradit. Et traditio ipsa deditio dicit. Et q̄ ita se dedunt deditii vocātur. Plau. in Am. Conuenit vtri victi sint eo prelio vrbem/agros/aras/focos seq; vti dederent. Liui. li. j. Sic ad supplicii numitori remus deditur. Cesar. lib. j. Heluetii omniū rerum inopia adducti legatos de deditione ad eū miserunt. Et dedere est simpliciter dare. Ter. Uerberibus te cesū i pistrinū Daue dedā. Forma deditiōis describitur apud Liuiū in dediciōe collatie. Ita em rex interrogauit. Estis ne vos legati oratoresq; missi a populo collatino: vt vos populūq; collatinū dederetis? Sumus. Estne populus collatinus in sua potestate? Est. Deditis ne vos: populūq; collatinum: vrbē: agros: aquā: terminos: delubra: vtensilia diuina humanaq; omnia in meā populiq; Ro. deditionē? Dedimus. Et ego recipio.

Deditus a. um. in totū vel valde datus. Ter. in hecy. Priusq; hāc vxorē duxi: habebā alibi animū amori deditū. Dedita opa. i. data opera siue accurata opa: seu de industria: vel ex cōposito data opera: q̄si cura adhibita: ⁊ labore impenso. Jdē in Eu. Apud antiphonē vterq; pater ⁊ mater: quasi dedita opa erant vt nullo mō introire possem quin viderēt me. Fest. Deditū interpretat valde datum.

Deditius a. um. a deditus fit: ⁊ is ē qui se in alterius imperium dedidit. Curti⁹. Multitudo dedititiorū incolis nouaq; vrbiū cū pecunia capta dono data ē. Per abusionē tū dicimus ego sum deditius tu⁹. i. tibi deditus ⁊ tuo imperio obnoxius.

Dedocere est secus ab eo quod quis doctus est docere vel falsum id esse ostendere. Quintil. li. ij. Quāta in eluendis quę semel insederunt vitijs difficultas consequatur cum geminatum onus succedētes premat. Et quidez dedocendi genus plusq; docēdi pro-

pter qđ Timotheū clarū in arte tibiarū ferunt duplices ab ēs: quos alius iustituisset solitum exigere mercedes: ꝯ si rudes traderētur. Grece. Διδασκω ο θεν Διδασκαλος.

Dedoleo es.pe.cor. non doleo: vel dolore me priuo. Oui.li.iij.fas. Quid me in desertis moriturā Liber barenis: Seruabas: potui dedoluisse semel.

Dedolo as.penul.p. significat dolabra vel eiusmodi ferramento deorsū vl pulchre dolo: cedo. Colu.lib. v. Hęc eorumꝯ similia pedamēta post putationem retractanda sunt: partesq; eorū putres dedolāde.

Deduco is.penulti.pro.ppie deorsum duco. Virgl. Carmina vl cęlo possunt deducere lunam. Quādoq; deducere est de loco ad locū siue de re ad rem ducere. Idcirco ei ablatiuus dat nōnunq; separatiuus accusatiuus vero similiter. Et tam in passiua ꝙ activa significatione: quod premonēdum esse duximus ne quis in passiua ablatiuos huiusmodi putet esse agentes: nisi in exemplo Ciceronis quod dicemus In actiua Plau.in Cur. Deduco pedes de lecto clā miles ne sentiat. Hic ponitur pro detraho. In passiua. Hiero.ad Helio. Ubi quies non est: ibi mens a proposito sępe deducitur. i. reuocatur siue remouetur. Idē in Paulo. Hec cū accepto itinere deducebat. Lact.lib.iiij.p deriuare seu descēdere posuit. Diximus nomen religionis a vinculo pietatis esse deductum: q hominem sibi deus religauerit. Cicero. Terentie. Neq; legis improbissima pena deductus est quo minus hospitū et amicicię ius officiumq; prestarer. Hinc deductus pro deterritus sumit: et ablatiuus pena agens est: licet sine prepositione sit. Mā hoc fit interdū et in alijs. Aliquando sine ipso ablatiuo separatiuo et cum accusatiuo mediante prepositione ponitur pro delabi: vt apud Lactan.libro.ij. Homines autem ipsos ad tantam cęcitatē esse deductos vt viuo ac vero deo mortuos pferant. Pro. ppie in significatione sua cum actō mediante prepositione Cęsar in primo cōmentariorum. Cęsar vna estate duobus maximis bellis confectis maturius paulo ꝙ tēpus postulabat in byberna in sequanos exercitū deduxit. Virg.li.ge. p diuertere sine ablō et actō posuit. Riuos deducere nulla Religio vetuit. Sumitur et deducere pro in tenuitatem ducere. Pomp. Ocē deducas oportet vt mulieris videantur verba: quare et pro subtili et nihil subrusticū. p. ferre ponitur. Hora. Cū lamentamur non apparere labores nostros z tenui deducta poemata filo. Virgi. etiā deductū carmen significatissime dixit q ꝙ si filum de inuentione deducatur. Tractum a lana quę purgatur z in fila trahitur. Inde etiam pro imminuere et detrahere: z deductio pro imminutione: vt inquit Asco. Interdū pro mouere. Salu. Arma deponere presidia de locis deducere. Interdum pro officiū vel honoris gratia alicui comitatum prestare: et sit fere cum pompa quadam: et sępe cū multo populo. Ambro. Deduximus fratres hostiam viuam dominū et fratrem meum Satyrum Hiero. ad Julianū: q sanctissimam coniugem tuam non quasi mortuam: sed quasi proficiscentem deduxeris. Liui. Frequentes eum deduxerunt domum. Cuius contrarium est reducere. Cicero in Cato. Hęc enim ipsa honorabilia quę videtur leuia atq; communia salutaria: appeti: decedi: assurgi: deduci: reduci: consuli. Comitari est minorum tam paucorum ꝙ multorum. Virg. Ipse vno graditur comitatus acbatę. Et magna comitante caterua. Assectari fere quasi per vbes: vt sit cum quis amicicia vel propinquitate vl discendi studio: vel alicuius commodi assequēdi gratia quempiam assectatur: quasi iuxta illum pręeuntem sectatur: vt purpurum filijus patrem: discipuli ꝛceptorē: clientes patronum. Cicero lib. de ora. Cunq; maior natu et consularis Sergius Galba assectaretur. Est et. p. sequor quod est quasi deduco: sed in itinere cum quę piam aliquantum longe comitamur. Liui.li.ij. Decedentē domū cū fauore z laudibus psequuti sunt. Hiero. Quo gemitu te abeuntē psecutus sim: iste quoq; litterę testes sunt.

Deerrare est de via siue ratione declinare. Cicero. Si transitionibus nullis vtemur: et si non deerrabim⁹ a proposito.

Defamo as.penul. produ. fama priuo: sicut diffamo. Bel. Vt vocabula eorū quoq; defamata atq; deformia cum ipsis viderentur. Sed ex greco omnino veniunt. φημι και φημη.

Defęco cum diphtongo: significat a fęce purgo: quasi fecē detrabo. Pli.lib. xviij. Per brumā vitem ne colito: vina tū defęcari etiā diffundi. Viginius suadet. Unde omnia pura inturbata z sine sordibus ac vinū sine fęcibus defęcata dicuntur. Plaut. in Aul. Hūc defęcato demū animo egredior domo. i. ab angore purgato. Proprie Col.li. vltimo. Et defęcatū vinū in anphoras bonas adijcito.

Defendo is.di.sum.ex de z fendo. Ut̄ z offēdo: cuius fendo non reperiat: significat tueor. Lact. Qui sępe etiam malas copiosę defendisti causas. Duob⁹ autē modis ab aliquo defendi dicimur: vel cum ille nos defendit: vel cū ipsi defendim⁹ nos vel alius defendit nos ab illo tanq; iniuriā inferente vt si nobis aduersentur iudices z Cicero tueatur. Recte dicemus defendi nos a iudicibus nō q illi nos defendāt: sed q presidio Ciceronis ab illorū iniuria defendamur. Differt cū defendere a propugnare: quia defensio ē quoquo modo fiat: propugnatio non nisi per contētionē. Rursus defendere ē auertere depellere. Bel. Q. Claudi⁹ hostes defendebat a pinnis facillime. Cicero lib.iij.offici. Etenim si quis nō defendit iniuriam: neq; propulsat a suis cum potest: iniuste facit. Hoc aūt fit ex vi prepositionis de: quę duplicē facit significationē. Cum enim tueor significat tunc de augeat. Quando vero prohibeo protectiōis detractionem z negationē facit. Dicim⁹ autē Defende frigus tibi: z defendo te a frigore. Virg. Solstitiū pecori defendite iam venit estas. Et alibi. Hic ego dū tenebras defendo a frigore myrtos.

Defensito as. frequentariū est. Cice. li. j. offi. Si igit non poterit siue causas defensitare: siue populū cōtionibus tenere: siue bella gerere: illa tū prestare debebit: quę erūt in ipsius potestate.

Defero penul.cor.affero. Uir. li.iiij. Celeris mādata per auras detulit. Aliquādo denuncio. Cice. Ruf. Scito contubernales duntaxat meos delatos esse. Idem Sulpitio. Eiq; nec opinanti voluntatē tuam per litteras detulisse. Aliquādo in accusationem defero. Ut̄ delator occult⁹ accusator calūniator. Sue. in Dom. Princeps q̄ delatores non castigat: irritat. Aliq̄ prodo qđ celatū est. Hier. Sed forte cōque sta me delatorē: q te ,pdiderim clamabis. Pertinet etiam ad dignitatem z honorē z venerationē z officium variisq; modis ponitur: ac cōstruit. Ad dignitatē. Liui.libro.j. Omnes nume pompilio regnū deferendū decernūt. i. offerendū atq; tradendū. Ci. Octauio. Quę tibi nō anteq̄ postularet maiora ꝙ velles plura ꝙ saperes detulit senatus: Ad venerationē z officiū. Amb. Mouerit deferre senioribꝰ. i. venerationē exhibere/inseruire et subuenire. Aliq̄ deferre est tribuere. Hier. ad nepo. Honorent clericos: et ipsi a clericis: q̄si episcopis honor deferat. Scitū est illud oratoris Domitij. Cur ego inquit te habeā vt principē: cū tu me non habeas vt senatorē Habeo hic Honore seu accipio significat. Alias ,p

loco. Cice. Treba. Uniuersum studiū meum ⁊ beniuolentiā ad te defero. i. tibi attribuo. Nauis in portum delata est. i. deuecta. Hic delatus est lectica. i. deportatus. Ille detulit argentū. i. de loco tulit. Et diuinos honores parentibus detulerunt: id ē dederunt: seu celebrauerunt.

Deferuescere significat decrescere. Cice. lib. iiij. tuscu. Aut rogandi orandiq; sunt vt si quam habent vlciscendi vim: differant in tempus dum deferuescat ira. Deferuescere aūt certe significat ardorē animi inuita ratione excitatum. Ex quo illud laudatur Archytę qui cum villico factus esset iratior: quo te modo inq̄t accepissem ni iratus essem ⁊ Sed hoc perrranslationem quasi ira sit ignis quidā animū incendens. Col. proprie deferuescere pro refrigerari posuit lib. ij. de ſgno loquēs. Prudentes agricolę q̄uis iam illatum tecto nō ante cōponūt: q̄ paucos dies temere congestū in se cōcoqui ⁊ deferuescere patiant.

Deficio is. ex de ⁊ facio construiť cum datiuo ⁊ significat deesse vel non sufficere. Cicero in Ver. acti. iij. Vererer ne mihi crimina non suppeterēt: ne oratio deesset: ne vox vires q̄ deficerent. Idem Ser. Sul. Sed opprimor interdū ⁊ vix resisto doloriq; es mi hi solatis deficiunt: quę cęteris quorum mihi exempla propono: simili in fortuna nō defuerunt. Et more suo hic fecit Cicero vt per desum deficio exposuerit. Hinc defectus ꝑ priuatione deducit. Legimus etiam deficere absolute positum ꝑ deesse. Mircius Quare neq; tāti sum animi: vt sine spe castra oppugnanda censeam: neq; tanti timoꝛ: vt ipse deficiam. Aliter alibi dixit. Martius rufus questor in castris relictus a Curione cohortatus suos ne animo deficiant. i. terreantur: et animus desit. Inuenitur etiā cū accusatiuo pro derelinquere positū q̄ in sensu idē sit cum deesse. Cice. Prudētia nunq̄ deficit oratorē. Cęsar. Frustra meę vitę subuenire conamini: quē iā sanguis vires q̄ deficiunt. Sal. in Jug. desero vsus est in similibus. Sed de studijs partium deq; omnibus ciuitatis moribus si sigillatim atq; pro magnitudine parem disserere tempus q̄ res maturius me deseret. Accomodať huiusmodi nominatiuo rebus inanimatis vt Dies me deficiet: vox te deficit: et oratio illum deficit. Lact. lib. ij. Non esť verendum est ne te in tam bona causa deficiat oratio: qui sępe etiā malas copiose ac fortiter defēdisti. Cęsar. li. ij. Jpsos res frumentaria deficere cepit. Si quis tamē in his datiuo pro acto vtať: non culpandus erit. Frequentius tamen cum acto vsurpatur. Et notanter dixi rebus inanimatis accōmodari in hac significatione q̄ non recte dixeris vox vel res me deficit: sed a me defecit. Item deficere cum actō significat non suggerere. Tir. Cū iam glandes atq; arbuta sacrę deficerēt syluę. i. non suggererēt glandes atq; arbuta. Interdum absolute ponitur ꝑ finiri desinere defecisci vt hic prę meroꝛe defecit. Martianus. Tum demū id agere consilium erat cum vlta defecit. Aug. cum infinito posuit in quodam sermone. Munquid deo defecerat pascere seruū suū. Heliā: Mōne illi cui deerāt homines alites ministrabant. Construitur quādoq; cū ablatiuo sine prępositione et sic sumitur ꝑ carere siue priuari. Col. li. iij. de vite loquēs. Cum transtuleriť inquit de humido in aridū locū vide ne pristino alimento deficiat. Idē Cōmode fluunt: nec desiciūt macro solo. Et li. iij. passiuo vsus est. Jugatū quadā parte deficitur: quadā superat. Et li. viij. Qui si memoria deficitur quo minus agnosat cuiusq; progeniem pice liquida eādē notā scrofę ⁊ porcis innotat Capiť ⁊ pro dissentire recedere seu rebellare: ⁊ tunc ablatō iungitur cū prępositione. Sal. in Jug. Quod oppidum primum omnium post malam pugnā abrege defecerat. Deficere. n. dicuntur qui ab ijs quoꝛ sub imperio sūt desiscūt: et in hostiū numeꝛ se conferunt. Cice. in Lel. Difficile est amicitiam manere si a virtute defeceris. Liui. li. ij. Eodē anno duę colonię pometia et choza ad aurunços deficiūt. Sub intelligiť eīs a Romanis deficiūt transeūtes ad aurūcos. Inde defectores qui transeunt de vno exercitu ad aliū. Defectio recessus: vel militū ab imperatoꝛe vel ciuitaťa dño qui dicunť deficere cū ab eoꝛū gubernatione discedūt. Nonnunq̄ accipiť pro diminui debilitari ⁊ viribus exhauriri. Ply. Genus vini qđ bion vocamus prodest stomacho dissoluto prægnātibusq; ⁊ defectī. Mar. Dulcia defecta modulatur carmina lingua. Cantatoꝛ cygnus funeris ipse sui.

Defectus a. um. participium a defio vel deficio habet significatiōnē actiuā in voce passiua. Col. Diligentis patrisfamilias est primā quāq; arborē senio defectam tollere: id est quę defecit. Quintil. lib. iij. vt si obsessi ⁊ impares ⁊ aqua cibiq; defecti de faciēda ad hostem deditione deliberēt: id ē qui defeceruṅt. Hinc fit comparatiuū defectior ⁊ superlatiuū defectissimus. Col. in prefa. Si siue fundū locuples mercatus est e turba pedisequorū lecticariorumq; defectissimū annis ⁊ viribus in agrū relegat ⁊c. Defectus us. nomen significat penuriam non vitiū aut culpam: aut morbū: vt defectu ciboꝛū dedimus nos hostibus. Liui. li. iiij. Defectus alibi aquarum circa torridos fontes riuosq; stragē sīti pecoꝛū morientium dedit. Interdū defectus dicit diminutio. Beli. ij. Sed de lunę motibus solisq; defectibus. Ply. li. j. Defectus autē suos ⁊ solis rem in tota prēplatione naturę maxime miram ⁊ ostento similē. Defectus animi: siue defectus animę vt Cello moris est loqui lipothymia ⁊ lipopsychia grece dicitur a nostrī etiam animi deliquium: et verba linqui animo ⁊ intermoꝛi et deficere ⁊ extinctę animę speciez prębere quos pli. et defectos anio q̄q; appellat. Defectata vero corpora ⁊ defecti sunt quos greci παρεϛουσιγλεγουσι.

Defectio recessio siue rebellio. Liui. lib. j. Ob residuas bellorum iras maxime sollicitati ad defectionem voluntarios trahere. Cic. li. iiij. Tus. Omnium aūt perturbationum fontem esse dicunt intemperantiā: q̄ est a tota mēte a recta rōne defectio. Aliq̄n ꝺr diminutio ⁊ decretio. Idē in Cato. Quoniā delectabant ad defectiones solis et lunę: multo nobis ante prędicere. Sunt et defectiones mulierū a conceptu quod genus etiā malaciā prægnātibus vocare. Plin. soler. Est esīn malicia in stomacho debilitas ⁊ in mari malicia ꝑ tranquillitate capitur.

Defectiuus a. um. quod est mancum. Cicero lib. j. offi. Est. n. cognitio contemplatioq; naturę manca: id ē defectiua quodā modo.

Defetiscoꝛ eris. defessus inquit Priſ. compositum a fatiscoꝛ fessus: quod quidā a Fateoꝛ deriuari volūt. Sed Diomedi assentiendū puto qui ait. Fessus appellatio est: postea sequitur. Differt aūt fatigatus a fesso q̄ fatigatus dicitur cum quis per aliū laboꝛare compellitur: vt lassatus. Fessus vero cum quis laboꝛe deficit vt lassus. Fessus igiť nomen est nō participiū: q̄ sicut lassus nō est participiū ita nec fessus qđ eoꝛ significatio quasi eadē plane ostendit: quam verius docuit ex quo ostendiť nō esse idē fessus ⁊ fatigaťo: igitur neq; a fatiscoꝛ fessus: neq; a defetiscoꝛ defessus: quia fessus nomē est: et eius compositū est defessus: ipsaq; verba supinis atq; pręteritis carere existimo: quēadmodū ⁊ fatisco. Et quoniā fatisco in vsu est: nimirum fatiscoꝛ obsoleuit: cōpositum tamē defetiscoꝛ remansit et ijs eadē pene significatione su-

mitur qua fatisco quod deficio significat: defetisco: vero cesso: siue deficio. Et sic duo verba nobis relicta sunt. Alterum neutrum simplex: & alterum deponens compositum. De fatisco Col. lib. ij. Sed omni solo quod ꝑdictorum leguminum segetibus fatiscit vna ꝑsens medicina est: vt stercore adiuuet & abiumptas vires hoc velut pabulo refoueas. Virg. lib. j. Ge. Meu puluere victa fatiscat. De defetisco. Ter. in Pho. Istec res mihi sollicitudini est: neq; defetiscar vnq; ego experirier donec tibi id quod pollicitus sū effecero De defessus. Idē in adel. Defessus sum ambulando. Eius contrarū Indefessus. Clau. li. iij. Accingar lustrare diem per deuia rerum. Indefessa ferar nulla cessabitur hora. Non requies non somnus erit dum pignus ademptū Inuenā.

Defigo is. pe. pro. deorsum figo. Aliquando etiā defigi pro defatigari ponit ac viribus attonitorū modo linqui: vt apud ply. li. vij. Defigat postremo expiret.

Definio is. penul. p. ēmino decerno & quasi finem do. Diffinio vero descerno quasi dispertiēdo distinguo. Unde diffinitio vocata est qua in disputando vti solem⁹. Et ē oratio: q̄ id qd diffinit explicat qd sit. Est. n. coacte in se atq; cōplicate rei implicatio: veluti cū dicimus Hō ē animal rōnale & mortale. Explicat enim diffinitio id qd breuiter & anguste designabat.

Defioculus dicitur qui ē captus vno oculo: quē luscū alio noie vocitamus.

Desit deest: cum dativo construit. Ter. in Ecy. Mihil apud me tibi desieri patiar quin quod opus sit benigne prꝛbeatur. Cic. Lac mihi non estate nouum nec frigore desit Prisci. hoc loco ait. Deficio autē loco passiui desio facit & inde defectus.

Deflagro as. penul. pro. vehementer comburo. Ideo cū ablō cōstruit. Ci. li. iij. offi. Icto fulminis deflagrauit.

Deflecto is. deorsum flecto. Col. li. iij. Cum (grauit. iam satis amplū incrementū susceperit: ramū oliuę duflecte & ad crus arboris ficulneę religa. Cice. li. iij. offi. p declino per translationē posuit. Hoc autē de q̄ nūc agimus idipsum est qd vtile in quo verbo lapsa consuetudo de via deflexit.

Deflaco as. attero. Tractum a vestibus siue a flacco vt ait Nonius.

Deflorere est sine floribus esse: quod fit cum flores decidunt. Unde & deflorescere qd est sine floribus fieri. Plyn. li. xvij. Pessimū est inter omnia cum deflorescentem vitem & oleam percutit imber: quoniā simul defluit fructus. Ci. ad Mer̄. per trāslationē. Forme dignitas aut morbo deflorescit: aut vetustate. Eiusdem significantię est Efflorco vt est in ꝑs. Dies eius tanq̄ flos agri sic efflorebit. Aliquādo etiā Deflorere est flores emittere. Colu. li. ij. Et cum tota spicam edidit: octo diebus deflorescit: ac deinde grandescit diebus. xl. quibus post florem ad maturitatem deuenit. Sic efflorescere est valde floridum fieri. Licero in Lel. Quę tū efflorescit amicitia etiā si tu minus eam secutus sis.

Defluere deorsum fluere & ꝑprie de fluminibus dicit. Per translationē significat decurrere: delabi. Cice. in Lel. Ad leues amicitias defluxit oratio. Sal. in Jug. Ubi per socordiam vires tempus ingeniū defluere. Quod est quasi cecidere & perire. Lactan. li. iij. pro in nihilum redigere posuit Mauis sine gubernatore abit pessum & corp⁹ relictū ab anima defluit. Quandoq; ponitur pro valde fluere abundare. Amb. Peccator⁹ ꝙtus fortis abundet & delicijs fluat odoribus fragret: in amaritudine animę suę vitā exigit. Quidoq; ꝑ subtus fluere. Virg. li. iij. Georg. Adusq; aries in gurgite villis mersat: missusq; sedo defluit amni. Defluere etiā dicit quod ętate morbo ve soluitur. Unde defluere capillus dicit. Et qui ita defluit: dicit defluus. Et defluuiū capillo⁹ fluxus.

Defluxus idem quod defluuium.

Defluus a. um. qd decidit aut decidere solet. Ply. lib. xx. Hippocrates capillos mulierum defluos fricari raphanis iubet. Am. impropꝛie. Alliga sensum tuū non sit remissus ac defluus.

Defluuium ipse decidendi actus. Plyn. Sed defluuia comarū facere dicitur.

Defodio is. penul. cor. sepelio obruo. Liui. Fuerātq; defossi annis quindecim supra quingentos & duraue rant. s. libri. Plau. in prolo. aul. Domi suę defossam multis cū opibus aulā muenit. Col. vero lib. viij. ꝑ fodiendo facio posuit cum dixit. Consestim scrobem defodiamus in limine stabuli & viuam pecudem quę sit pustulosa resupinam obruamus. Et Defodere est infra siue deorsum fodere. Idem lib. xij. Pastinatur terreni iugerum: ita vt solum in altitudinem trium pedum defodiatur.

Defętus a. um. ꝑ ę diph. idem qd destitutus sicut effetus fętu destitutus. Quid. in Ibin. Sic quoq; quod ratum est solito defęta fauore Fortunę facies inuidiosa tuę. Hinc Defętissimus. Col. Sed siue fundum locuples mercatus est e turba pedissequorū lectario rū qb defętissimūq; annis & viribus in agrū relegat.

Deforme: turpe: quasi seorsum a forma a quo Deformitas & deformo as. qd est a forma sua deijcio. De quo in dictione Formo.

Deformicatū. Vide in dictione formicatio.

Defrico as. penul. cor. valde frico. Col. li. ij. Totumq; Deorū suppellatū sale defricato.

Defrigo is. ri. Vide in dictione decoquo.

Defringo deorsum vl valde frango: siue decerpo: decido. Col. lib. vj. Plerūq; fit: vt aut crure aut cornibus boum ramuli vitium defringant. Virg. Aut summas defringe ex arboꝛe plantas.

Defraudare per fraudē aliquid decerpere vel fructum diminuere aut prꝛiuare vt ē illud. Qui sophistice loquitur odibilis est: in omni re defraudabit. Defraudare vero genū ē interrumpere voluptatē.

Defrugo as. penul. p. omnē fructū exhaurio. Defrugare segetem videtur qui vel nimia ęstura exinanit agros: vel ꝑ insciciam aut negligentiā perdit lacessit ve fruges omnino cū vel festinata sementis ē: vl sera tina prꝛpereq; aut prꝛpostere qd agit: defrugari segetem contingit. Plyn. li. xviij. Graculū illud magnopere custodiēdū segetē ne defruges. Col. Collat segetē nimia defrugatione exinaniri.

Defrutum a deferuendo vt inquit Palladius vinum decoctū. Plynio auctoꝛe vsq; ad mediā partē. Sappa vero a sapiditate: mustū est ad tertiā partē decoctū. At Col. aliter. Mustū inquit ꝙ dulcissimū decoquit ad tertias: et decoctū sicut supra dixi defrutum vocat. Sic Nonius. Sappa quod nunc mellatium mustū ad mediā partē decoctū defrutū si ex duabus partibus ad tertiā redigatur.

Defrutare mustū decoquere vt inde defrutū fiat. Col. li. ij. Sz defrutū quoq; & defrutare vinū licet. Hinc Defrutarius a. um. vt vasa defrutaria apud Col. dicuntur: quę sunt ad defrutum idonea.

Defugere: recusare: in totum fugere. Lact. lib. v. Non defugi hūc laborē vt implerē materiā quā Cyprian⁹ non est exequtus.

Defundo deorsum fundo. Cato de re rusti. Aquā defundito non omnē eo addito oleum.

Defungor eris. Vide in dictione fungor.

Degener penul. cor. qui maioꝛ suorum moꝛibus nō respondet. Ponit qnq; ꝑ ignobili: et vili. Tur. Degeneres animos timoꝛ arguit. Est autē gene. omis. Inablō degenere vel degeneri. Luc. Si me degenerī strauissent fata sub hoste. Degenerare qd ē a genere

descisscere. Piero. ad Dama. Vic obruta sulcę frumẽta in solium auenamq; degenerant. Virg. lib. ij. Be. Pomaq; degenerant succos oblita priores. i. deteriorant in sapore Proper. Dij mihi sunt testes nõ degenerasse propinqs. Dicimus aũt degenerare tam a malo q̃ a bono. Liui. li. ix. Ne degeneraueris a familia imperiosissima ꝛ superbissima.

Dego is. Ex de et ago: sed abũcitur: a. preteritum facit degi supinũ dactum ꝑm analogiaz: sed nusq̃ legi neutrum est sed in tertia persona passiue eo vti possum⁹. Et quandoq; absolute: quãdoq; cũ acto significatq; deduco: siue ad finem vsq; duco ꝛ ago. Lactã. lib. v. Quo rectius vita degak nõ est necesse omia circuire Itẽ degere est viuere. Idẽ in eodẽ. Idcirco eum voluit sub aliena ditione atq; imperio degere: ne reruz prosperitate corruptus in luxuriam laberetur. Item expellere detrahere. Plau. in aul. Nunc ego istuz soror laborẽ degam et diminuam. Idem in Epi. Degitur cozium de tergo meo.

Degrũmari significat a grũma mẽsura dirigere Lucil. Vtaq; degrũmaris vt in castris mẽsor fecit olim.

Degulo as: pe. cor. gulę trado. Plau. Postq̃ degulato patrimonio pauper est factus.

Dehabeo es. Vide in dictione debeo.

Dehinc dequi in anci. Tereñ. in An. Dehinc vt quiescant pozro moneo. Item significat apzesso vt sit aduerbum ordinis Sal. Imprimis arduũ videtur res gestas scribere: primũ q̃ facta dictis exequanda sunt dehinc quia plerisq; delicta quę tu reprehenderis malivolentia atq; inuidia putant esse dicta.

Dehonesto as: contrariũ verbi honesto qõ significat honore afficio. Aug. lib. v. con. Quid nocuerunt tibi in quo imperiũ tuũ dehonestauerunt.

Dehonestamentũ cicatrix est vultum hominis dedecorans: aut oculi effossio. Hel. lib. ij. Quo dehonestamento corporis maxime letabatur.

Dehiscere valde hiscere: siue deorsum pessumq; aperiri. Vic eũ auget Pli. li. ix. Bc⁹ siue belone vn⁹ pisciũ dehiscẽte ꝓter multitudinẽ vtero parit. i. se aperiẽte

Deiero as: penul. cor. valde vel sancte seu libere iuro. Piero. li. Re. Et addidit Jonathas deierare Dauid eo q̃ diligeret eũ. Hel. lib. j. Nam cum amicus eum rogaret vt ꝑ re causaq; eius filiũ deieraret; his ad eũ verbis vsus est.

Deiurus pe. pro. qui sancte ac valde iurat. Deiuriũ sanctũ iusiurãdũ. Hel. Octo ad hostes redire voluerũt q̃ deiurio vincti forent duo reliqui romę mãserunt.

Deiicio is: pe. cor. deorsum iacio vel deorsum mitto. Plau. in Asi. Jussin colũnis deiici operas aranearũ Virgi. Toto genitrix quę plurima cęlo deiicit in terras. Liuius lib. ij. pro iaciendo defigo posuit. Dum intentus in eũ rex totus aduerteret: alter elatã securim in caput deiecit. Per translationem ponitur pro auerto. Cice. in phil. Nec vero vsq; nec a repu. oculos deiiciebã. Itẽ pro depellere vt apud eundez. Si me ędilitate deiecisset. Ab hoc verbo fit Deiectus us. pro deiectione.

Dein er de ꝛ in. sumitur pro deinde. Erin pro exinde. proin proinde subin subinde. Et hec habent accentũ in prima. Significatq; deinde postea.

Deinceps proprie significat gradatim per ordinẽ siue per vices siue quod dicere solemus: vnum post alium Liuius lib. j. Ita duo deinceps reges alius alia via ille bello: hic pace ciuitatem auxerunt. Cice. Thermo. Si tamen tres fratres summo loco natos promptos non indisertos quos video deinceps tribunos ple. per triẽniũ fore te nolo habere iratos. Col. li. vj Quod quomodo ꝛ qualis generis faciendum sit: nõ pigebit deinceps precipere. i. per ordinem. Interdũ sumit pro deinde siue postea. Piero. Uersa est ꝛ ipa sine coitu in matrem: vt nõ sit iam admodum quod fuerat: sed purpura verissima ad indumentũ ꝛ gloriam summi regis diuinitus aptissime dedicata: vt nulli deinceps ea vti vsu femineo licuerit nisi deo. Interdũ significat preterea. Liui. Extemplo cõcilio scelera in se fratris originem nepotum vt geniti: vt educati: vt cogniti cedẽ deinceps tyranni seq; eius auctorem ostendit.

Deinsuper penul. cor. significat desuper. Sal. lib. j. hi. Ad mediũ dein sup astantiũ manib⁹ in muz attolit.

Deintegro penulti. cor. significat totum denuo siue a principio ad finẽ. Teren. in An. Post hac q̃s faciet de integro comedias.

deintegro as. penul. cor. diminuo.

Dephebus penul. cor. nomẽ filij Priami et Hecuba Deiphebe vero nympha fuit Glauci filia. Virgil. Deiphebe glauci fatur quę talia regi.

Deiphylus pen. cor. fuit Steneli filius Capanei in bello amicissimus. Deiphile nomẽ Adrasti regis filię ꝛ Tydei vxoris matris Diomedis.

Deiopea siue deiopeia nympha. λεγεσθαι οιωϊσωσ οΐλαπ αεἰρεσθι εφιμερον τον ερωτα εφιμλικαι ὁπον φορην. Ita vt ab hac ꝓprietate nominarit ventoz flatibus cõuenẽte.

Deiugo as. penul. cor. disiũgo: cui contrariũ ẽ ꝺiũgo.

Delabor pen. pro. demittor. Liui. lib. j. Celo repente delapsus. Quãdoq; ꝓsumor ꝛ ad nihilum redigor. Ci. lib. ij. offi. Habenda ẽ aũt ratio rei familiaris: quã quidẽ delabi sinere flagitiosũ ẽ. Quãdoq; Decido. Virg. Serta procul tantũ capiti delapsa iacebant .i. que deciderant.

Delachrymare est lachrymas vel aquã more lachrymantis demittere. Col. lib. v. de vite loquẽs ait. Vt interdũ potius deuera q̃ in germine delachrymet.

Delanico as. penul. cor. discindo: et quasi lanã trahor. Vñ lanius qui pecus discindit.

Delapidata dicunt lapide strata quales sũt vię apud Bergomum.

Delasso as. valde lasso. Plau. in Asi. Eum etiam hominẽ in senatu dare operã aut clientibus ibi labore delassatũ totã noctẽ stertere.

Delecto et oblecto frequentatiua sunt et composita a Lacio is. Delecto. n. a delicio ꝛ oblecto ab oblicio quod ex de ꝛ lacio componitur. Unde fit lacto as. Delecto sepius in tertia persona auctores vtuntur. Cic. Rufo. Itaq; me ꝛ supiores litterę tuę admodũ delectauerẽt: quibus expectatũ meũ aduentũ abs te amanter videbam. Et habet nihilominus in se significationem actiuã quãdoq; etiam passiuã: eodemq; modo ꝓstruit quẽadmodũ oblecto. Idẽ Peto. Plures iam pauones ꝓfeci q̃ tu pullos colũbinos: tu te isthic atheniano iure delectato ego me hic hirciano Oblecto vero plerũq; in se significationẽ passiuam habet q̃uis ꝛ actiuam. Et q̃q̃ passiuam habeat tamẽ regit accusatiuũ non alterius persone aut rei q̃ eius qui se oblectat. Et vltra accusatiuum ablatiuũ postulat. Ex quo passiua eius significatio monstrak. Ter. in Eu. Ne speres me te oblectes. Quo itẽ modo delecto sumik ex superiore Ciceroñs auctoritate. Idem in actiua significatione sumpsit cũ in Catone ait. Quas si exequi nescirẽ tamẽ me lectulus me⁹ oblectaret: qõ est q̃si delectaret. Et pro Archia. Adolescentiã agunt: senectutẽ oblectant. s. litterę. Quandoq; cum ablatiuo mediante in. Ex hoc vt ostendak maior vis delectationis. Ter. in Adel. Jn eo me oblecto: solũ id est charum mihi vt sit quasi in eo ꝓsito tanq̃ in delectatiõe mea precipua. Si enim dixisset eo me oblecto hoc ad partem quandã pertineret oblectationis: quã de illo non in illo sumit. Sic. Lact. lib. ij. inquit illos non disputare vt doceant sed vt se

oblectent in ocio. Et fit oblecto ab oblicio: ſicut a delicio delecto. Et ſicut a delecto fit delectatio delectamen et delectamentū: ſic ab oblectatio oblectamen ⁊ oblectamentū. Delectare vero ꝓprie ſignificat attrahere ducere. Ennius. Et me apollo ipe delectat adducat Delphicus. Quadrigari⁹. Fabius de nocte cepit hoſtium caſtra oppugnare: hoſtem delectare. Et quoniam que grata ac iucunda ſunt nos attrahere ſolent: factum eſt vt delectare ſit gratum eſſe ac iucunditare afficere. Legimus etiā delecto: quod quidam deponens putauerunt: ſed magis paſſiuum eſt licet non habeat ablatiuum cum ꝓpoſitione. Col: lib. j. Jucundus vtiq; viro ſi etiam matrona comitatur cuius vt ſexus: ita animus eſt delicatio: amenitate aliqua delectanda erit quo patientius moretur cū viro. Quod in aliis etiam verbis fieri ſolet: vt deſiderium tenet me: ego teneo: deſidero. Sic oblecto ⁊ huiuſmodi que ſignificationē paſſiuam innatam habent. Lact. lib. ij. Auro ⁊ gemmis ⁊ ebore delectanē Idem. Oblectatur friuolis et ſpecie ſimulachrorum capitur. Ci. Celio. In cōmunibus miſeriis hac tantū oblectabar ſpecula. Differunt tamen delecto: ⁊ oblecto: a delecto ⁊ oblecto: Quis eandē ſignificationē paſſiuam innatam habeant: ꝙ hec accuſatiuum eiuſdem perſone extrinſecus volunt cū ablatiuo ſine ꝓpoſitione: vt delecto ſiue oblecto me hac re. Illa vo ſine accuſatiuo ipſius perſone cum ablatiuo tantum eius quo delectamur: vt delecto: ſiue oblecto: tua conſuetudine.

Delectatio inquit Ci. lib. iij. Tuſ. eſt voluptas ſuauitate auditus animū deliniens: et qualis eſt hec aurium tales ſunt oculorum ⁊ tactuum et odorationū ⁊ ſaporum que ſunt oēs vnius generis ad pfundēdū animū tanē ille que facte voluptates. Scōm hāc diffinitionem delectatio a delecto eſt. Item oblectatio eſt ab oblecto cū actiue ſignificatiōis ſūt. Cū vo delectatio aut oblectatio ſumit ꝓ voluptate eius qui eiuſmodi que dicta ſunt a Cicerone: aut aliis delectatur ſiue oblectatur: tunc a delecto: oblecto: ve erit Quis a delecto vt oblecto i paſſiua ſignificatiōe etiā ſumi poſſint

Deliciū in ſingulari ⁊ deliciē in plurali oblectamentū oblectamenta ve: que nobis voluptati ſunt a delicio quod ex de ⁊ lacio componitur. Var. Stelle delicium mei columba verona Licet audiēte dicā vicit maxime paſſerem catulli. Sue. Titus amore ac delicie generis hūani. Dicit etiā delicia ſg. genere Plau. Mea voluptas: mea delicia. Licet delicia dicat etiā genus tigni quod a culmine ad tegulas angulares infirmas verſus faſtigiatū collocat. Unde tecrū ipſus deliciatū: et tegule deliciares dicunt: ſiue colliciares.

Delicias facere ſepe legitur ꝓ eo quod eſt ferme laſciuire ac luſitare: ⁊ ſe quodāmodo faſtidire ac ſuperiorem eſſe verbis aut geſta oſtendere: qd aliter dicitur deliciari. Plaut⁹. Eia delicias facis mi Menechme quin amabo is intro. Piero. ſup canticis. Deliciabit autez non in vno ſolo gendi guſtandiq; ſenſu: ſed et auditu deliciabit ⁊ viſu.

Delicatus a delicium fit: ⁊ idem eſt quod plenus deliciis: ſeu qui in delicijs viuere aſſuetus eſt. Et per metaphoram mollis ac tener dicitur. Col. Cultā veſtitāq; familiā vtiliter magis habeat q delicate.

Delico as penultima correpta Jndico explano. Terē. Quid iſtuc eſt: aut iſte vult ſermo mater delica: id eſt explana. Ueteres etiam delicare ꝓ dedicare quandoq; dicebant.

Delego as: penultima ꝓ. deputo pficio vt cū quēpiam mei loco officio negocio ve exequendo pficio Col. lib. iij. Immo quis non imprudentiſſimū quēq; etiam eū qui nihil aliud operis facere valeat huic negocio delegat. Ci. Poſt delegatam mihi hanc ꝓinciam. i. poſt onus mihi impoſitū. Hinc ſubdelegare dicim⁹ delegatas nobis a principe cauſas: alteri cognoſcendas inūgere. Delegare etiam ſignificat legatos mittere. Liui. Decernunt: vt duodecim delegarentur ad regem. Ueteres delegare ꝓ diſcedere et diſpertire poſuerūt. Plau. in Am. Sicubi fauto: res delegatos viderit. Et delegata dixerūt dūs conſecrata: que nūc dedicata dicimus.

Deleo es. eui. etum. er de et leo: vt inquit Priſci. Jn letum ſignificat deſtruo: et refertur ad lineam ⁊ ad notam. Tractū a tabella geometrica nā ibi ſcribunt ſeu lineas faciunt: quas poſtea delent vt alie ſuperfiant. Aliquādo eſt in totū leuare ⁊ remouere. Ter. Delebo oēs dehinc ex animo mulieres. Hiom. Vo. Deleo: delitus et deletus. Var. Delite litterę. Qd tamē a delino eſſe poteſt.

Deletile penul. co. quod delet. Var. Si diſplicet tibi tam magnum ſumam ſpongiam deletilē. Interdū deletile ſeu deletitium eſt deletum: vt cartha deleti: lis ſeu deletitia: que abraſis priorib⁹ litteris reſcribit. Alio noie palimpſeſtus vocatur.

Delebile qd deleri poteſt. Cui⁹ cōtrariū ē indelebile.

Deligo as. penul. co. deorſum vl valde ligo. Liui. lib. ij. Stabāt deligati ad palū nobiliſſimi iuuenes. Col. lib. vj. Si tradūt traducem non cōtingit media virga inter eas deligetur.

Deligo is. penul. co. de magis idoneis aliquem lego ad aliquid agendū: vt populus delegit imperatorē ad bella. et imperato: milites ad arma. Plau. Continuo delegit viros amphitrio ꝑmorū princeps eos legat telebois hoſtib⁹. Unde delectus militū dicit. Eligere eſt de quouis nūero ⁊ quauis multitudine electionē facere ad emolumentū vel dignitatem: vt optimam ſibi manſionē elegit. Hinc electio ⁊ elegantia ⁊ poſtulat duplicem accuſatiuū: ſed vltimū cū in: vt cardinales elegerūt Alexandrū in potificē. Cooptare dicit inter collegas aut fere pares. Cice. in Bruto. A quo in collegiū augurū fuerā cooptat⁹.

Deliberare dictū eſt a libella qua quid perpendit: et ſignificat definire. Cic. in Ver. Deliberatū eſt. i. ſtā ⁊ decretum eſt. Aliquādo dubitare. Ci. li. iij. off. Eſt em totū ſceleratū ⁊ impiū qui deliberāt vtrum id ſequantur qd honeſtū eſſe videant.

Deliberatiuū gen⁹ eſt qd in conſultatione poſitū habet in ſe ſuaſionē ⁊ diſſuaſionem.

Delibro as. penul. co. decortico. Col. li. iij. In ea nitidiſſimū ramū elegito ⁊ eiuſdē ſpacū corticē circūcidito ⁊ materiā deliberato. Idem lib. v. Corter quoq; aridus fiſſuſq; ꝑ ſumma trunci dependēs deliberandus eſt. Eſt ⁊ delibro a libra deductū ⁊ compoſitū a libro as. cui⁹ pe. pro. de quo in dictione libro.

Delibo as. penult. pro. ſignificat more religioſo libo: et oſculo:. Interdū violo/deſtruo vitio. Col. lib. ij. Meue aut cornu bos ad ſtipitē vehemēti⁹ offendat aut extremo iugo truncū delibet deplanteq;. Gel. lib. j. Rependit quippe ⁊ cōpenſatur leue damnum delibate honeſtat?. i. vitiate. Et delibare ē degustare ſacrificare ⁊ aquam ſulco deruare. Sed cū grecum ſit vide quid ſignificet λεβω.

Delibatorium locus delibationi accōmodatus. Pli. libro. xvj. Fuit et memoria noſtra in porticibus ſeptorū a. M. Agrippa relicta eque miraculi cauſa que delibatorio ſupfuerat. xx. pedib⁹ breuio: ſeſquipedali craſſitudine.

Delibutus: vnctus. Ter. i Phor. Si te delibutū gaudio reddo. Ci. li. iij. ad Heren. pro cōſperſus poſuit. Aut ſi quā rem deformabimus turpē: vt ſi cruenta aut ceno oblitā: aut rubrica delibutā inducam⁹. Eſt autē participiū ſine verbo: nec ſcio an cōpoſitū ſit.

Delinquo is. fallo ſeu a bono deficio: prętermitto.

ctores. Eucirapus ⁊ Eugrannius: a quibus italię tradită plastice: hoc est figulină artē ferunt.

Dēmens q̄ est mente diminuta a quo Dementia.

Dementio is: de mente exeo deliro insanio. Lactā. liū. iiij. Ecce aliquis instinctu demonis percitus dementit efferē insanit. Lucr. Dementit eñ deliraq̄ fatur.

Demento as. eiusdem significationis. Apul. in magia Confessa est sese mea magia in amorē inductā demētate. Illud vero in actibus apostolicis nō tam significat dementē esse q̄ dementē facere. Sic eñ scriptū est. Attendebant eum propter qđ multo tēpore magicis suis dementasset eos.

Demetior diligēter ⁊ quadā ratiōe metior. Lice. Quę nō insidijs sed aperte ⁊ palam laborat: ⁊ verba verbis quasi demensa ⁊ paria respondeant.

Demensum quasi mensuratū vel equatū. Et id est qđ seruis dabat singulis mēsibus vñ viuerent. Tereñ. Qđ ille vnciati vir de demēso suo: suū defraudans genū cōpersit miser. Serui eñ quaternos frumēti modios accipiebāt in mense. Qđ vērū a mense an a metiendo deducat incertū est.

Demeto is pe. co. Vide in dictione meto.

Demereo es rui itum. quasi lucror. Bel. Thais cozinthia ob elegantiā venustatēq̄ grandē demerebat.

Dememeor: de aliquo bene mereo: concilio deuincio placo beniuolū facio: beneficiū prēsto: ⁊ exigit actiñ. Qui. Dic mihi quid feci si nō te semper amaui. Crimine te potui demeruisse meo. Quinti. Simul vt plenior obsequio demererer amantissimos mei. Lactā. de ira. Votis dona offerunt iustis ac bonis operib⁹ demereri eū laborantes. Sue. de Aug. Profectum mox auūculū in hispanias aduersus. C. Pompei liberos vix tñ firmus a graui multitudine per infestas hostibus vias paucissimis comitib⁹ naufragio etiam facto subsecutus magnopē demeruit. Est ⁊ demereri valde mereri. Lact. liū. iiij. Si vna hostia placabilis placabiliores vtiq̄ hostię plures q: multiplicata demerenē potius q̄ offendant.

Demetrius nomen Seleuci filij. Fuit ⁊ alius Demetrius phalereus Theophrasti discipulus qui ob eximias virtutes athenięnsibus prefuit annis decē trecētisq̄ sexagita statuis ereis honorat⁹ est. Vnde Plutar. inquit monebat Ptolomeū regem vt de regno imperioq̄ libros sibi cōpararet atq̄ legeret. Quę eñ amici nō audent monere reges: hęc in libris scripta sunt. Fuere ⁊ alij Demetrij vocati.

Democedes pe. co. fuit Crotoniata medicus illustris qui cum inter Darij captiuos esset: ⁊ Darius ipse ob inuersum pedem grauiter egrotaret: ita vt iam septē dies insomnis egisset: nec a medicis vllis iuuarē ducus in medium Democedes vinctus compedibus Darium penitus liberauit. De hinc summo in honore apud regem habitus est.

Demiror pe. p. valde miror. Terē. in Hecy. Sed demiror q̄d sit quāobrez tantopere hoc oēs nos celare volueris. Aliqñ demirari est nescire quoniaz vt Do. inquit. Admiratio ignorantiaz facit. Terē. Quid mihi dicent ⁊ quā causam reperient demiroz.

Demitto deorsum mitto: vt Ęlo demittitur alto. Inde demissitie tunicę dictę a Plauto longę ⁊ demisse ad talos: ⁊ nulla cona succinctę. Ait enim: Sane genus hoc mulierosum est tunicis dimissitijs. Item demittere est humiliare ⁊ quod vulgo dicitur sebassare Virg. libro. iij. Be. Demisse aures incertus ibidem sudor. Et alibi. Vultum demissa prosatur. Itē defodere: vt liū. ij. Be. Altęq̄ iubebis in solido puteū demitti omnēq̄ repones rursum humū.

Demolior iris: a mole deductum est: ⁊ significat diruo deijcio. Lice. liū. de offi. Demoliri ea quorum altitudo officeret auspicijs. Inuenit ⁊ demolio. Lact. liū. 4. Reliquerūt te filij Israel: ⁊ altaria tua demoliti sunt.

Demonstro as. aperte vel palam monstro. Plaut. in asi. Et ędes demonstrauī nostras. Demonstrationē dialectici diffiniunt esse cū certis ac necessarijs rationibus aliquid probatur.

Demoror penul. co. multū moroz seu detineo. Lact. li. iiij. Cū moyses dux eoū ascendisset in mōtem atq̄ ibidē. xl. diebus demoraret. Col. li. iiij. Prudētis magistri est eiusdem nomen elationis aucupio quo potiri nequeat studiosos non demorari.

Demorior: in totum morior. Col. lib. v. Siue. n. caput demortuū est: duo induanē statim vmina.

Demos is. ex de ⁊ emo abiecta e. signifi. detrabo. Demos grece latine populꝰ. Ex cōponunē multa nota Δημοσ επιδημια και τα λοιπα.

Demosthenes penul. co. nomen oratoris clarissimi ⁊ grecorum omniū oratorū principis: et latine robur populi dicitur: Δημοσ. n. populus σθενοσ του σθερεοσ robur. Hic natus patre qui cultellarius cognominat⁹ est: q̄. s. domū haberet officinā ⁊ oparios cultellorum. Relictus puer in hereditate locupleti tutorum fraude et negligentia direptis bonis vix habuit vnde przceptoribus mercedem solueret. Verum cum multo studio ⁊ laborioso peruigilio in clarissimum oratorem euasisset libertatis grecie defensor: publice grauibus concionibus Philippū insectatus est: vtpote publice libertatis insidiatorem post cuius mortem patria pulsus tandē reuocatus est. Sed iam mortuo Alexandro ⁊ antipatro rebus grecis przposito cum apertā cedem videret relictis athenis in calabriam insulā vbi asylum erat neptuno sacrum concessit: haustoq̄ venēo se necauit. Hic eloquentię studio flagrans iugiter lucubrabat adeo vt a se duos vel tres menses continuos domi inclusus sine intermissione studeret abrasa parte capitis vt exeundi facultatem sibi przriperet. De hoc Hieronymus. Demosthenes plus olei q̄ vini exp̄disse dicitur et omnes opifices nocturnos semper vigilūe hueniſſe. Mortuꝰ ē sicut Suidas τελευτησ εφυγωγεισ καλαυριαν εν τωτουποσει δωροσ ιερω δια του μακεδονα αντιπατρου προστρεγκαμενοσ φαρμακου το εν τω δακτυλιω εγκρυψασ δυω καιεξηκοντα.

Democritus penul. co. nomen phi abderite: qui diuisa substantia duobus fratribus peregrinatus est in varias orbis terrarum partes: quo scientiam perciperet. Postea in patriū reuersus cū summa inopia in hortulis iuxta sue vrbis muros se ad solas rerum naturas contēplandas cōtraxit. Fertur q̄ quocunq̄ fortunę casu ⁊ mutabiliū rerū audito in risum soluebat sicut Heraclitus in fletū. Ex Gelasinus noiat⁹ est. Tandē teste Lice. lib. v. Tus. se occecauit vt non turę secreta subtilꝰ rimaret. Agebat centū ⁊ nouē annos cū mortuus est. Hic dixit omnia ex athomis fieri ac plures esse mundos ⁊ corruptibiles. Fertur Theologiā ac Astrologiā didicisse a magis ⁊ chaldeis: cum gymnosophistis quoq̄ congressus est. In phia adeo profecit vt pentathlos siue quinquercior id ē quinq̄ certaminū dici posset. Mamq̄ natu. alia moralia mathematica liberales disciplinas artium q̄ omnium peritiam callebat. Hunc plinius virum sagacem et vtilissimū fuisse refert: sed nimio iuuandi mortales studio prolapsum. Constat hunc diuitijs opulentū fuisse in tantū vt pater eꝰ persis exercitui epulū hospitaliter dederit.

Demodocus nomē citharedi apud home. Cōponit ex Δημοσ ⁊ Δοκησισ estimatio q̄si pūi estimatio.

Democratia p̄ncipatus populi. Democraticus q̄ fouet p̄ncipatū ppli. παραλο Δημοσκαι κρατεω.

Demophoon nomen thesei ex phedra filij qui etiam

Plau.in Am. Ex me queris quid deliqueris. Quoniam vero prętermittere ea quę prętiriri peccare est delinquere ꝓ peccare ponit. Sed proprie delinquere: vt Aug.in psalmorum interpretatione inquit: est tanꝯ de liquido quodam defluere a stabilitate firma menti virtutis atq; iusticię.

Deliquiū defectus: vt deliquium solis cum sol in cursu suo deficit. Et deliquiū animi cum animus linquitur ꝛ quis animo deficit.

Delictū peccatū a delinquo is ꝙ qui peccat delinquat officiū suū. Nam proprie delictū est cū non fiunt quę fieri debent: peccatū cū fiunt quę fieri nō debēt.

Delinio is.pe.pro.valde linio vngo seu frico. Cice.p translationē vsus est ad Cas.li.j. Jam est biennū cuz virtuti nunciū remisisti delinitus illecebris voluptatis. Et delinitus dicitur mente alienatus. Plaut.in Am. Delinitus sum ꝓfecto ita vt qui sim nesciam.

Delinimentū oblectamentū. Lactan.lib.vj. Vitia ꝑ quibusdā delinimētis naturalib⁹ illicere animos hominū ꝛ inanitū incūditatuz specie captos ad acerbas amaritudines miseriasq; perducere.

Delino is.pe.cor. delini deliui ꝛ deleui delitū pe.cor. Unde delitus pro fędatus. Cice. Caluo. Tuli molestę ꝙ lię delitę mihi a te redditę sunt.

Delinio as. Et de ꝛ linio quod a linea fieri certum est significat designo vt sit cum articulatim homies aut res a pictoribus initiantur. Pli.de Apelle. Arrepto carbone extincto e foculo imaginem in pariete delinauit. Unde ꝛ liniamenta dicta sunt. Idem paulo post. Nec qui succederet operi ad prescripta liniamēta inuentus est.

Delenio is.pe.p.mulceo ac valde placo cuius passiuum protulit. Col.lib.x. vt scire liceat aliud esse delenio: aliud delinio. Sed tñ inquit tracūdia notę melioris facile delenitur assiduo interuentu eorum qui curant aluearia. Plau.in Sti. Senex castigat filias ꝙ he viros tam perseuerēt peregrinantis pauperes ita sustinere fratres: neq; relinquere: contraq; verbis delenitur cōmodis.

Delimo as.pe.pro.deorsum seu de aliqua materia limo. Pli. Alij delimatā gris scobem aceto spargunt Apul. delimatum posuit pro delinito. Anus inquit muneribus delimata consensit. Eiusdem significationis est Elimo. Pli.lib.xxxiij. Alij elimataz scobē in fictili cado coquūt i caminis donec pcoquat figulinū

Deliro as.pe.pro.a recto recedo. Trāslatio ab aratore. Nam lira est recta fossa quę cōtra agros tuendos ducitur: ꝛ in quam vligo cerrę decurrit. Et quia rect⁹ est sulcus delirare dicuntur: qui vltra sulcum: id est a recta via declinant. Hor. Quicquid delirant reges plectunt achiui. Est aūt compositū ex de ꝛ liro quasi deorsum liro. Lirare ꝛo est agros in sulcos dirigere

Delirus pe.pro.qui a ratione discedit. Rō eīm est via recta ꝙ quā oēs ducunt. Vide in dictione lira.

Delirus pe.cor.qui insanit. Lucr. Quod facit hic idez perdelirus esse videtur. Nam contra sensus a sensibus ipse repugnat.

Deliteo es pe.cor.ex de et lateo significat deorsum latens sto. Sed nō inueni nisi in prętcrito. Uir. Limoso; lacu per noctez obscurus in vlua Delituit. Hinc delitesco qđ est eo vt lateam.

Delos grece latine manifestus. Quo nomine dicta est insula in Aegeo omniū cycladum clarissima alumna apollinis templo et mercatu: Dicta delos vt docet Arist. ꝙ cū mersa esset subito aparuit. Nā. Δηλοω ostendo significat. Hęc pyrpile dicta est ab igne ibi primum reperto. A quibusdā Cynthia ab alūs Asteria: ab alijs cynetum: sed in primis ortygia quoniā in ea primum coturnices inuentę sunt: quas greci ortygas vocāt. Uir. Linquimus ortygię portus. Interpres callimachi και θουκυδιδης σιμορυ ερομερον μεγαβοϊλομεροσ ενγησασθαι φησιν οτι το σουσον ην μεγασωστες ην δηλον γησον σεισθηναι.

Delius qui est ex delo: vt appollo delius.

Deliacus a.um. eiusdem significatiōis. Unde deliaca dicta sunt vasa ex ere preciosa ab insula delo vbi fuit prima nobilitas eris. Plin.lib.xxxiij. Antiquissima eris gloria deliaci fuit mercatus in delo cōcelebrāte toto orbe. Cic. pro Roscio. Domus chrysogoni referta vasis corinthijs ꝛ deliacis. Ex ere deliaco fiebant pedes tricliniorū fulcraq;.

Delphi tam ꝙ oppido q̄ oppidanis plurali tantū numero sicut Babij Leontini Puteoli. Hinc Delphicus a.um. Uñ Delphica laurus ꝙ victores delphis ea coronarent. Et ē viridior laurus.

Delphin ꝛ delphinus genus piscis vel potius maris belua: parit catulos decimo mense interdum binos nutrit vberibus sicut balena ꝛ decem annis ad summam magnitudinē peruenit. Di etiā simones dicūtur ad quod nomē vocati accurrere feruntur. Ferūt delphinū non modo omnium marinorum: sed etiā terrestriū anialiū velocissimū pene volucri equantē ꝛ ad puerorū amorē duci solere. Lingua est his ptra naturā aquatiliū mobilis: pro voce gemitus humano similes: dorsum repandum: mulcet musica arte presertim simphonię.

Delubrum locus in quo dei simulachrum dedicatum est παρα το θεου λαμβαρε λεγεσθαι θασιν q̄si deū capiēs vel dei repositorū sicut candelabrū in quo ponitur candela. Uñ Hier. super Joel posuit ꝓ templo. Uniuersa inquit donaria in delubro eius ꝓsecrarūt. Alij accipiūt delubrū pro loco ante aras vbi aqua currit a diluēdo. Religio.n. sacrificij apud antiquos exigebat vt ante sacrū sacrificulus manus ablueret. Alij delubrū dei simulachrum accipiunt a delibrato ligno ita dictū. Ser. ait delubrū esse quod vno tecto plurima cōplectitur numina.

Deludo is penul.pro. Vide in dictione ludo.

Delumbe adiectiuū quo significatur non habens aliquid lumborū. i. virtutis. In lūbis.n. virt⁹ corporis sita est. Nam de hoc loco significat non: vt sit delūbis homo effeminatus ꝛ mollis ob nimiā venerem q̄ effractis pudoris claustrꝫ in venerē soluit. Persi. Sūma delūbe saliua ꝑ natat in labris. Hinc delūbe carmē ꝓ lasciuo minimeq; virili. Idē Catul. Eulūbe.

Deluo is.lui.delutū: depurgo diligenter lauo. Cato. Laserpitiū acero deluito. Et deluere ē male faciēdo aliq̄d delere. Var. Obortęq; interlegendū lachrymę litteras deluebant.

Deluto as.ex de ꝛ luto quod a lutum fit. Cato. Granarium totum oblinito crasso luto: postea conspergito amurca omne quod lutaueris vbi aruerit eo frumētū condito nō nocebit. Lutū.n. a luo: cuius eius supinum nō inuenerim: cū tñ Col.lib.vij. supinū ostendat dicens. Et eluta ꝛ siccata vinacea: que de lorea eximunt. Est autē delutare vsq; deorsum luto aspergere. Cato. Habitationē delutare terra ꝯ maxime cretosa vel rubicosa.

Demando as.in totum cōmitto. Hiero. ad Sabi. Et omni ordini ꝓuidebat precipueq; ordinibus quorū ei cura cū Barnaba fuerat demandata.

Demmarathus nomen sparthanorū regis q̄ ob indignationē ad regē persarū diffugit. Alius fuit vt scribit Liuius corinthi⁹ negociator: diues: q̄ ob seditiones domo profugus tyrannidē Cypselli fugiens in etruriā cōmigrauit cōportat⁹ opibus luculētis: q̄ a Tarquinienſibus etrurie populis exceptus. Tarquinū priscū regē populi romani ex illustri etrusca vxore genuit. Huic comitati sunt duo ex corintho si-

arhenarium rex fuit.
Demarchus tri.ple. Demarchia ipse tribunatus.
Demulceo valde seu leniter mulceo sicut sit catulis cū manus super eos tractamus. Terentius in Heau. Non possum pati quin tibi caput demulceā.
Demū significat ad postremū. Terē. in Adelph. Ego nouus maritus anno demū quinto ꝛ sexagesimo fiā. Ponitur etiā pro dūtaxat: vel omnino pręsertim qñ iungit cū is ea id vel ita. Cice. in Sal. Ea demū magna voluptas equalē ac parē verbis vitā agere. Plin. Ea demū sola auiū nō nisi volatu depascitur. Quin. Ita demū mihi satisfacies si apud patrē fuisti.
Denarius a um: Idem quod decēnarius. Unde denarię cerimonię dicebantur sicut tricenarię quibus sacra aditurus decē continuis rebus vel triginta certis quibusdam rebus carendum erat. Hinc vndenarius duodenarius ꝛ huiusmodi. Denarius vero substantiuū est genus monetę argenteę qō denas libras ęris valeret: vt inquit Var. Dicit et denariū neu. genere Plau. in Ru. Quis me ē mortaliū miserior qui viuat alter hodie quē ad recuperatores modo dānauit centum denaria philippea.
Denarro per ordinē narro. Gel. li. ij. Hęc nobis fauorinus fūma cū elegantia verborū totiusq; sermonis comitate atq; gratia denarrauit.
Denaso as: pe. p. nasum aufero. Plau. in Cap. Nam q̄ edepol si habites propius os denasabit tibi mordicus: id est destruet.
Denato as pe. cor. frequentatiuū est verbi deno as: qō est deorsum nato. Aug. per translationē dixit. Quanto humilius sedebat: tanto amplius capiebat. Confluit enim aqua ad humilitatem conuallium denatat de tumoribus collis.
Denego as. pe. cor. dare nego seu non do. Lactā. lib. ij Si alimenta frugibus longa siccitas denegauit.
Denigro as. pe. cor. nigrum facio. Plinius. Capillus denigrat suffitu.
Deniq; a denus siue vt quidam volunt a denuo significat ad extremū. Teren. in Heau. Fodere ꝛ arare aut aliquid facere deniq;.
Denobilito as: vitupero dedecoro. Terē. in Eu. Tu iam pendebis qui stultū istum adolescentulum denobilitas flagitijs.
Denoto as penultima correpta: culpo increpo. Cypri. Nam cū denotarentur discipuli eius: q̄ ederent nec prius manus lauissent.
Dens ab edendo quasi edens: sed potius greco esse q̄s nescit? ἀλλ ευησ γαρο δουσ οδοντοσ εξεδω λεγουσι. Sed ꝛ omne quo aliquid teneri vel exerceri potest solet dens appellari. Virg. lib. vj. Tū dente tenaci anchora fundabat naues. Hinc bidens/tridens ꝛ huiusmodi. Dentes diuersa sortiuntur nomina. Qui em̄ prius apparent apertis labijs primores vocant: lati ꝛ acuti quibus fit morsus. Ipsi em̄ vt Plin. lib. vij. nec cibo tantum ꝛ alimentis necessarij: quippe vocis sermonisq; regimen primores tenent concentu quodam excipientes ictum linguę. Qui do sequūtur quasi rotunda specie acuti in modū serrę serrati dicunt ab antiq̄s canini appellant in quocūq; animali. Plin. lib. vj. Lupi dextrę caninus in magnis habet operibus. Sequūtur maxillares qui duplices sunt cibūq; conficiūt. Iuue. Interq; molares difficili crescēte cibo! Genuini nouissi nascūtur homini: vt ait Plin. Dentiū etiā quidā dicunt serrati a similitudine serrę qui pectinatim coeunt ne contrario occursu atterant. Q̄les habēt pisces ꝛ canes. Quidā ptinui vt boi ꝛ eq̄. Quidā exerti: h ē extra os ꝓducti vt apro ꝛ elephāto
Dentio is: dentes emitto. Plau. in mili. Ceter creat omnes has erumnas: auribus peraudienda sunt ne dētes dentiant. Hinc dētitio dentium emissio. Plin. li. xx viij. Infantib⁹ nihil butyro vtilius per se ꝛ cum melle ꝙuatim ꝛ in dentitiōe ꝛ ad gingiuas ꝛ ad oris vlcera. Dens lupi adalligatus infantibus prohibet et pauores dentientiq; morbos.
Dentatus qui magnos habet dentes: qui ꝛ dentosus dicit. Plin. tamē dentatū dictū fuisse. H. Curiū. lib. vij. scribit quoniā cum dentibus natus fuerit. Hinc edentatus qui est sine dentibus. Macro. Edentate belue morsus. Similiter edentulus.
Dentale lignum quo vomer arandi causa inducit sed pro vomere poni solet. Colu. lib. vij. Et dentalibus terram subigere quo minor? bubus id administrari possit. Dicit etiam dens vt Var. inquit q̄ eo quasi dente molleretur terra.
Denticulus paruus dens. Dēticulo dētes imprimo. Denticulatū qō est ad similitudinē denticuli factū.
Dētatim ꝛ dēticulatim aduerbia significāt ad similitudinē dentium.
Dentifricium medicamentum quo dētes fricantur vt fiant cādidi. Plin. docet ex pumicibus fieri dentifricia. Apul. in magia. Primo igitur legere e ludicris meis epistoliū de dentifricio versibus scriptū.
Dentiscalpium instrumentū quo scalpunt dentes.
Dentifragimbulū. Plau. in Bac. Me tu hercle haud lōgū es ab infortunio ita dētifragimbula hęc meis manibus gestiunt.
Densum coarctatio nimia cōiunctarum partiū Rarū contra in quo interuallis frequētibus laxior: parciū videtur esse coniunctio. Hinc densitas ꝛ densitudo. Compositū condensus.
Denso as. cogo spisso. Luc. lib. iiij. Densaturq; globꝰ quartū pede prima relato. Hinc condenso. Col. lib. viij. Torrido sale ꝓtingit: rursusq; ponderibꝰ cōdensat. Est ꝛ denseo es. a quo densesco is. densus fio.
Denudo as. pe. pro. spolio: nudum reddo.
Denuncio as. Vide in dictione Indico.
Denuo aduerbiū significat rursus quasi de nouo.
Depalmare est palma percutere. Gel. Quēcunq; depalmauerat nūerari statim serui. xij. tabulas viginti ꝛ quinq; asses iubebat.
Deparcus. Vide in dictione Parcus.
Depango is. planto seu defigo. Col. li. iiij. Deinceps pastinatur malleolus vitibus inserendus: cuiq; sat erit medio spacio qō vacat inter vites p vnā lineam depangere. Inde depactus.
Depecto is. xū. vel xi. xum. diligenter pecto. Quib. li. iij. fas. Interea liber depexos crinib⁹ indos Vicit: ꝛ eoo dines ab orbe rediti Plin. li. xix. Ars depectendi digerendiq; iustū est e quinquagenis fascium libris quinas denas carminare. Per translationē ꝛ in malam partē. Ter. in Eu. Egone si viuo adeo exornatū dabo: adeo depexū: vt dū viuet meminerit sp mei. i. ornatū cultū dictum a contrario sensu. Quod si depessum legamus a patior siue a pando significat laceratū. A depecto fit depexo as.
Dependo is. fere p simplici pendo est: qō varie sumitur: vt pecuniam vel tributū pendere est dare vl̄ soluere seu pati penā. Sed de hoc in pendo.
Dependeo es. deorsum pendeo. Col. lib. iiij. Sed si p vnūquēq; pampinū maior nūerus vuarū dependeat. Aliquādo dependere ē sustentari. Cice. Omnis illoꝝ salus a nostra salute dependebat.
Depereo is. ex de. ꝛ pereo accipit̄ ꝓ maior. Colu. lib. iiij. Nos tū plus quattuor milib⁹ conserimus quia negligentia cultorū magna pars deperit. Quādoq; deperire est impatienter amare. Plau. in casi. Hic ipsus casinam deperit. Hiero. lib. ij. Re. Accidit vt Thamar adamaret Amnon ꝛ depiret in eam valde
Depiles pe. cor. q̄ sūt sine pilis. Var. lib. j. de vi. pa. q̄ ludis ꝙsulis pueri essent glabri ac depiles ꝓpē etatē.

Depilo as: penul. cor. pilos detraho. Mar. Cum depilatos chrestę coleos portes. Et depilo rarefacio. Lucil. Depilati omnes sumus.

Deplanto as. Vide in dictione Planto.

Deplano as: pe. pro. in planū deduco. Lactan. lib. iiij. Ego ante te ibo ⁊ montes deplanabo.

Depleo es: Col. Conchę q̄bus deplet oleū.

Deploro as: pe. p. ppter actū plorationis qui in re miserabili exigitur si lachrymę manant: tunc ppie. Si non manant significat quasi plorando lamentor. Cicero in Cato. Non libet deplorare mihi vitaz quod multi ⁊ bi docti fecerunt. Et lib. ij. offi. Admonebat me res vt hanc quoq; intermissionē eloquētię deplorarem nisi vererer ne de meipso aliqua viderer queri Aliquando deplorari est plorandi finem facere. Ita deplorata cadauera dicebantur: quibus victimis luctus persolutus erat. Et remp. deploratam dicimus iam euersam. Vñ hoc tractum est Conclamatum est: quando affines heiulantes conclamabant. Dicituq; in omni re iam deperdita: quia post lachrymas affinū mortuum plane cadauer erat. Inde ⁊ indeploratum dicit. Ouid. in Ibin. Indeploratum, pciere caput.

Depontanus pe. p. Vide in dictione Pons.

Deponere: est deorsum ponere. vt Depone sarcinam. Cicero per translationē dixit pro dimittere Existima ui honestissime molestias posse deponi si me ad philosophiam retulissem. Per translationē etiā significat priuare. Plau. Ut me deponat vivo eaz affectat viam. Sue. Me imperio turpiter depositus priuat⁹ viueret. Aliquando derelinquere et quasi desperare Unde depositi desperati dicuntur. Virg. Ille vt depositi proferret fata parentis. Licero in ver. acti. j. Itaq; mihi videor iudices magnam ⁊ maxime egraz ⁊ prope depositam reip. partem suscepisse. Aliquando est apud aliquem quicq̄ ponere seruandū seu pro pignore. Habet eñ hoc loco de vim augendi: vt ostē datur totum fidei eius cōmissum qō ad custodiaz rei pertinet. Virgi. Ego hanc vitulam ne forte recuses: Depono. Ad seruandū vero vt gladium pecuniam. Licero lib. iij. offi. Si gladium quis apud se sana mē te deposuerit repetat insaniens reddere peccatum sit officium non reddere.

Deponens verbum. Ideo dicit quia deponit aliquid de quantitate cōmuni verbi. s. futurum participiuz in duo a significatione passiua. Nam cum participia quatuor habeat verbū cōmune: vt criminans criminaturus criminatus ⁊ criminandus. Hoc non habet deponens. s. futurū a passiua significatione: vt minor minās minaturus ⁊ minatus nō minandus.

Depositum quod deponitur: hoc est qō alicui sub fide traditur: vel quod pignoris loco dimittitur: vel qō se questro a pluribus in solidum certa conditione custodiendum reddendūq; cum fuerit de iure discussuz traditur. Et sic est nomen Lice. Quid si quis apud te pecuniā deposuerit: bellū patrię iferat: reddes ne depositū? Nō reddere depositū maxia iniustitia est.

Depositorius: qui aliquid deponit. Depositarius qui depositum accipit.

Depopulari: est destruere siue deprędari. Apud antiquos etiam depopulo dicebatur.

Deposcere: est multū desiderare: siue ratione quadam erigere. Col. lib. ij. Canabis solum pingue stercoratūq; et riguum vel planum atq; humidum ⁊ alte subactum deposcat.

Deportare est de aliquo loco aliquid portare. Col. libro. v. Nec procul a mari vel nauigabili flumine quo deportari fructus ⁊ per quod merces vehi possint. Unde deportari dicuñ quibus aqua et igni interdictum est: vel quibus princeps prouinciam annotauit Transfertur etiam ad ea quę delectationem: laudem ⁊ vituperationē habent q̄ nra opera sumus assecuti: vt cum inde reuertimur quo profecti fueramus: aut cum vbi sumus inde quicq̄ deportat. Lice. Trebatio Mihi crede nihil ex ista ,p uincia potes quod iucundius sit deportare. Idem in Cato. Teq; non cognomen solum athenis deportasse. Utruperationē vt deportauit Uerres amicam: pro deporto: vulgo reporto dicitur: cuz reporto retro porto seu reuebo reduco ve quod portatū siue delatum deductū fuerat. Lact. lib. iij. Repente virib⁹ roborati ipsi lectulos suos reportarēt quib⁹ fuerāt paulo ante delati. Hier. ad Dama. Et inuentā sup humeros reportat ad caulam. Licero. pro. se. Itaq; pub. Lentuli beneficio excellenti atq; diuino nō solum reducti sumus sed equis insignib⁹ ⁊ curru aurato deportati. Transfertur etiā ad ꝓba: cū quis ,p verbis verba reportat. Virg. Isq; adytis hęc tristia dicta reportat.

Deprauo as. penul. pro. prauū facio vitio: vt cū quid est scriptorum: aut maledicorum vitio corruptum. Ter. in phor. Nihil ē tam bene dictū quin narrādo possit deprauarier.

Deprehendo is. significat caute vel incautū quēpiam capio: vt deprehēsus in adulterio in scelere in sermone: deprehensus ab hostibus: a tempestate. Virgi. Deprensis olim statio tutissima nautis. Horati⁹ in Ser. Deprensi non bella est fama treboni. Unde et deprehēsa genus aiauersionis militaris qui certo in erroze deprehensi fuissent: castigatiōe maioz: ignominiaminoz. Interdū deprehendere ē aiaduertere cognoscere. Lact. li. j. de Ioue loquēs. Nonne a sua prima puericia impius ⁊ pene paricida deprēditur. Amb. li. j. offi. Qui ea quecūq; vana sunt deprēdit: ea quę sancta sunt: nescit.

Deprecor: penul. cor. qñq; ponit pro simplici. Unde Hie. Voluit inquit veniam depcari. Quādoq; deprecari est impetrare. Idē apud Exodum. Ascendā ad dñm si quo modo quiuero eū deprecari pro scelere vestro. Quādoq; vehementiā supplicationis denotat: vt sit deprecari vehementer siue suppliciter precari. Sue. in Cesa. Satis constat Sillam cum deprecātibus amicis ⁊ ornatissimis viris aliquādiu denegasset: atq; illi ptinaciter cōtenderent expugnatum tandē proclamasse. Cic. in Lel. Et. L. Blosius cumanus hospes familię nostrę. Scęuola. cū ad me qui aderam cum Leuate ⁊ Rutilio ꝑsulibus in consilio deprecatum venisset. Et lib. j. ad herē. Deprecatio cum ⁊ peccasse ⁊ cōsulto fecisse reus confitetur ⁊ tamen postulat vt sui misereat. Hiero. lib. iij. Reabitō iūxit. Petitionē vnā paruulam ego deprecor a te ne cōfundas faciē meam. Habet qñq; contrariam suo simplici significationē et precis negationem seu detractionem importat: sicut in Dedecet despero ⁊ huiusmodi. Et sic deprecari significat recusare. Asinius Ciceroi. Nec periculum est vllum quod ,p libertate aut refugiam aut deprecer. Virg. Equidē merui nec deprecor inquit. Quiō. li. j. de pon. Sepe precor mortem morē quoq; deprecor idē. Me mea sarmaticum contegat ossa solum: hoc est non precor nollem: recuso: et quod vernacula lingua dici soler. Non te ñgo de questo maio te ne desprego. Liui. de bel. mace. vtranq; significationem complexus est. Ego si quid scelerate in fratrem admisi. nullā deprecor pęnam si innocens sum: ne inuidia conflagrē cū crimine non possum deprecor. Hoc postremum ,p abominor detestor siue recuso sumitur: primum ,p vehementer precor. Quādoq; deprecari est depellere abigere propulsare siue redarguere prece adhibita vel quouis alio modo. Inde dicimus Ignominiam et inuidiam et pęnam deprecatus est. Sue. in Aug. Cū lectorius adolescēs patricij generi in deprecanda

graulore adulterij pena allegaret se esse possessore. Cicero lib. iiij. ad Veren. Audes verbum facere? audes quicq̃ petere? Audes supplicij deprecari? Nõ significat recusare neq; precari ne de se supplicium sumatur: sed depellere: siue redarguere. Quintil. lib. iij scribit deprecationẽ depulsionem esse. Item Cice. in Catil. lib. j. Nunc vt a me. P. L. quandam prope iustam querimoniaz detester atq; deprecer: precipite q̃so diligẽter quę dicã. Idẽ pro Balbo. Quiddam de cõmuni additione omniũ nostrũ deprecãdę maliuolẽtię causa breuiter cõmemorandũ videtur. Qua de re si Bellius scripsit deũcari significare execrari detestari depellere vel abominari non fuit culpand⁹ a Lau. Valla. cuz depello hisce. Ciceronis exemplis probe conueniat: et deprecor maxime congruat: propter q̃ positionẽ de: quę ambobus preposita est. Execror vero detestor abominor cum pena idem significẽt quod recuso etiam ipsi verbo deprecor conueniunt in ea significatione qua supra. Vorte quoq; deũcor idẽ diximus accipiendũ vt z illud Cicero libro. vj. de rep. Etiam in Claudij inuidiam Gracchi charitas deũcabat. i. ꝓpulsabat z deẽcedebat. Sal. in Jugu. Sed q̃n eo natus sum vt iugurthe scelerum ostentui essem nõ iam mortem z erumnas tantũmodo imperiũ inimici z cruciatus corporis deprecor. Est autez deprecor q̃q; verbum cõmune: vt apud Aug. qui ad Viero. scribens ait. Unde agnosco dominum a me potius deprecandum vt tuę voluntati det facultatem mittẽdi quod rescripseris.

Deprimo is: pe. corre. deũcio humilio defigo. Varro. Ab eo depressus a quo erigi extolliq; sperabã. Lact. lib. iij. Ita dũ hoiem querit extollere rẽ ipsam deprimit id est in imo fixit hũiliauit. Idẽ li. v. Altera q̃ ad iferos deprimat. i. deorsuz ꝓmat vel mittat. Ci. li. iij. ad Verẽ. q̃ marie fedata z deprssa voce principia dicemus: id est demissa.

Depromo as pe. p. Vide in dictione Promo.

Depso is: significat subigendo manibus aliquid molle z tenerum reddo. Quo verbo vtitur Cato lib. de re Rust. Cuius compositum est Londepso: et deriuatiuum Depsticus a um.

Depudico as: penultima pro. significat violo stupro et pudicitiam aufero.

Depuber: pe. pro. dicit qui ad pubertatis annos nõ potuit peruenire. Hinc depuberẽ porcum dicimus quẽ lactentem occidimus.

Depudet pe. cor. pudorem abũcit. Qui. Depuduit p̃ fugusq; sua signa reliquit. Aug. lib. viij. con. Depudunt vanitatẽ: z erubuit veritati. Hie. ad Eusto. vsus est Depudesco. Non depudesco inquit inflicitatis meę: quin potius plango nõ esse qõ fuerim.

Depugnare: probe pugnare. Lactã. libro. v. Retinuit id qõ erat ei cõtrariũ cũ quo depugnare posset.

Depuo is: Vide in dictione Pauio.

Depurgo as: probe vel deorsum purgo. Cato de re Rust. Terram cum stercore bene ꝓmisceto depurgato ab herba graminibusq;.

Deputo as: pe. cor. ꝓprie deorsum puto. Col. libro. iij. In agro macro z sicco vineam imbecillem in bruma amputato: quã partem non deputaueris circa Kalendas Februa. repetito z deputato. Amb. in Ser. de quadragesima. Modo ferrũ gestãs agricola sarmenta deputat vinearũ. Itẽ deputare est existimare censere iudicare: qõ vulgo dicit Reputare nõ vt multi putant delegare. Ter. in hecy. Hedepol ne meã esse herus operã deputet parui precũ qui ob rem nullam me misit frustra vbi totũ desedi diem. Plau. in Tim. Inde cras e prõptaria cella depromari ad flagrum? ne causam liceat dicere mihi neq; in hero quicq̃ auxilij fiet: nec quisq̃ sit quin me omẽs esse dignum deputẽt. Itẽ Assignare attribuere. Hier. sup Matthe um. Pharisei opa dei ꝑncipi demoniorꝫ deputabãt.

Derbies: seu derbie z derbij sunt populi hyrcanis ꝓpinqui; De quibus Piero. Massagete et Derbices miserrimos putant qui ęgrotatione morianẽ z parẽtes cognatos ꝓpinquos cum ad senectam venerint iugulatos deuorant: rectius esse dicẽtes vt a se potiꝰ q̃ a vermibus comedantur.

Derbenses populi ex quorum numero fuit Timotheus apostoli discipulus.

Derelinquere: significat prorsus seu in totũ relinquere deserere.

Derepente: tota vna dictio quia vt docet Do. aduerbiũ prepositionẽ separatim nõ admit⁹. Si. n. separaueris non est latinũ de repente. Terẽ. in hecy. Ita corripuit derepente tacitus sese obuiã.

Derideo es. pe. p. scat cũ alterius cõemptu rideo.

Deripio is. penul. cor. tam in bonũ q̃ in malum sumẽ potest. In bonũ. Virg. li. ij. ge. Collaq; flexũ fumosis deripe tectis. i. cõfestim defer. In malũ. Lact. li. v. Quomodo se rapinis z fraudibus abstinebũt qui mercurij furta nouerunt? docentis non fraudis esse deripere sed astutię: id ẽ surripere. Diripere vero in malũ est cũ significet ac diuersa diuerse rapere: vt fit in vrbium expugnatione. Bellius. Nam cum oppidum tolosanum in terra italia. Q. Cepio consul diripuisset: multumq; auri in eius oppidi tẽplis fuisset quisq; ex ea direptione aurum attigit misero crudabiliq; exitu perijt.

Deriuo as pe. pro. a Riuus descendit: cum aqua deflectitur aliquo. Unde et deduco riui more siue deflecto significat. Per translationẽ plerisq; vsi sũt. Ter. in phor. Quid vis nisi vt maneat famã atq; ex crimine hoc Antiphonẽ eripiã: atq; omnẽ in me deriuem iram senis. i. deflectam. Do. Deriuatio dicitur inflexio criminis ab eo ad quem pertinet ad eũ ad quem non pertinet. Cice. in ver. acti. iiij. Quid est quãobrẽ putes te tuam culpam nõ modo deriuare in aliquẽ: sed communicare cum aliquo posse. Amb. Plerisq; varias significatiões de vineę appellatione deriuãt. Col. li. j. Proprie dixit. Crebrosq; sulcos aquarios quos nonnulli elices vocant faciamus: et omnẽ humorẽ in cloacas atq; inde extra segetes deriuemus. Licero pro Milone posuit pro deuitare. Fecerunt id serui Milonis dicam. n. non deriuandi criminis causa: sed vt factũ est neq; imperante neq; ꝓsente domino q̃ suos quisq; facere seruos voluisset. Hinc fit deriuatiuũ a. um. q̃ ab alio deducit.

Derogo as. penutil. cor. detraho: quod patet ex eius contrario Arrogo. Piero. in prolo. Esdre. Interrogent hebreos: et ipsis auctoribus translationi meę vel arrogent vel derogent. Festus. Derogare cum quid ex lege veteri quo min⁹ fiat sancitur lege noua. Cice. lib. ij. ad heren. Cum duę leges inter se discrepant videndum est primũ num abrogatio aut derogatio sit. Quid est ergo derogatio nisi detractio alicuius legis. Abrogatio ipsius legis ablatio. Illa partis legis: hęc totius sublatio est. Derogo igitur detraho quod similiter fit cum dignitati honoriq; alterius detrahitur.

Derfei cum ę. dipht. populi sunt grecorũ in littoribus thracię sicuti Herodotus ostendit.

Deseuio is. valde seuio: quod Piero. ad dicta transtulit cũ in lib. Re. inquit. Latrantes canes qui aduersus me rabido ore deseuiunt.

Descendo is. ex de z scando: proprie significat de loco excelso ad imum deuenio cuius cõtrarium est Ascendo. Liui. lib. j. Tenuere tamẽ arcem sabini atq; inde postero die cum romanus exercitus instructus q̃ pa latinum capitolinumq; collẽ campani complessent

non ꝓius descenderunt in equum ꝙ ira et cupiditate recuperandę arcis stimulante aios romani aduersum subiere. Per translationē vero dicimus. Descēdo in ꝓlium: descēdo in campum: descendo in forū ꝛ huiusmodi alia: quia de quiete ad laborem de loco tuto ad periculum: de vita ad mortem est iste descensus siue ad animā siue ad corpus siue ad vtrūq; spectet. Persius descendere ꝓ humiliare posuit. Vt nemo in sese tentat descendere nemo. Sed pręcedēti spectatur mantica tergo

Descisco is. Vide in dictione Ascisco.

Descobinatus: sautius abrasus sect°. Var. in Melea. Sin autem delectationis causa venamini: quanto satius est saluis cruribꝰ in circo expectare ꝙ his descobinatis in sylua curare.

Describere ꝓprie significat de exēplari scribere in qua significatione etiam sunt Exscribere ꝛ Transcribere. Cice. Nisi. Sed ꝓxime scripsi de optimo genere dicendi in quo spe suspicatus sum te a iudicio nostro sic vt doctum hominē a non indocto paulū dissidere. Huic tu libro maxime velim examina si minus grauate suffragare dicam tuis vt eum si velint describent: ad teq; mittant. Per translationē vero ponitur ꝓ disponere seu designare. Idē in Lel. Mei sunt ordines: mea est descriptio. Item ꝓ pingere. Plautus in Asi. Non potuit pictor rectius describere eiꝰ formam. Item ꝓ denunciare Lactan. lib. v. Quod prophete multo ante descripserāt. Licet ꝛ ꝓ accurate scripserunt intelligi possit. Nam hoc verbum etiā scriptoribus: id est condentibus aliq̄d conuenire pōt cum eius descriptio ꝓ dispositione ꝛ accurata scriptione opis ponitur: vt Terē. in phor. Ego descripsi porro illis quibus debui. Virg. Immo hęc in viridi nuper quę cortice fagi Carmina descripsi et modulans alterna notaui Experiar. Lactā. li. v. Quid est em̄ cur illā vel in carminibus vel in omni sermone describāt cōquerētes eius absentiā cū sit facillimū bonos esse si velint. Et hoc ex vi ꝓpositionis de. ꝙ diligentiā scriptoris pręse fert. De excribo Gel. Vaud quicq̄ dubitauimus quin ea plauti forent: ꝛ oīm maxime germina ex qua duos hos versus excripsimus. De transcribo. Hiero. in ꝓfa. psal. Ūñ consueta pręfatione cōmoneo tam vos: quibus forte labor iste desudat ꝙ eos qui exēplaria ista habere voluerint: vt ꝙ diligenter emēdaui cū cura ꝛ diligētia transcribant. Scribere ꝓprium eorꝝ est qui aliquid condunt.

Deseco as: pe. cor re. ferro incido. Col. lib. iij. Et si fieri pōt iurta aliquē modū serrula desecato. Idem li. xj. Bonus operarius ꝓrati iugerū desecat.

Deseco is: pe. cor. cui ctum. derelinquo deficio. Hinc milites patrię desertores dicunt̄ qui patriā deserunt quā defendere deberēt. Vir. Desertorē Asię. Sue. in Cesa. Desertoꝝ ac seditiosoꝝ inquisitor ac punitor acerrimus: conniuebat in ceteris. Hinc desertus locum appellamus inhabitatum quasi ab hominibꝰ derelictum: quē greci Eremū nominant. Quomodo autem differat desertor ab Emānsore. Vide in dictione Emansor.

Desertum et participium ꝛ nomen esse pōt. Participium idem est qđ derelictū: ꝛ q̄nq; asperū: atq; incultum. Virg. Rupe sub aduersa deserti ad strimonis vndā. Nomē sumit ꝓ loco inhabitabili: vt in hymno Antra deserti teneris sub annis ciuūq; turmas fugiens petisti: sed eremus ꝓducit penul. quod ignaris grecarum litterarum res noua videbitur qm̄ est ερημος ερημου και ερημω το απολειπω καιμορος οικεω εστι καιλωφος και ερεμια γεγεσαι παρατερεραν.

Deserto as frequentatiuū est. Actius. Cum me solum vterq; parens desertassent.

Deseruire: est obtemperare seu dūligēter humiliterve seruire. Cic. Tyroni Indulge valitudini tuę: cui quidē tu adhuc dū mihi deseruis seruiuisti ꝛc. fac bell" reuertare. Potest etiā significare male seruire quod vernacula lingua dicit deseruire.

Desedeo es. ꝛ desido is. pe. cor. sicut in assideo dictum est. Primū cum quiete sedeo quod est ꝓprie sedeo: seu sedendo tēpus cōsumo. Sue. in Cesa. A quo ad accersendā classem in bithyniā missus desedit apud Nicomedē. i. mansit: cōmoratus est. Scōm cū motu ꝓcedo vt quiescam: siue morer. Teren. in ecy. Ubi totū desedi diē michoniū hospitē dū expecto. Festus Picena regio in qua ē Esculū dicta q̄ sabini dū esculum ꝓficiscerent̄ vexillo coꝝ picus desiderat. Quod est a desido. i. descenderat vt moraretur.

Deses idis. a desedeo: q̄ nihil agit ꝛ otiosus sedet: vel quiescit sępius ad sedendū sup bis q̄ transigēda ꝓpere forent. Liu. li. j. Desidē romanū regem inter sacella ꝛ aras acturū esse regnū rati. Et li. ij. Sedem", desides domi mulierū ritu inter nos altercantes.

Desidiosus: qui desidia plenus ē. Sui. Querit̄ egyptꝰ quare sit factus adulter. In ꝓmptu causa ē: desidiosus erat. Desidia ꝺo ē vitiū ignauię. Sal. Mō fuit ꝓsiliū: secordia atq; desidia bonū ociū contetere.

Desilio is. penultima correpta: desilui desultū. Vide in dictione salio.

Designare: describere: quasi per signa demonstrare. Cęsar libro j. Cęsar hac oratione lisci Dimoxigem Dunatici fratrē designari sentiebat. Sꝫ q̄ pluribus ꝑsentibus eā rem iactari nolebat: celeriter cōcilium dimittit. Aliquando significat deputare: decernere: seu deligere. Sal. Catilina nihilominus in ꝓximū annum consulatū petebat: sperās si designatus foret facile se ex voluntate antonio vsurū. Col. li. iij. Ipsū autē agrum quem seminario designaueris planū et succosum. Aliq̄n significat rem nouā facere in vtrāq; partem bonā ꝛ malā. Unde ꝛ designatio contractio conductioq; populi in vnum. Hoc em̄ ei contingit: qui aliquo flagitio populi in se oculos et ora cōuertit: ꝛ spectaculo est vulgo: quēadmodū designatores curatores funerū: qui ludis funebribꝰ pręerāt ꝛ multitudinem retinebant ob eam causam ꝙ in his ludis fiant noua ꝛ spectāda. Sene. de benef. In tu Aruncium et Acerium ꝛ ceteros qui captandorum testamentorum artē ꝓfessi sunt non putas eadē habere q̄ designatores ꝛ libitinarios vota illi quorum merces optent nesciunt. Ni familiarissimū quemq; ex quo ꝓpter amicitiā rei plurimū est mori cupiunt. Ter. Modo quid designaui.

Desioculus ōr qui vno est captus oculo: qui et luscus dicit̄. Var. Hinc desioculus: ꝛ hinc lippus.

Desipio is. penul. cor. desipui desipiui ꝛ desipij: ex de et sapio: significat insipienter ago siue de sapientia decido: vel aliquid a cōmuni sensu sapientiaq; minꝰ habeo: et construit̄ cū ablatiuo. Cice. M. Celio. In quo cū obiurgarer ꝙ nimio gaudio pene desiperem Plau. in epi. gtō iunxit. Desipiebam mensis cū illa scripta mitterem. Aug. lib. j. de. ci. dei docet minus esse desipere ꝙ insanire. Porro inquit Si quis hoc aggrediendū ꝛ suadendū putat: non dico desipit sed insanit. Lact. li. ij. Denicq; poeta maximꝰ hō in ceteris ꝓdens: in hoc solo non poetice: sed aniliter desipuit. i. more anili insipiēter egit. Huius contrariū est Resipisco. Nā resipio in vsu raro est. Resipisco frequenter. Desipio in vsu est: desipisco non. Et hęc oīa ad mentē ꝓprie pertinēt. Est enim resipiscere ad mētem redire. Lactan. de ira dei. Idcirco non ad ꝓsens noxiū quemq; punit vt habeat hō resipiscendę sui facultatē. Et li. vj. diui. isti. Resipiscit em̄ ac mētē suam quasi ab insania recipit quē errati pudet: casti-

gatq; seipsum dementię: ꝛ confirmat animū suum ad rectius viuendū.

Desino is.pe.co2.ex de ꝛ sino: significat omitto/finio/cesso: vt Desine plura loq̄. Hinc desinentia/finis/termin⁹. Sic dicim⁹: Desine artē ludicrā. Lic. Mario. Libēter me hercle artē desinerē: tecūq; ꝛ cū sīlib⁹ nostri viuerē. Est eñ desinere artē: renunciare arti atq; relinquere. Unde ars desita dicitur relicta ꝛ omissa. Gel. lib. xv. Omniū tum athenienſiū consensu/ disciplina tibijs canēdi desita est.

Desisto is: cesso. Virg. We ne incepto desistere victā. Desistere (inq̄t Ulpi.) est a negocio abstinere q̄d calumniādi aio instituerat. Inde destitisse is videt/ nō qui distulit/ sed q̄ liti renunciauit in totū.

Desolo2 pe.p. deponēs: a Solo2 cōpositū est: ꝛ ptrariā suo simplici habet significantiā. Sed p translationē in significatiōe differt. Cū eñ q̄s aliquē solat: q̄si de solo lapsum in solum siue soliditatē alleuat. Passiue tamē desolatus accipitur apud Hiero. ad Tyra. Sola sepatione dormiētis estuās desolat⁹ solatio pij pignoris iactor. Inuenit ꝛ desolo as.pe.pd. a solo: q̄ terrā solidā significat: p destruo/ siue de soliditate deūcio. Col. lib.j. Quia flagitiosum quos hostis p fligēdo desolasset agros nouo more emere romanū supra vires patrimonij. Virg. lib. xj. Uidim⁹ ingentes ꝛ desolauimus agros.

Despero as.pe.p.nō spero: extra oēm spem sum. Hic eñ de negat. Li. in Lel. Cui⁹ aures clausę sunt veritati/ vt ab amico vez audire nequeat: hui⁹ sal⁹ desperāda est. Dicim⁹ autē: despero salutē ꝛ de salute. Ambro. Neme vetez ꝓsci⁹ delictoz ꝑmia diuina desperet. Desperatus in morbo dicit: de quo nulla salutis spes habet. Hiero. in lib. Reg. Percussitq; dñs parulū/ et desperatus ē. Itē desperat⁹ dicit q̄ nullā habet spem. Uñ vetus ꝓuerbiū: nō esse cū desperatis certandū. Despatio (vt inq̄t Li. lib. iiij. Tus.) ē egritudo sine vlla rez expectatiōe melioz. Sal. Ne forte desperatiōe adducti/ vitę mortē ꝑferrēt.

Despesco is. cui. significat pec⁹ deduco: vt compesco vna duco/ ꝛ pasco/ ꝛ in vno loco cōtineo.

Despicio cis.pe.co2.de o2sū aspicio. Col. lib.j. Area si cōpetit ita ꝓstituēda est: vt vel a dño/ vel certe a procuratoze despici possit. Per trāslationē ponit ꝓ cōtemno siue paruifacio. Nā cū quis aliū cōtemnit: despicere videt quasi infra se aspicere: quēadmodū Suspicio ei⁹ cōtrariū: sursū aspicio: ꝛ p trāslationē venero2: quasi supra nos aspiciamus illū esse collocatum. Li. li. ij. offi. Despiciunt autē eas ꝛ cōtēnūt: i quibus nihil virtutis neruoz putant.

Despectus a.um. participiū q̄ est cōtemptū. Despectus us. nomē: ipse actus despiciēdi.

Despectio: idē quod despectus. Cice. in hortē. Consolabitur eā magnitudo animi/ et humanaz opinionū alta quędā despectio.

Despiciētia/ despectus siue despectio: ꝛ in se plus cōtinet q̄ cōtēptio: vt apud eundē li.j. Tusc. Totā vim bñ viuēdi in animi roboze ac magnitudine: et in omi rez humanaz cōtēptione ac despiciētia ponam⁹. Et illusio plus est q̄ ꝓtemptio despiciētiaq;. vt i Cato. idē Li. Cōtēni se putāt/ despici/ illudi.

Despecto as. sepe o2sū aspicio. Claud. li. iij. Despectāt vertice lucum. Virg. Hūc terras ordine longo Aut capere aut captas iā despectare videnē.

Despicor: pe.co2. despicio. Terē. i Eunu. Quę nos nostrāq; adolescentiā babēt despicatā. Do. Despicatā contemptā atq; despectā: a despicor. Hiero. Jesse filius Dauid: nō primus/ aut secūdus/ aut tertius: sed omniū vltimus vngīt a ꝓpheta: et despicabilio2 cūctis eligitur in regē.

Despoliare ē exuere. Hiero. ad Eusto. Nō necesse est vt dicas: Despoliaui me tunica: quō induā illā?

Despōdeo es. ex de ꝛ spondeo. Spōdeo autē a sponte fit: q̄d veteres pro dico vsurpabāt: q̄ qui sponder/ spōte: id est voluntate dicit: vnde respōdeo factū est quod est posterioze loco dico. Postea ꝺo spondere vsurpari cęptū est/ p sponte ꝓmittere: vnde qui puellam spondet/ sponsor: quę spondetur puella: sponsa: cui spondetur/ sponsus: qua rogatur pecunia dotis a sponso/ sponsio. hoc est ꝓmissio appellatur. Et dies qua puella ꝓmittitur/ sponsalis. Et sponsalia mētio ꝛ ꝓmissio futuraz nuptiarū. Est autē despondere ꝓmittere quod ad nuptias ꝑtinet: et ad eū precipue cui⁹ interest locare mulierē viro/ siue virū mulieri. Teren. Nam aliam pater ei desponderat gnatā chremetis. Despondere animā ille dicit: q̄ sue sponti⁹ statuit finem: ꝛ quasi ex desperatione mori decreuit. Var. libro. iij. de re ruſ. Ne reliqui si videāt despondeant aīm: atq; alieno tēpore venditori moriantur. Liuius libro. iij. Nec ipsi solū desponderant animos/ sed contemni cępti erant a finitimis populis. Plau. in Mili. Ne lamentet/ neve animū despōdeat. Apud Senecā ꝛ Col. sine animi adiectione legitur despondere. Nā de turdis sic ait. Difficulter i aliam regionem transferunt: quia caueis clausi plurimi despondent. Similiter dicimus despondere sapientiam illum qui desperat se posse ad sapientię fastigiū peruenire. Et ob hoc desistit ab incepto. Nam libro ꝑū. Col. inquit. Q̄ ꝓbabilis ratio est obmutescendi: quia nequeas orator esse perfectus/ aut in socordiaz compelli: quia desponderis sapientiam. Magnę rei quantumcunq; p ossederis fuisse participem/ nō minima est gloria.

Despōso as. a despōdeo sit. Ambro. Et bū vtrūq; posuit scriptura/ vt despōsata esset ꝛ virgo.

Despumo as. penul. ꝓduc. spuma priuo. Virgilius libro. j. Georg. Et foliis vndam tepidi despumat aheni. Per translationē despumare ponit ꝓ decoquere. Hiero. ad Ocea. Ueter mero estuās/ cito despumat in libidines. Persius. Stertini⁹ indomitū q̄ despumare falernū Sufficiat.

Despuo. de o2sum spuo/ seu spuendo excreationem demonstro: vt apud Persiū. Est ꝓpe te ignotus cubito qui tangat: ꝛ acres Despuat in mores.

Destino as.pe.co2.ex de ꝛ stino. Uā ꝛ pstino. Est aūt destinare: deliberare/ assignare/ deputare/ parare/ eligere. Col. li. ij. Itaq; cōsiderandū erit/ vt solū q̄d excolere destinar⁹ pingue sit. Li. lib. v. Tusc. Ad horā mortis destinatā. Suc. de Cesare. De ampliādo imperio plura ac maiora indies destinabat. i. parabat/ cōstituebat/ deliberabat. Pli. in panegyrico. Destinatio cōsulatus: id est electio. Quādoq; ponit ꝓ alligare. Apul. li. iij. de asi. Arreptū me loco ꝑ valido ad ansulā quandā destinatū. Quandoq; mittere significat. Juue. Destinat hoc monstrū cymbe liniq; magister pontifici summo. Aliq̄n emere. Lucil. Facio ab lenone tribus/ vt libertatē milib⁹ destinet. Hinc fit cōpositū ꝑdestino: q̄d est ꝑordino/ ꝑmitto. Aug⁹. Predestinatio a ꝑmittēdo ꝛ ꝑueniēdo vel ꝑordinando futurū aliquid dicit. Quandoq; parare/ siue ꝓ pcio deputare. Plau. in Ru. Minis triginta sibi puellā destinat/ ds q; arrhabonem: et iureiurādo alligat. Hoc idē significat pstino. Apul. Et percōrato pcio q̄ centū nūmis indicaret: asperna⁹ viginti denarūs persti nauit. Sunt q̄ ꝑdestinatū intelligi velint ostensū indicatūq;: vt est illud apli ad Romanos. Qui ꝑdestinatus est filius dei. Est ꝛ pstino: de quo alibi.

Desquamo: sq̄mis exuo. Plau. i Aul. Desq̄ma pisces

Destituo is. ex de et statuo: significat dereliquo/ dimitto. Virgilius. Et freta destituent nudos in litore pisces. Interdū destituere est priuare: ꝛ, sic construitur

adhibẽ. Col. li. iiij. Rursus nimiã siccitatẽ destitue/re plãtas naturali alimẽto. Interdũ dissoluere. Me/uiꝰ. Multo nauẽ iubet destitui anchoꝛ. Interdũ sta/tuere. Cecilꝰ. Destituit oẽs seruos ad mensã aũ se.

Destringo is. deoꝛsum siue de alịs stringo/colligo aut excido. Col. lib. xij. Tum et olea destringenda est: ex qua velis viride oleũ efficere. Var. Pergamus has missꝫ curuo destringere ferro: Non tam sępe teret lin/tea fullo tibi.

Destruo is. ri. ctũ. significat qđ structũ est: vt non struc/tũ sit efficio. ελληρισι αφασ κευαζω απολ λωκαι λυμαινομαι και πολλα αρι παρσο λαπων πραγματων.

Destructile pe. coꝛ. qđ destrui põt / ꝛ destruek i fine. La/ctã. li. de Ira dei. Destructilia sunt oia q̃ manu fiunt.

Desudo das. pe. pd. valde sudo. Sudo ꝯ o a sudus: si/Monio credit fieri cõstat. Interdũ tamẽ desudare p translationẽ ponit, p laborare. Hiero. in, plo. li. Sa/lomonis. Mittitis solatia sumptuuz notarios nr̃os et libꝛarios sustentatis: vt vobis nostrũ potissimum desudet ingeniũ.

Desuesco scis. desueui et Desueo es. eui. Primã neu/trã: secundã actiuã. Unde Monius in prịscis dictio/nibus. Desueui illũ, p desuefeci illũ. id est consuetu/dinẽ illi abstuli. Titi. Parasitos amoui: lenonẽ edi/bus abstruxi: desueui ne quo ad cẽnã iret extra con si/liũ meum. Hic desueui a desueo in actiua significati/one accipit. Nã q̃uis Prisꝰ. cõsuesco cõsueui etus sũ/dicat. Addit tñ Charisiꝰ: Cõsueo ponit. Idcirco pri/sco more iuxta Charisiũ / iuxtaq̃ significationẽ actiuã quę in pręterito desueui a Monio, plata est / necesse ẽt vt Sueo simpleꝛ sit vnde foꝛmatꝰ Suesco: ex quo cõ/ponunt Cõsuesco / desuesco / assuesco / insuesco: quę si/gnificationẽ passiuã innatã habẽt: vti calesco / exube/sco: ꝛ augmentatiuã: vt olesco / adolesco: cũ tñ oleo ꝛ adoleo actiuã siue neutralẽ habeãt. Itẽ a Sueo cõ/sueo / desueo / actiuã siue neutralẽ habere cõuenit. Ea eñ q̃ntũ intelligo iã aboluere: ꝓterea in eoꝛ locum successisse cõsuefacio / assuefacio / et hmõi puto. Sim/plicis autẽ Suesco ꝓterita sunt quę dicã. Claud. lib. iij. de rap. Post hęc cunabula dulci Ferre sinu: sum/moq̃ Joui deducere paruã Sueuerat: ꝛ genibus lu/dentẽ aptare paternis. Ci. Metello. Ate id qđ sue/sti peto: me absentẽ diligas atq̃ defendas. Q̃uę de suescere. nõ p negationẽ sed p affirmationẽ ex vi ꝓpo/sitionis deponit: quasi deoꝛsũ suescere / siue descẽde/re suescere. Plau. in Asi. Cuceps qñ ꝓcinauit areã / effudit cibã: aues desuescunt: necesse est facere sum/ptũ qui quęrit lucrũ. Q̃uę Desuetꝰ dicit valde sue/tus. Virgilius libꝛo. iiij. En. Desuetudo a desuesco / sicut consuetudo a consuesco: quę contraria sunt. Li/uiꝰ libꝛo.). Mitigandũ ferocem populũ armoꝛũ de/suetudine ratus.

Desidero as. ex de ꝛ sidero. Sidero ꝯ a sidus dedu/cit. Dictum desiderare, p cupere / q̃ veluti lucem side/ris qđ amamus: optemꝰ p translationẽ ponit, p desi/cere seu moꝛi. Macro. Ne quid ad pfectionẽ cetus desideret inuitandꝰ ad hunc congressum conuentũq̃ censeo. Curti. In eo prẽlio trecẽti capti quinquagin/ta millia desiderata sunt.

Desiderium modo, p vehemẽti amoꝛe: vt apud Juue. Cur desiderio bibulę sertoꝛi ardet. Mõ, p nimia cu/piditate videndi eũ qui abest. Et, p̃ie de rebus gra/tis optatis aut amissis dicit. Hinc dicimus post pu/gnã desiderari milites qui perierunt. Ci. i Lel. Ego si scipionis desiderio me moueri negẽ q̃ id recte fa/ciã viderint sapientes.

Desideratiua verba sunt quę a Prisc. meditatiua voca/tur. Ea terminant in rio: vt Esurio / parturio. Nã de/sideriũ magis q̃ meditationẽ denotãt. Cice. libꝛo. ij. Phil. Utinã aliqñ doloꝛ populi romani parlat qđ iam diu parturit. Plin. lib. xxxvj. Et ite omnes adal/ligati muneribus vel quadrupedibus in pellicul sa/crificati, veteri animaliũ continẽt partus / non nisi pa/turiant remouẽdi: alioq̃n vuluę excidiũ fit. Sed nisi parturientibꝰ auferant / omnino nõ pariunt. Sic par/turio, p̃tie, p cupio parere sumit: q̃ q̃ interdũ pro pa/rio sumptũ inueniat. Scaturio, p p̃mitiuo, capit sca/teo. Non eñ desideratiuũ est significatione sed voce tñ. Amaturio aũt lecturio / dicturio / cũ amasco et le/gisco quibꝰ placẽt relinquimꝰ. Ipsa quidem cęteraq̃ eiusmodi / nisi apud auctoꝛes approbatos inueniant: nõ in gregẽ deriuatiuoꝛ verboꝛ i sco et rio terminа/toꝛ ascribẽda censemus.

Desum dees: significat deficere. Seneca. Felix ẽ cui ni/hil deest ad bene beateq̃ viuendũ.

Desultoꝛes: qui equos eligunt / alunt ac docẽt: quoꝛuꝫ ars est binos trahere equos: ꝛ alternatim ex vno i al/terũ mira celeritate trãsultare. Li. li. xxiij. Hec omes numidę in dextro locati coꝛnu: sed quibꝰ desultoꝛũ in/modũ binos trahẽtibꝰ equos inter acerrimã sępe pu/gnã in recentẽ equũ ex fesso armatis trãsultare mos erat tãta velocitas ipsis: tãq̃ docile equoꝛ genus ẽ. Var. li. ij. ō re rus. Peritꝰ belli alios eq̃s eligit: alit ac docet aliter quadrigarius ac desultoꝛ.

Desultoꝛũ ꝯ ipsi equi duo sine ephippịs a grẽcis κελησ κελητοσ και κελητιζω. Jrrruo / dicti q̃ ex his facile desiliãt desultoꝛes qui singulꝫ equitibꝰ q̃sto/erant: exercitatis ita militibus / vt altero de via fesso desilire possent in recentẽ. Sue. de Cęsare. Quadri/gas bigasq̃ ꝛ equos desultoꝛios agitauerũt nobilis/simi iuuenes. Cassiodoꝛus ꝯ in epistolis diuersum ab hoc genus ita nominat in ludis circensibus. Equi inquit desultoꝛii sunt p quos circensium ministri mis/sos denũciant exituros: vt luciferi quadã in astris sili/tudie q̃cursoꝛias velocitates imitari videãtur. Per trãslationẽ Apul. in pmo de Asi. Nã hęc / quidẽ ipsa vocis imutatio desultoꝛię scitę stilo quẽ accessimus respõdet. Silꝛ Martianꝰ de nuptịs philologię. Le uitate pernix desolutoꝛia gestiebat.

Detego is. pe. coꝛ. aperio / nudo. Lactan. lib. ij. Mune interim falsa detegamus.

Detestoꝛ: meo testimonio rem abominoꝛ / improbo / ex ecroꝛ: deponẽs: q̃uis ꝛ cõmune verbũ inueniat. Ho/ra. li.). Car. Bellaq̃ matribus detestata. Lactã. lib. vj. Hinc ẽ illa plauti detestãda snia. Male mereꝛ q̃ mẽdico dat qđ ędat: nã ꝛ illud qđ dat perit: ꝛ illi, pdu cit vitã atq̃ miseriã. Apud iurisconsultos Detestari ponit, p absenti denũciare. Jnde detestatio: denunci atio facta cũ testatione.

Detestabile: abominabile.

Deterreo: valde terreo / et quasi terꝛoꝛe quodã prohi/beo / remouẽo ve. Ci. li. j. Tus. Itaq̃ nõ deterret sapi entẽ moꝛs: q̃, pter incertos casus qui quotidie immi nẽt. Jdẽ de optimo dicẽdi genere. Nec ꝯ Aristote lẽ in phia deterruit a scribẽdo amplitudo Platonis: nec ipse Aristoteles admirabili copia cęteroꝛ studia restrinxit. Nec solũ ab optimis studịs excellẽtes vi/ri deterriti non sunt: sed ne opifices quidẽ se actibus suis remouerunt.

Detero is. pe. coꝛ. ex de et tero: significat, p̃tie terẽdo deũcio: quod et trituro dicitur: Nã spicis percussis frumenta in illis dispositа deterunt: cũ grana in ter/ram minuta dissiliunt. Col. li.). Area optima est in si/lice constructa / q̃ et celeriter frumenta deteruntur. Per translationẽ Hiero. in, plo. Job. Qui ꝛ hebꝛeoꝛũ sermonẽ experte didicimus: et in latino pene ab ipsis cunabulis inter grammaticos ꝛ rhetoꝛes detri/ti sumus. i. exercitati / quasi a simili: vt gladius exer/citatus ꝛ ipso nimio vsu comminutus. Jdem posuit

ꝓ eo qꝫ̄ est damnū infero:et vulgo frustro dicitur. Uestis⁹ inq̄t pariter nō deterit:capilli simul nō augentur: barba in cōmune nō crescit:calciamenta ex equo oīb⁹ durant. Lactan. lib. vj. Quos aūt ꝓximi adit⁹ difficultas detriuerit eos in illā vitiorū viā labi atq; deflectere: quę primo ingressu fit quasi amęna multo q; tritior. Detriuerit,p defregerit siue deūciēdo fregerit:id ē remouerit. Tritior ꝙ,p vsitatior. Unde tritum verbum,p vsitatū.

Deter siue deter⁹a.um.pe.cor. dicit cui aliq̄d deest: et q̄si detritū ne bonū sit. A q̄ deterior deterrimus.

Detergeo es.si.sum.z detergo is.p depurgo. Col.li. iij. Quotiēs falcē acueris:ea pelle aciem detergito. Ibidē lib. viij. Aut cornu aut vngula tundūt:aut arbori affricāt parietibus⁹ve detergēt.

Determino:diffinio. Lac. li. iiij. Determināda ē nobis veritas breuiter:z i suo,q̄uo domicilio collocāda.

Detexo is. valde texo/pūcio. Virg. Uimmibus molli q; paras detexere iūco: Mā de augētis est.

Detineo es.pe.cor. ,q̄uę ad eos ptinet q̄ ꝑ⁹ nō tenebant:z quouis mō detinent siue capiunt ne abeāt in iussu ei⁹ q̄ detinet. Lactan. libro. vij. Omnis in vna cōmunicq; custodia detinent. Terentius in Eunuch. Detineo te fortasse:tu,pfectur⁹ alio fueras. Retineo non pertinet ad eos qui ꝓius tenebant:et ne abeant retinentur. Et hęc tā in bonā q; in malā partē assumi pñt. Per translationē aūt Teren. in Phor. Pol me detinuit mor⁹. Sal. De ambitio mala detinuerat. De Retineo Idē. Mā imperiū facile his artib⁹ retinet:quib⁹ in initio partū est. Teren. i Adel. Pudore ac liberalitate liberos retineri sati⁹ esse credo/q; metu. Hinc detento as. frequentatiuū.

Detōdeo es.detōdi:q̄uis tōdeo totūdi faciat. Antiq̄ tū geminabāt:z significat a sūmo vsq; deorsum tondeo. Col. li. viij. Et est mod⁹ optim⁹ ꝑsiderare tēpestates quib⁹ ouis neq; frig⁹ si lanā detraxeris:neq; estū si nondū detonderis sentiat. Uerū cum queq; detonsa fuerit/vngi debet tali medicamine.

Detono as.pe.cor. valde tono. Hiero. Et cū pfecutionis detonaret,pcella:in villā remotiorē secessit. Sed per translationem.

Detorqueo es.si.sū. significat deflecto. Col. libro. iiij. Sed q̄ in salicto conserendo vitauerimus: id sequamur in eiusmodi malleolo quē est necesse longiorē facere/si volum⁹ detortū pangere. Li. p translationē li. ij. offi. posuit. Mā z voluptates blandissimę dñę maiores partes animi a virtute detorquēt.

Detraho is.cū actō,q̄uie significat exuo id q̄ quis induit:siue quicquid manu ꝓtingi z detrahi pōt: vt Detrahe vestimēta/soccos/palmites/z hmōi. Teren. in Beau. Assido occurrit serui: soccos detrahāt Plau. in Ast. Mudo detrahere me vestimēta iubes? Interdū detrahere ponit,p remouere. Hiero. lib. j. Reg. Detrahebāt hoies a sacrificio dñi. Aug⁹ sup Joānē. Detrahe verbū:z quid est aqua nisi aq̄? Accedit verbū ad elementū/z fit sacramentū. Interdū,p auferre. Ambro. lib. iij. offi. Quod si nō licet nō dare:quo mō detrahere licet? Per translationē ꝙ cum fama/gloria/honor/opinio detrahunt:z tunc cū datiuo ꝓstruitur. Hiero. ad Eusto. Dicat aliquis:z audes nuptūs detrahere quę a deo benedictę sunt: nō est detrahere nuptūs: cum illis virginitas anteferatur. Hinc detractor z detracto as.

Detractores dicunt q̄ famę alicui⁹ derogant.

Detracto as. frequentatiuū: significat defugio/deuito recuso/nego. Virg. lib. iij. Seor: Nec mihi displicet macul' insignis z albo Aut iuga detractās: interdūq; aspera cornu. Justi. Nec ipse detractauit certamē. Aliq̄n detractare est male tractare.

Detrimentū:damnum dictum ꝑm Var. a detritu: ꝙ ea quę trita sunt/minoris p̄cij sunt. Sic intrimentū ab eo ꝙ duo inter se sint diminuta. Differuntq; ab inuicē/ꝙ detrimentū: vt Pedia. inquit: vel vni⁹ ptis dicī pōt. Intrimētū ꝙo ad vtriusq; partis spectat/dantis accipientisq; incōmodū.

Detrudo is.pe.,p.deorsū trudo/siue trudēdo deūcio. Liu: li. ij. Jā impetu conabant detrudere virū. Per translationē. Ci. li. j. offi. Sin aliq̄n necessitas nos ad ea detruserit:q̄ nostri ingenij nō erunt.

Detrunco as. truncādo deūcio/siue i truncos aut ō trū co seco: vt Hic detruncat⁹ est:arborē detrūcato:partē voluminis detruncauit. Distrunco aūt: i diuersas partes trunco. Plau. in Tru. Jā ego te hic agnū faciā/z medium distruncabo.

Detrullare: est de trulla in trullā deplere: quo vsus est Apiti⁹. Ꝙ ipm z diffundere ꝑm Pli. vocat.

Deturgeo es. detursi: vide i dictione Turgeo.

Deturbo as. fere sicut detrudo sumit: nisi q̄ in deturbo maior fit violētia q̄ in detrudo. Est esti deturbare deorsū cū violentia deūcere. Virg. Pupi deturbat ab alta. Col. ꝙo li. v. ad pampinationē trāstulit. Uinitor inquit qui aīi ferro nunc manu deputet/vmbrisq; cōpescat:ac supuacuos pāpinos deturbet. Ci. Cn. Pompeio aliter. Sed hoc cito tuos veteres hostes nouos amicos vehemēter litteris tuis periculosos: atq; ex spe deturbatos iacere.

Deueho:deorsum veho. Hiero. ad Rusti. Et mīta genera pigmentor de paradiso dicit fonte deuehere. Cice. lib. j. ad Her. ,p defero posuit. Qui parentē necasse iudicatus erit:is obuolutus z ligat⁹ corio/deuehebat in pfluentē.

Deuenio is.pe.cor. de loco editiore descēdo. Virg. li. iiij. Speluncā Dido dux z troian⁹ eandē deueniunt. Per trāslationē ꝙ cū de diuitiis in pauptatē/de gloria ad ignominiā/ de iusticia ad iniq̄tatē/de ,pspera i aduersa cadim⁹. Ci. lib. iiij. ad Her. Uidet esse arrogātia illa relinquere/z ad sua deuenire. Plautus i Asi. Quid si fort e in insidias deuenero.

Deuenusto as. deturpo. Gel. Tanq̄ pulchritudinis sibi insignia deuenustet.

Deucalion: nomen proprium filij Promethei: quē ferunt in fabulis iactu saxorum genus humanū cū vxore Pyrrha recuperasse.

Deuerro is.,pbe verro/siue de loco verro. Col. li. viij. Stabula ꝙo frequēter deuerrēda z purgāda:humor q; ois vsiq; deuerrēdus est.

Deuerra:dea ab antiquis putata est: quā venerabant vt scopis domū verrere possent.

Deuerbero as. valde verbero. Terē. in Phor. Quot me censes hoies iā deuerberasse vsq; ad necē hospites:tum etiā cues?

Deuexo as. valde vexo. Lactan. lib. v. Et cum corpora hominū occupant:animosq; deuexant: adiurātur ab his:et nomine veri dei fugantur.

Deuexus a.um.a vexus esse ꝓuenit:cōpositū. A q̄ vexo.xas.esse videt. Ān z ꝓuexus. Et ponit,p decliui ac deflexo. Col. li. j. Parte cāpestri:pte alia collib⁹/vel ad orientē/vel ad meridiē molliter deueris.

Deuincio is.pfecte vincio:vehemēter ligo. Plaut⁹ in Cap. Aduerte aīm si tu istos captiuos duos heri q̄s emi de q̄da de q̄storib⁹ his iudico catenas singulares istas maiores q̄b⁹ sūt deuicti demito. Per trāslationē. Ter. i Beau. Uex vbi semel animū cupiditate deuinxit mala:necesse ē ꝓfilia ꝓsequi cōsimilia.

Deuinco is. perfecte vinco.

Deuirgino as. virginitate ꝓuo. Hiero. ad Saluinā. In egypto ꝑmū deuirginata ē:z ibi fractę māmę eius.

Deuius a. um. quod a recta via recedit. Lice. in Cel. per translationē. Quid potest esse tam fleribile/ tam deuiū/q; animo⁹ eius q̄ ad alterius non mō sensum ac

volūtatē:sed etiā vultū atq; nutū puertīē? Dicimus etiā iter deuiū/qđ est a recta via remotū. Hiero.li.ij. Reg. Popul⁹ mult⁹ veniebat p iter deuiū. Ūñ Cic. Anagninos vocat deuios:q̄ essent extra viā militarē collocati. Et Hora.sc:rū deuiū dixit: qđ est a via remotū. Proper. Lętor q̄ sine me deuia rura colis.

Deuio as.er de et vio as.a recta via recedo. Abusiue p deflecto sumīt. Hier. passiuū ptulit li. Mūe. Ubi nec ad dexterā nec ad sinistrā poterat deuiari: obui⁹

Deuito as.pe.p.declino. Terē.in An. Post (stetit. hac incolumē satis scio fore hoc nūc si deuito malū.

Deuoco as.penul.co:re. vocādo deduco:siue inde aut deorsum voco. Liui.lib.iiij. Cū a saucijs hostibus sciscitando cōperisset castra Volscorū deserta esse: lęt⁹ a tumulo suos deuocat. Cice.lib. Tusc. per trāslationē locutus est. Socrates prim⁹ philam deuocauit e cęlo:quod est quasi deduxit.

Deuolo as:pe.cor.de alto volo. Plaut.in Am. Post q̄ in cunis cōditus deuolāt angues iubati deorsū impluuiū duo maximi. Per trāslationē aūt ponit̄ p decurro. Liuius lib.iij. Alij inter tumultū p̄cipites pauore in fossā deuolāt. Idē lib.ij. p desilio ponit. Deuolant de tribunali vt lictorū auxilio essent. Aliq̄n deuolare est:alio volare:hoc est discedere. Cice.ad Ver. Ite salsi amici sereno vitę in tēpe p̄sto sunt: simulatq; homini fortunę inuiderint deuolāt omnes.

Deuoluo is.oīibus aptatur quę a summo deorsū decidunt seu delabunt̄: vt saxa/vt aqua: siue cū homines inde p̄cipitant̄. Col.lib.j. Huic prima iuuēs aquę mōtibus oriunda: quę per saxa p̄ceps deuoluitur. Liuius lib.ij. de bel.pu. Saxa ingentia in agmē deuoluunt. Per trāslationē ꝺo dicimus. Deuoluta ē res:deuoluta est hereditas:quod vulgo dicit̄ de manu in manū. Idem lib. v. Et eo deuolui rē/vt aut patricij/aut patricio⁹ assecle habēdi tribuni plębis sint. Hiero. Illa interim cōiunx egregia:et q̄ de fontibus tullianis hauserat sapientiā:nupsit Salustio inimico eius. Et tertio Hessale coruino t quasi p quosdā gradus eloquentię deuoluta est.

Deuoro ras.penul.co:re. vorando deūcio. Cato de re rusti. Bos si ęgrotare cęperit:dato continuo ieiuno ouū gallinaceum crudū integrū facito deuoret. Refertur etiam ad alios sensus. Har. Oculis deuorātibus draucos. Plau. Auscultate atq; operā date:t mea dicta deuorate. Illud eīm oculo⁹:hoc auriū auiditatem significat.

Deuoueo es.penul.co:re.significat solenniter voueo. Vouere autē est aliquid sancte,pmittere. Virg⁹.lib. vij. Quo⁹ se deuouet aris. Ci.li.iij. offi. Quid Agamennō cū deouisset Dianę:qđ i suo regno pulcherrimū natum esset illo anno:immolauit Iphigeniam. Itē Deuouere:est morti dedere. Liui⁹ lib.ix. Equidē mortem p patria perclarā esse fateor:et me vel deuouere pro populo romano legiōibusq; vel in medios me mittere hostes paratus sum. Itē deuouere est diris impłcationibus malū alicui optare. Ouidius in Ibin. Illum ego deuoueo quem mēs intelligit ibin. Hinc deuotio,p execratione. Sueto.in Cali. Lenis adeo et innoxius/vt Pisoni decreta sua rescindenti nō prius succenscre in animū indurerit/q̄ veneficijs quoq; t deuotionibus impugnari se cōperisset. De deuotiones tales erant/quales dirę fucrūt apud priscos quę talē habere potestatē credebant: vt nemini fas esset qui in eas incidisset euadere. Inter carmina magica duo erant apud maiores maxime religionis: quo⁹ altero oū tutelares vrbiū euocabantur ab hoste victore/ne deos captiuos ducere viderent. Altero deuouebant: id ē morti dedebant vrbis exercitus hominū capita qui se traderent irę numinū p̄o salute aliena: quale fuit carmen duorum decio⁹um:qui se p patrię salute deuouerunt. Liuius lib.ix. Equidem mortē p patria p̄clarā esse fateor:et me vel deuouere,p populo romano legiōibusq; vel in medios me mittere hostes.

Deuotus:destinatus:t ad,pserū aduersūq; trah tur. Var. Tum deuoto tibi animo vtere. Vir. Pręcipue infelix pesti deuota futurę.

Deus varie a varijs deduci solet. Nam quidam a δέω δεσ deriuant quod deum significat. Alij ἀπο τοῦ θεω. Boscopolus θεοῦ λεγεσθαι οἵτι θεωῖ τὸ τρεχω θεουσ γαρ ἐλλειψισ σοιχεια ἐλεγον a θεουσιν ἀει και ἀριστοτελησ. Alij.ἀπό τοῦ θεωμαι speculor:q̄ in maiestate diuina tāq̄ in speculo cuncta resultent:aut q̄ cuncta intuet̄: vel potius Το δεοστοῦ δε εοσφοβοσ λεγεσθαι οἵτι αν τοῦ σὺδεν μεξον. Unde Statius. Primus in orbe deos fecit timor. Quidā a dando: q̄ hominibus det quicquid est cōmodū. Nōnulli deum dici putant q̄ nihil ei desit. Hinc deitas quę et diuinitas dicitur. Aug⁹ lib. vij. de ciui. dei. Hanc diuinitatē vel(vt sic dicā)deitatē. Mā et hoc verbo vti tā nostros nō piget: vt rexpressius e greco transferāt:quod illi theotęta appellant. Deum t diuū quidā indifferenter accipiunt. Alij deos volūt ꝑpetuos esse:diuos ꝺo ex hominibus factos. Et licet deus diffiniri nequeat:tū ita describi pōt. De⁹ est mēs vniuersi:vel deus est anim⁹ p im:nēsas mūdi ptes oēmq; naturā cōmeās atq; diffusus:ex q̄ oīa q̄ nascunt̄ aialia vitā capiūt. Vel de⁹ē infinita mens q̄ p seipsam mouetur.

Deutera a grecis dicunt̄ vina aqua mixta:hoc est secūdaria. Mā Δευτερον secundū dicit. Fit ex macerat̄ aqua vinaceis post mustū acinis expressum.

Dextera vel dextra manus quę q̄n validior ē sinistra/ dare dexteram dicimus: nō mō manū porrigere: sed etiā auxiliū ꝓstare. Virg⁹. Da dextrā misero. Dexterā Numa Pompilius(vt ait Liui⁹)fidei cōsecrauit. Dextra se antiqui venerabant:p dexterā iurabāt tā q̄ fidei sedē t virtutis ministrā.

Dexter dextri vel dexteri:qui dextrę partis est. Virg⁹. Quo tandē mihi dexter abis. Interdū dicit apt⁹/cōueniens/agilis:ab aptitudine dextrę manus. Sta.lib. iij.syl. Signa frenate moderatus alę asturę dextro. Hinc dexterior:fit ac dexterrimus:,paptior t aptissimus:dexteritas:aptitudo. Antiqui dextimū t sinistimū:p dextro et sinistro dicebāt. Aliq̄n etiam dexter dicit,pper/propicius. Virgili⁹ lib. viij. Et nos t tua dexter adi pede sacra secundo.

Dextrorsū aduerbiū:significat versus dextrā partē.

Dextrale:ornamētū dextrę cōmune viris t mulierib⁹. Hiero.in Exo. Viri cū mulierib⁹ ꝑbuerunt armillas t inaures/anulos t dextralia. Hui⁹dimi.est dextriolū: vt in lib. Judith. Induit sandalia in pedib⁹ suis:assumpsitq; dextrariola t inaures.

Dextrocherium:mul⁹ebre brachioꝝ ornamētū:qđ ex auro in anuli lati forma gēmis p̄ciosissimis integebat. Iul. capito. scribit:maximū pollice fuisse tā vasto: vt vrozis dextrocherio vteret̄,p anulo.

Dextrarij:dicunt equi maxime bigarij.

Dextro ras.significat equos bigarios iungo. Solin⁹. Tarpeiū iouē terna dextratiōe lustrauit. Lau. valla. Triumphasse existimas cęsarē quotiēs domo prodibat: vt nūc solet papa pręcedentibus albis equis q̄s stratos famuli dextrant.

Depecisco:eris.depectus:er de et pacisco:: significat sicut simplex:et tam in bonā q̄m in malā partē significat. Teren. in Phor. Ita me dij bñ amēt:vt mihi liceat tādiu qđ amo fruitiā depicisci morte cupio. Cic. Qui dū circumsederet̄:neq; effugere ullo mō posset: depectus est cū hostibus/vt arma t impedimēta relinqueret:milites educeret.

Depeculor pe.cor. er de ꝛ peculor: qđ a peculiū dedu/cit: peculiū ꝙ lucrū significat: vel quicquid sua indu/stria ꝺs acqsiuit. Qui aūt peculiū siue q̄d peculiū sur/ripuerit/depeculato: dicet: q̄q̄ sint q̄ dicāt: Depecu/lari, ꝓrie esse furari ea q̄ ad rēpu. siue ꝓncipē/ siue ad sacra ꝓtineāt. Sed Lice. lib. j. ad Verr. docet aliud esse furtū/aliud peculatū. Si ꝺs inquit peculat°/accu/sat: q̄ vasa argētea publica de loco ꝓsto dicat sustu/lisse: possit dicere cū diffinitiōe sit vsus/quid sit furtū. quid sit peculat° secū furti agi ꝛ nō peculatus oporte/re. Et in ver. acti. i. Quib° i ꝓuinciꝭ villas/ domos/ plurimas vrbes/ oia fana depeculatus.

Depello is. depuli/depulsū: deo: sū pello. Lactā. li. ij. Inuereratos depulim° errores. Interdū depellere ē abducere/remouere. Virg. Dulce satis humor depulsis arbutus ędis. Mā depulsis, ꝓrie posuit q̄ ag/nos quadā via ab vberib° matrū pelli ꝓtat: dū repu/gnāt ne inde amoueant. Inde depulsus dicit ꝙ tra vo/luntatē amot°. Amouemur em̄ a re grata ꝛ iucūda.

D Ante I

Di et dis: ꝓpositiones eiusdē significatiōis sunt: q: am/bę sepatiue: ꝛ in cōpositione solū reptūtur. Cōponit/ aūt di cū dictionib° incipiētibus a d. vt Diduco. g. vt Digero. L. vt Diluo. V. vt Dimitto. M. vt Dinu/mero. J. vt Dijudico. A. vt Diuerto: ꝛ vbiq̄ ꝓducitur/ nisi i dirimo ꝛ disert°. Dis ꝙ mō negatiōē de/notat: vt difficil/diffido. Dō diuersitatē: vt dissideo Dō diuisiōē: vt dissocio/disiūgo. Dō significat val/de: vt discrucior/discupio. Dō varie siue i diuersas ꝓtes: vt dispono/dissemio. Q̄nq̄ male: vt dispereo: male pereo. Cōponit q̄ cū c. vt discūbo. F. vt diffun/do: vbi f. mutat in f. euphonię cā. P. vt disputo. Q. vt disqro. R. vt disrūpo. S. vt dissimlo. T. vt disturbo. J. ꝓsonāte: vt disiūgo. Est qñ dis greca dictio sit: ꝛ significat bis vel duo: vt digamus/didrachma.

Dia ꝓpositio greca apud nos per. ꝛ ꝑpter significat: Est ꝛ nomen duaꝝ insulaꝝ: quaꝝ vna Cretę adiacet: alia i mari tyrrheno: q̄ aliꝭ noib° naros et strōgylos vocāt. De qua Ouid. Qua breuis equoreis dia ferit aquis. Dia etiā dicta est hebe dea quędā: ꝛ dia actūs grecus quo Iouē significamus.

Diabolus latine calumniator: dicit. Διάβολη calum/nia: Διαβαλλω criminor.

Dialog° grece latine disputatio: ab Διάλεγομαι: qđ est disputo: ex Δια per: λεγομαι sermocino: vl dis/puto. Logos sermonē ꝛ oratiōnē cōprehēdit. Et ē dialog° oro vbi disputātes introducūt q̄dāt auctoꝝ libue/rit: nō aūt a dia duo λογοσ q̄ sit sermo duoꝝ cū ēt sunt q̄nq̄ aut sex: aliq̄n plures/ vt plato: ꝭ somniant.

Diacon/diaconos/os i us fit diacon°: a diaconeo mini/stro. Est em̄ diacon° minister/ diaconia ministerium. Nos diaconiū dicim°/ et diaconatū ꝓ ordie diaconi.

Diadema pe. p. qđ quidā cū diph. scribunt: gestamē regis, a Διαλεω circūligo. Mā habet duo apēdicula quibus caput ligatur. Vnde Diadematus: diademate ornatus. Cic. in oratione ad populū. Mō vt. p. Q. Metello viro clarissimo iā spectata ętate filius: non L. Diadematus cōsularis sūma auctoritate: nō. Q. Metellus censorius.

Diaresis dici pōt diuisio. Figura cū vna syllaba in duas diuidit: vt apud Horā. Mūc mare/nunc silue: qđ missyllabū est. Direct° diuisibilis. Diereo diuido.

Dieta: cęnaculū in quo ęstate cęnatur ad umbrā/ hyeme ad solem: quod ꝛ cęnatio dicit. Hoc nomē quidā a greco deriuant Διαπαομαι viuo et cōuersor. In his em̄ cęnaculis viuimus ꝛ versamur. Vñ etiā dieta nominat victus: ꝛ medicinę pars dietica nuncupatur: quę victu medetur. Mā medicina i tris partes diuisa est: in dieticam/quę victu: in pharmaceuticā: quę medicamentis: in chirurgicā/quę manu morbos curat. Var. ꝺo q̄ in ea per diem edatur dici existimat. In hortis nō ędificari solebat: licebatq̄ testatori dietam in ortis vtutis ędificatā diruendā legare: si id fieri sine fundi detrimento posset. Apud grecos sumit ꝓ iudicio ꝙ loco: ꝛ ꝓ loco quo arbitri ꝓuenīūt. Et tūc dicit a diereo iudico vt arbiter. Ab aliquib° accipit ꝓ diario: hoc est vnius diei cibo.

Dietarij vocabant ministri dietę seruientes: quoꝝ meminit Vlpia. de fundo instructo. Et dietarij dicūtur qui in aliena cęnacula furādi gratia se dirigebant: q̄s Vlpia. scribit plus q̄ fures esse puniēdos. Itaq̄ aut ad tēpus relegādos/aut in opus publicum dandos: aut fustibus cedendos.

Dietitę a grecis appellantur arbitri.

Diagrāma atis. geometria designata: siue quadrāgulus/siue triangulus/ vel inscriptio libri.

Diagoras: nomen phi/qui Atheos cognominat° ē. i. negās deos. Hic cū samothracią venisset: atq̄ ei quidā amicus dixisset: Tu qui deos putas humana negligere: nonne aduertis ex tot tabulis pictis q̄ multi votis vim tempestatis effugerint: in portūq̄ salui ꝓ/venerint: Ita sit inquit. Illi em̄ nunq̄ picti sunt/ qui naufragia fecerunt/in mariq̄ perierunt.

Dialectos greci vocant loquendi genera: sicuti docet Quin. lib. j. quę apud illos quinq̄ sunt. s. ionica/dorica/attica/eolica/ ꝛ cōmunis lingua.

Dialectica latine disputatoria dicit: a Διαλεγομαι disputo. Δια em̄ per: λεγομαι sermocino: q: ꝓ sermocinatiōnē disputatio, ꝓsequit. Vnde dialectic° cacū. Viero. ꝓtra Ruf. septē modos ꝓclusionū dialectica me elementa docuerunt.

Dialysis grece latine dissolutio dicitur.

Dialyton pe: cor. dici pōt dissolutū. Διαλοω dissoluo Figura cū sine nū ctiōib° dictiōes, pferunt pūctatim. vt Ite/ferte citi ferrū: date tela: ꝓpellite remos.

Dialis: Iouis απο του Διος. i. a ioue: vt Flamē dialis. i. ioualis. Et dialis ꝓ aere: vñ subdialis sub aere. Pli. li. xxxiij. Ilia sup terrā ex subdialib° petrę cedit. Hęc exoriuntis. Idē. Subdialia pauimēta greci iuenere. i. quę ꝓmanent sub dio. Dialis quoq̄ a die dicī pōt: vt Cōsul dialis: qui vno tm̄ die ꝓsul fuit. Et Mora. Mouēdiales dissipati sunt cineres.

Diameter pe. cor. mēsura siue linea dimetiēs: a grecis diametros dicit. Col. li. vj. Esto area rotūda: cui° diametros. i. dimēsio habeat pedes. lxx.

Diadumenus: quasi vir tatus diadematusq̄: quo nole dictus est iuuenis quidā speciosus.

Dianea: a nostris dicit mēs siue intellectus. Vnde ab oratoribus ponit ꝓ quadā figura quę sensa magis q̄ verba designat. Quint. lib. j. Figuras quę q̄ laxeos: quę q̄ dianeas vocantur.

Diana: a Διος. i. ioue: quasi iouiniana Iouis filia ex latona quę et luna: sic dicta q̄ quasi diē noctu efficiat. Vel q̄ noctu sola luceat: quasi lucēs vna. Quapropter ꝛ noctiluca in palatio vocabatur: q̄ ibi noctu tēplum eius luceret: vel quasi deuania: quia venantes per siluas deuiare solent. Ab ea Dianus dicebat° locus ei cōsecratus. Eandem esse Lucinā dicunt et Iunonē: Iunonē a iuuando: Lucinā q̄ partum in lucem ꝓdat quā in pariēdo inuocāt. Virg. Casta faue lucina tuus tā regnat Apollo. Siue vt Plin. sentit: q̄ oculis ꝑfit ꝛ luci. Siue a luco: quē Rome i exquilijs habebat. Dicta est et Proserpina: vt infra dicet. Et Dictina: q̄ dū Minoē regē vim ei inferre volentem fugeret: in mari se ꝓcipitē dedit: cadauerq̄ ei° a piscatoribus inuentū: ꝓpter quod a retibus/quę grece Δικτυα dictia dicūt nomē ei impositū. Preterea decade dicta fuit: vel q̄ centū victimis placaretur: vel q̄ centum annos errare faceret insepultos. Dicta est

ꝛ Perge a perga Paphilię oppido: ī quo tēplū habuit insigne. Plures tñ dianas fuisse. Cic. lib. de natura deoꝝ scribit. Sed illa notissima est q̄ eodē partu cū Apolline ex ioue ꝛ latona nata ē. Hęc ob ꝓginitatis amorē ferē hoim ꝓsortia aufugisse: et vt a se libidinis p̄uritū amoueret: venādo siluas incolebat paucarū ꝓginū comitatu p̄cta. Arcū ferebat ꝛ pharetrā succincta semp incedēs: et cothurno induta: ob hāc causā siluaꝝ ꝛ nemoꝝ dea putabatur.

Diaphora penul. cor. latine differentia. Diaphor⁹: diuersus. Diaphoretica: vis discussoria: hoc est dissolutoria discutiunt incipientia tubercula: emittunt concocta ꝛ suppurantia.

Diaphonia cū accentu in penul. dissensio/discordia: Διαφωνεω discordo/dissono.

Diaphragma atis. dicit omne mediū et narium diuisio. Unde et ꝓ pariete seu mēbrana quadā tenui in retis similitudinē facta in corpe: quę veluti paries quidam cor pulmonēq; sepiat: ꝛ a iecore yenęq; separet. Mā φραττω latine: sepio et obstruo dicit. Hanc mēbranā latini transuersum septum appellant. Cor. lib. iiij. At sub corde atq; pulmone transuersū ex valida mēbrana septum est.

Diaporesis pe. p̄o. latine dubitatio: figura oratoria q̄ fit quoties oia ꝛ magna videnē ꝛ paria: ita vt orator nesciat a quib⁹ potissimū dicere incipiat. Terē. i Eu. Quid cōmemorē p̄mū: aut laudē maxime illū qui dedit mihi ꝓsiliū vt facerē: an ne q̄ ausus sim incipe: an fortunā collaudē q̄ gubernatrix fuit?

Diapsalma atis. qd significet docet Hiero. ad Marcellā scribens: cui⁹ sunt hęc verba. Quidā diapsalma cōmutationē metri dixerūt esse: alij pausationē spūssā eti: nōnulli alterius sensus exordiū. Sunt qui rithmi distinctionē. Et qz psalmi tunc cpis iuncta voce ad organū canebant: cui⁹ causa musicę varietatis existimēt silentiū: nobis nihil hoꝝ videt cū Aquila: q̄ verborū hebręoꝝ diligētissim⁹ explicator est Sela: hoc est diapsalma semp trāstulerit. Et inueniamus i psalmorū quoq; fine diapsalma positū: vt est in tertio. Dentes pctōꝝ ꝛtriuisti. Dñi ē salus: et sup pl'm tuū bñdictio tua Sela. i. semp. Et q̄s est iste rex gl̄ię? dñs virtutū ipse est rex gl̄ię semp. Hoc verbū superiora pariter ꝛ inferiora connectit: aut certe docet sempiterna esse q̄ dicta sunt: vt est illud: Multi dicūt aię mee: nō est salus illi in deo suo semp. Et rursū. Voce mea ad dñm clamaui: ꝛ exaudiuit me de mōte sctō suo semp. Scire aūt debem⁹ apud hebręos i fine libroꝝ vnū e trib⁹ solere necti: vt aut Amē scribāt aut Sela/aut Salō: qō exprimūt pacē. Igit vt solem⁹ nos cōpletis opusculis ad distinctionē rei alterius subsequētis mediū interponere: Explicit/aut fęliciter/aut aliquid hmōi: ita ꝛ hebręi: vt q̄ scripta sunt roborent: facere solēt vt dicāt amen/aut in sempiternū: ꝛ scribenda cōmemorant vt ponāt Sela: aut transacta fęliciter, ptestātur/pacē in vltimo subnotātes.

Diarium a die sit: et significat victum quotidianū: id ē quod in vnius diei cibum datur. Var. Sed lup⁹ vsurā pueriq; diaria poscunt. Sumit ꝛ pro libro seu historia q̄ per singulos dies scribitur: et a gręcis dicitur Ephemeris.

Diastasis pe. cor. latine distātia: ex Διᾶ q̄ aliq̄ ob et lōge designat: ꝛ στασις stantia.

Diastole pe. cor. distinctio vel dilatio: figura cū vna dictio vel sentētia ab alia distingit: vel cū breuis syllaba ꝓducit: Διαστελλω Διαστολη.

Diastrophos penul. cor. re. latine peruersus dicitur: ἐξ Διαστρεφω.

Diapason pe. cor. musicę artis symphonia ꝓstās ex ḋn q̄ tonis ꝛ duob⁹ semitonis. i. diapente ꝛ diatessaron. διορεῖ Δια και πασων απο πασῃ πασεσ.

Diapente.

Diatessarō latine de octo. qz octo voces habet.

Diasatiron: compositio quędam medicorum/ad exercitandā venerem.

Diapasma atis. inspergimen quo ad sudores coercendos vtimur: cuiusmodi sunt quę siccis odoribus cōstant: vt inquit Pli. lib. xiij. dicit απὸ τοῦ Διαπασπω inspergo. Harti. Quid q̄ solet grauius mixtū diapasmate virtus.

Diastema atis. latine spaciū: habet pe. p. Mā gręce Διαστημα. Uā errauit Sidoni⁹: q̄ eā corripuit. Sic Placidā paphien seruare diastema quintum.

Diathesis pe. cor. affectus ꝛ vnū ex accidentib⁹ verbi: quod latini genus vocant.

Diatyposis pe. prod. latine formatio dicit. Συποσ Συποω καὶ Συπωσισ.

Diasyrmos: dici potest distractio: ab Διᾶσυρω distraho: Figura cū vna dictio ad duo diuersa significata distrahit. Virg. Interstrepere anser holores. i. malus poeta inter bonos. Fit etiā q̄n quis magna verbis cōminuit: ꝛ minima extollit.

Diaulos: latine certamen vel cursus.

Dibapha pe. cor. purpura bistincta. Uā ꝛ ḃcios⁹: q̄ li vtebantur magistratus in ḃtexta. Nam Δισ bis: βαφη baphe tincturam significat: βαπτω tingo: βαπτησ tinctor. Cice. Celio. Cursus noster dibaphū cogitat: sed eū infector morat⁹: cū significare vellet curtiū hominē minimi p̄cij aspirare ad magistratū. Ponit etiā ꝓ veste delicatiore ꝛ digniore q̄e bis tincta sit. Scribit Ser. dibapha loca tyri: vbi reperta infectura lanę tingebantur.

Dica causa. Teren. in Phor. En vnḡ iniuria ꝛ audisti mihi scriptā dicā. Li. Scribit heraclio dica.

Diceo: siue iusticia siue iusti intelligentia.

Dicea vbs est i thermaico sinu a Diceo neptuni filio.

Dicearchus: iustus princeps. Ex Δικαιοσ iustus: αρχοσ princeps. Est nomen philosophi mesenii. de q̄ Cice. lib. Tus. Hic opinat⁹ est hominū exordiū nullū extitisse: tanq̄ semper fuerit humanū genus. Cōposuit tres libros in quibus suā super anima declarauit sententiā: qui animā nihil aliud esse arbitrabatur q̄ vim quandā atq; potentiam equabiliter fusā ꝛ in corporibus bruto ꝝ hominū quę a corpore foret inseparabilis: vt a morte nullus sensus supesset: sed totū scūanima cōmoreretur.

Dicearchia: q̄ nūc puteolis: q̄ ea ciuitas quōdā iustissime regebat. Mā greci Δικη iusticiā vocāt: et αρχη principatū. Quidam scribūt dicarchea. Sido. apollinaris. Māq; dicarchee trāslat⁹ puluis arenę.

Dico as. ḋma cor. ad obsequiū do/ꝓsecro/offero. vñ i vsu est. Sacerdos dicat⁹ est numini. Cic. Celio lib. j. Balbū quāti faciā: q̄q; me ei totū dicauerim ex ipso scies. Mui⁹ verbi cōposita sunt: Abdico/dedico/indico/iudico/ḋdico/vendico ꝛ vindico.

Dico is. penul. pd. ri. cum. ꝓie significat loq̄r: vt Si quis me roget/quid dicis: ego ita respondeam: nihil dico. Apud oratores ḋo loqui: est qualiacūq; verba ꝓferre: dicere ḋo eleganter ꝛ facunde. Quintil. li. x. Mā mihi ne dicere quidē videt/nisi qui disposite ornate copiose dicit. Hinc dictio vocat oratoria et facūda oratio. Mā ab illo generali hui⁹ ḋbi significato fit dictio ꝓ vocabulo seu verbo. Dicere etiā vocare/noiare est. Virg. Est locus hesperię graij cognomine dicūt. Māq; ponit ꝓ ꝓstituere. Terē. in An. Hic nuptijs dictus est dies. Māq; ꝓ indicare. Virg. Dic mihi dameta cuiū pec⁹ an melibęi? Māq; ꝓ denunciare. Terē. i An. Sed dico ne temere facias. Māq; ꝓ ꝓmittere. Pōpo. in pictoribus. Mūmos certos dico q̄nquaginta millia. Sal. li. ij. Eodē anno in macedonia. L. Curio in principio veris cū exercitu profec

etus in Vardaniã: quibꝰ potuit pecunias dictas coegit. Añq affirmare. Var. Cũ verus patrię diceris esse pater. Añq p dare. Cice. lib. ij. offi. Cõmode aut ẽ hç̃q dixit pecuniã. Sic etiã dare p dicere sumit. Virg. Sed tñ iste deus qui sit da tyrire nobis. Añq p dicare. Idẽ. Junoni inferne dicꝫ sacer. Añq p velle signare. Terẽ. in Eu. At nesciebã id dicere illã. Et alibi. Quasi tu dicis factũ id meo ꝓsilio. Añq p assignare: vt Ille dixit dię mihi ad ꝓxim: id est assignauit dię ad respondendũ. Añq p defendere: vt Cice. dixit causã Milonis. Añq p cãtare. Virg. Alternis dicetis amãt alterna camenę. Añq p intelligere ab eo qõ p̃cedit id qõ sequit. Teren. Duo cũ idẽ faciunt sepe vt possis dicere: hoc licet ipune facere huic: illi nõ licet. Añq p pnunciare. Hinc dicere sententiã dicimur/cũ tãq̃ ꝓsiliarij q̃d nobis videt pnũciamus. Licet qñq dicere sentẽtiã/sit pferre sentẽtiã hoc pnũciare z determinare. Quin. Apud iudices q̃dẽ ꝑm legẽ dicturos sentẽtiã de ꝓfessis p̃cipue ridiculũ est. Dicere leges/aliud est q̃ ferre leges. Ferũtur em̃ leges ad suos: dicunt fere ad victos: vt dicere leges sit imperare. Liui. Añ pinde ac victo iã sibi leges dicerẽtur. Dicere dię est accusare. Mã q̃ accusat/dię reo denũciat: quo ad causã dicẽdã p̃sto sit. Hui⁹ verbi composita sunt: Addico/condico/contradico/edico/indico/interdico/prędico/prodico/benedico/maledico et redico: quę habent pe. prio.

Dicto as. frequẽtatiuũ est a dico is. Est em̃ dictare/dicere z enunciare: qõ alius excipiens notet. Ũñ dicta dicunt veluti themata atq̃ p̃scripta/ quę magister ludi pueris ꝓbere consueuit. Cice. in quadã epistola ad Atticũ testat se illa nõ scripsisse/sed reparãdi laboris gratia deambulantẽ dictasse. Nec in litteris tñm/sed in alijs quoq̃ artibus dictata dicunt: vt illud Jue. Peragit dictata magistri omnia. Sue. in Cęs. Vt disciplinã singuloꝝ suscipereẽt: ipsiq̃ dictata susciperent. Ybi loquit de gladiatoribus. Persius. Ten circatoꝝ centum dictata fuisse prio nihilo pendas? Hic gladiatoria themata documentaq̃ significantur. Et dictare est auctoris alicuius verba sensumq̃ exequere. Unde dictata dicunt interpretamẽta quę a magistris in ludo litterario de aliquo auctore traduntur vt perdiscant: eadẽq̃ ipsi post paulũ ita reddant vt tradita sunt. Hora. Sic iterat voces/ et verba cadentia tollit Vt puerũ seuo credas dictata magistro. Ideo autẽ frequentatiuũ dixit: quoniã quę docemus sepe in culcamus: vt penitus excipiant z ediscãtur. Dicitur etiam ratio dictat: quale est illud Plinianũ in epistola. O sylua o littus q̃ multa componitis: q̃ multa dictatis: suggerunt sane camenę littus ac solitudo tacite nobis quod scribamus quemadmodũ ratio: z nõ nunq̃ indignatio dictat.

Dicito as. penul. corre. a dicto aliud frequentatiuum. Et significat frequentibus temporibus/ac frequentibus locis dicere.

Dicturio ris. penul. corre. dicere cupio/siue dicere molioꝝ. Macro. Sed perge auiene ne vltra te dicturientem retardem.

Dicorthomos grece: apud nos idẽ ẽ qõ dimidiata siue diuidua: qualis septimo quoq̃ die post plenũ orbẽ luna visit. Sic dicit diochmenos. i. semiplena luna.

Dictum: z nomen z participium esse põt. Terẽ. Utrũ q̃ cõplexus est/cũ dixit: Nullũ est iã dictum qõ nõ dictum sit prius. Mã primũ est nomẽ: secundũ participium. Et sciendũ q̃ licet dicta de omni sermone dicantur: apud veteres tñ p facetijs z iocis poni solẽt. Li. li. ij. ad Loꝝ. nepotẽ. Itaq̃ nostri cũ omnia dixissem⁹ dicta: essentq̃ facete z breuiter et accurate iocati ea p prio noie apellari dicta voluerunt.

Dicteria: sunt breuiter z acute dicta/vel quasi dicta nõ seria. Alio nomine Scõmata et Apophthegmata a greci s dicuntur.

Dicax: q̃ malignis salibus maledicit. Ideo Demosthenẽ vrbanũ fuisse dicũt dicacẽ negãt. Hinc dicacitas: quę est sermo cum risu aliquos incessens.

Dicaculus z dicacula diminutiua sunt. Plau. in Am. Satis dicacula es amatrix.

Dictamẽ a dicto as. significat id quod dictat. Idem z dictatio denotat: a quo dictatiuncula diminutiuum. Hiero. Auctores sunt huiꝰ dictatiunculę meę sancti presbyteri Riparius z desiderius.

Dictatoꝝ: qui dictat/et qui dictaturã gerit/ q̃ a consule dicereť: cuius dicto audientes oẽs essent. Creabatur em̃ viua voce/nõ p suffragia: z durabat per sex menses. Et qz sũma potestas erat dictatoris in populũ: is quoq̃ magister ꝑpli appellatus est: vt scribit Var. Erat autẽ extraordinarius magistratꝰ cuiꝰ sũma erat potestas habẽs ius animaduertẽdi i cuiusq̃ ciuis romani caput/nec ab ea puocãdi ius erat. Mecalio pacto creari solebat q̃ cũ vis aliq̃ maioꝝ repẽte obortа ingentẽ vrbi cladem minitari videret. Dictatoꝝ cęteros magistratꝰ eligere licebat: a quibꝰ dictãdis quidã dictatorẽ apellatum volunt.

Dictatura: ipsa dictatoris dignitas. Liuiꝰ. Dictaturę semp altius fastigium fuit. Mã a dictatoribꝰ nõ erat ius puocandi: quibꝰ etiã animaduersio capitis data est. Magister equitum secundã: post dictatorem dignitate gerebat: z ab ipso dictatore eligebat. Vnde magister equitũ/ q̃ sũma potestas huiꝰ erat i equites z accẽsos. Et magister eqtũ sic iungebatur dictatori quo mõ regibus tribunus. Juuen. Fumosos equitũ cum dictatore magistros.

Dictatorius a. um. quod ad dictatorẽ pertinet/ seu qõ est dictatoris. Lucanus. Postremo dictatoriũ fulmen in se intentatum

Dicte: vna est ex quattuoꝝ p̃cipuis vrbibus cretę. Ũñ Dicteus cretensis cũ ę diph. Virg. Dicteo egli regẽ pauere sub antro.

Dictynnus: mons i quo Dianę templũ situm erat.

Dictyneum cum y pylon: ꝓmontoꝝium in creta/sitꝝ delubꝝ: vt inquit Strabo.

Dictamus z dictamũ penul. prio. herba medicinalis q̃ lacertę se refouent: quotienscunq̃ cum serpẽtibus pugnã habuerint. Virgil. lib. xij. Dictamũ genitrix cretea carpit ab Ida.

Dictynna: vide in dictione Diana.

Didascalia: latine doctrina. Διδασκω em̃ doceo: didascalus p̃ceptoꝝ.

Dido: quę Elisa, ꝓprio noie dicebat: sed cognomẽto didoꝝ: qz fortiter fecerit seipsam potius interimens q̃ libidini indulgens. Hęc fuit Beli filia/z sororꝝ Pigmaleoni: quę multo auri z argenti põdere congregato Aphricã adnauigauit: ibiq̃ vrbẽ Carthaginẽ condidit. Et cũ ab Hiarba Lybię rege in coniugiũ peteretur: paulisper distulit nuptias donec conderet ciuitatẽ. Nec multo post extructã i memoriã mariti quondã Sichei pyra maluit ardere q̃ nubere. Interpretat autẽ Dido virago.

Didrachma: bis drachma. ꝺ̃ Δὶς καὶ δραχμὴ: nãmus est duas drachmas continens. Greci Διδραχμον dicunt. Ambr. in epistola ad Justũ. Est autẽ dimidiũ didrachmi drachma. Et paulo post. Didrachma neu. genere dixit. Hoc ẽ igitur didrachma quod exigebatur ꝑm legẽ.

Diduco is. penul. pd. varie duco. Col. lib. vj. Validã vitẽ in ramos diducere censeo. Persiꝰ. Cũq̃ iter ambiguũ est: z vitę nescius erroꝝ Diducit trepidas ramosa in compita mentes. Añq diducere ẽ detrahere/diuidere. Virg. li. ij. Geoꝝ. Quicq̃ paludis Colle ctũ hũoꝝ bibula diducit harena. Prop. Nõ ego

complexus potui diducere vestros.

Didymę es.pe.cor. insula i mari siculo vna ex eolijs.

Didyme arū.insulę Aphricę q̄ Egypto adiacent.

Didymi:sunt montes felicis Arabię.

Didymus latine:gemin⁹ dicit. Hzeci em Δίδυμον geminū vocant. Quo nomine vir alexandrinus dictus est:qui licet a parua ętate oculis capt⁹ foret:diuinas tñ litteras optime callebat:z inter ecclesiasticos scriptores illustris fuit. De quo Hiero. Qđ cū,pter ciuitatē etiā elemēto⁹ ignarus esset:tantū miraculū sui ossibus p̄buit:vt geometriā quę vel maxime visu indiget/vsq; ad perfectū didicerit.

Didymeus Apollo dictus est:q̄ geminā speciē sui numinis p̄ferat illuminando formandoq; lunā. Ex vno em̄ fonte lucis gemino fidere spacia diei z noctis illustrat:vñ z romani (vt inq̄t Macro.)solē didymei apollinis appellatiōe venerant. Dictū est z didymeū tēplū Apollini dicatū apud Miletū:qđ pu⁹ oraculū brācidaz (vt auctor est Pli.)appellatū est. De hoc tē plo sic scribit Stra.li.iiij. Post Possidiū millesiū ē oraculū Apollini didymeo sacrū apud Brācidas ad decē z octo stadia ascendēti. Id ab Xerxe incēsum est quēadmodū cętera tēpla oia/ephesio excepto. Post ea Millesij tēplū cōstruxerūt olim maximū:qđ ,pter magnitudinē remāsit sine tecto/varijs antiquarū artium donis sumptuosissime honoratū.

Dies tā mas.q̄ fg.generis est numero singulari: plurali ⁊o tñ mascu. Dictus q̄ diuini sit operis. Siue a Διός.i.ioue:qui eius putabat rector. Sciendum est ꝑ Pedianū:q̄ dies fg.generis significat tp̄s interminatū. Et ideo diminutiuū eius est diecula:quod significat breue tēpus z morā. Dies ⁊o duodecim horarū generis mascu.est:quod est tempus terminatū. Unde hodie dicit quasi hoc die. Et Hesterno die ad te veni. Sic dicimus: Ad diē nō venit:significat:pręstituto tpe nō venit. Iuue. Lōga dies quid contulit: id est longū tp̄s. Virgil. Multa dies variusq; labor mutabilis eui: Retulit in melius. Et iurisc̄onsulti:bima/trima/ quadrima die ,p tpe vsurpant biennū/triennū/quadriennū. Sed cōfundit qñq; hęc differētia. Virgil. Jāq; dies infanda aderat. Finit dies romano more ꝑm Macro. a media ad mediā noctē/ et sequētis noctis media pte:q̄ dicit medię noctis inclinatio. Deinde gallinaceū/q̄ tū galli cantent:etiā si tunc quiescant. Deinde diluculū/cū incipit dignosci dies. Inde mane/cum dies est clarus. Inde meridies diei mediū. Inde iā supra vocatur occiduū tēpus/ quod z serū diei vocatur:et mox suprema tēpestas:hoc est diei nouissimū tempus:sicut est expressum in duodecim tabulis. Solis occasus suprema tempestas esto: deinde vespera seu vesper/a vespero stella. Ab hoc tē pore prima fax noctis:q̄ tum primū faces:hoc est lumina ferri incipiant:deinde nox cōcubia a cubando/ siue concubiū siue conticiniū a tacendo:q̄ tū omnia tacent:siue nox intempesta/ q̄ tū tempus agendi est nullū. Deinde intempesta:quę nō habet idoneū tempus rebus agendis. In has partes distribuebant diem:qui constat ex vigintiquattuor horis:z lucem tenebras q̄z continet. Dies ꝑm Egyptios inchoatur ab occasu sol. Scōm Persas ab ortu solis. Scōm etruscos et athenienses a sexta hora diei: vt Lice. in Auguralibus:z Bel. plene exequitur. Interdū diē dicimus: vt solā lucē intelligamus: tenebras ⁊o sub nocte noie. Virgil. Noctes atq; dies patet atri ianua ditis. Et dies quidē q̄ fit horis. xxiiij. naturalis dicit. Cui aūt ab ortu solis ad occasū conficit/artificialis apellari solet. Dies totius anni ex institutione Numę/aut festi erant/aut ,pfesti/aut intercisi/aut comitiales/aut cōparendini/aut stati/aut ꝑliares. Erāt et atri dies: de quibus locis suis. Huius noīs genitiuus est diei dū/dies et die. Lice. pro Sex. Equites nō daturos illius dies pęnas. Virgilius. Libra dies somniq; pares vbi fecerit horas. Idē. Munera lęticiamq; dū. Sal. in Jug. Tū decima parte die/,p diei. Ablt̄s die vel diu. Idē. Diu noctuq; laborat. Deriuata a die sunt. Quotidie ꝑdie meridies nudiustertius/nudiusquartus. Diarū dieta:equidiale equidium. Diuculū z perdius.

Diecula diminutiuū a die genere fg.significat tempusculū. Et accipitur ,p mora:qđ est hec dies parua. Teren. in An. Nō satis habes q̄ dieculā addo:id est alīquā temporis dilationē.

Diescit:dies fit/sicut Noctescit:nox fit:quę carent supposito z apposito.

Diē de die ducere:est rē in longū,ptrahere.

Diem dicere alicui:est constituere tempus:q̄ vel in iudicio comparare: vel aliquod aliud agere debeat:vt Nuptiarū diem dixit:hoc est:tempus constituit quo nuptię fieri debeant.

Dequarti z diequarte ,p die quarto. Diequinti et die quinte et deinceps:,p die q̄nto. Die p̄stini vel p̄stine/,p die p̄stino:qđ nos cōuersio cōpositiōis ordine dicimus ꝑdie. Die crastini:,p die crastino/et alia multa. Videnē aūt veteres differentiā fecisse inter diequarto et diequarte: vt illud ,p ꝑterito sit/quod nos nudiusquartus dicimus:hoc de futuro. Sunt aūt hęc oia cōposita:z,p aduerbijs accipiuntur.

Diespiter diespetris z diespiteris:diei pater.i. Jupiter:sicut dijouis quasi diē iuuās:q̄ hoies die et luce quasi vita ipsa iuuaret. Hora.lib. Car. Nāq; diespiter igni corusco nubila diuidēs. Macro. Ipsi quoq; romani diespetrē ioue appellabant.

Dierecti:a die vocati sunt crucifixi/quasi ad diē erecti: a dierego is. Festus scribit dierectū per antiphrasim dici apud veteres/ volentes significare malū diem. Ūñ Dierecta aduerbialiter dicimus. Plau. Quintu.i. dierecta cū fucula et cum poculis. Dierecta inquit quasi in malā diē.

Deteris penul.cor.re.tempus duor⁹ annor⁹: sicut Triēteris trium annor:ūm:pentecteris q̄nq;. Τὸ ἕξ τοῦ ἕξ annus:Τρεῖς tres.

Diffamo as.pe.,pdu.per diuersas partes famā diuulgo. Aug⁹ lib. iij. de ciui. dei. Romanū imperiū tā longe lateq; nō posset augeri/z tā grādi gloria diffamari. In malū ponit apud Lucā. Nō q̄dā erat dic. ea q̄ habebat villicū:z hic diffamatus est apud illū.

Diffarreatio:sacrificij genꝰ inter vir z vxor:q̄si dissolutio. Cōfarreatio:q: fiebat farreo libo adhibito.

Differo penul.cor.re.,spaciū temporis do. Virg⁹.libro vj. Distulit in serā cōmissa piacula mortē. Unde dilatio:tp̄is,progatio siue extēsio dicit. Interdū differre est in diuersa loca ferre. Plaut⁹ in Ru. Nos cum scapha tēpestas dextrouersū differt ab illis. Idem in Cur. Jā ego te faciā vt hic formicę te frustilatim differant. Interdum diffamare/diuulgare. Lucil. Gaudes cū de me ista foris sermonibus differs. Plau. in Tri. Nolo ego mihi re tā ,spicere/qui meā egestatē leues: sed vt inopis infamis ne sim:ne mihi banc famā differāt:meā germanā meā sororē in concubinatum magis q̄s in matrimoniū. Interdū diuidere/scindere/dissipare. Terē. in Adelp. Me miserā disseror doloribus. Interdū in ordinē ponere. Virg. li. iiij. Geor. Ille etiā seras in versū distulit vlmos. Interdū distare. Cic. in Verrē. Et vide qđ differat inter meā opinionē z tuā. Hinc differentia/indifferēs.

Differitas,p differētia:quo antiqui vtebantur.

Diffibulare: est exinuare/ aperire. Papi. Tunicā diffibulant auro.

Diffido dis.penul.,pduc.nō fido/credulitatē depono. Sene. Nec secūdis reb⁹ nimis fidēdū:nec aduersis

diffidendū est. Dicimus aūt: diffido tibi/ꝛ diffido de te. Ser. Sul. Ciceroni. Plura me ad te de hac re scribere pudet: ne videar prudētię tuę diffidere. Cice. ad Heren. Et de nobis nō diffidimus.

Diffiteor: ex dis ꝛ fateor: significat nego. Hiero. Non diffiteor oēs nos ꝙ christo credim⁹ ō idolatrię errore veniſſe. Nō em̄ nascimur/sed renascimur christiani.

Difficilis: nō facilis: vide in eadē dictione Facilis.

Diffluo is. vide in dictione Fluo.

Diffugio is. pe. cor. i diuersas ptes fugio. Vir. lib. iij. Geor. Quo tota exterrita silua is Diffugiūt armēta.

Diffundo: varie fundo: hoc est hinc inde spargo. Amb. Ergo patris sui venena diffundunt. Col. lib. ij. Mam vel reſpuit duricia soli dens aratri: vel si qua pte penetrauit/nō minute diffundit humū.

Digamus penul. cor. idē qui ꝛ bigamus: qui duas duxit vxores. Hierony. cōtra Ioui. Non damno digamos. Sic digama mulier dicit ꝙ duos habuit maritos. Idē. Si clericus monogam⁹ fuerit/ꝛ vxor ei⁹ digama: noli eū ministerio applicare.

Digāma: bis aut duplex gāma: ꝙ est tertia Alphabeti greci littera. Vñ f. nostrū digāma dicit; qz figurā duplicis gāma retinebat.

Digero is. penult. cor. ssi. stū. ordino/dispono. Virg. Digerit i numerū. Aliqz dilucido/interpretor. Idē li. ij. Ita digerit omnis calchas. Quādoqz diuido/distinguo. Pli. lib. xviij. Poma seranē inseranturqz: vineę pastinent: semina digerant. Hiero. ad Dama. Utrū ne epistolari breuitate sentētias tibi velis digeri/aut singulos libros cōfici. Aliqz cōcoquo: vnde et digestio: vt Digere paulisper vinū quo mades. Macro. Igit̄ in vētre fit prima digestio. Sed ad primū significatū reduci pōt: cū digestio sit distributio cibi ordinata: nā frigida lienē petunt tanqz frigoris domicilium sicut iecur caloris quo calida cōfluunt.

Digeries: dispositio/distributio. Macro. Nec mirū/si digeries morsu reprehensionis euasit.

Digitus a digerēdo quidā deriuari putāt/q̄ natura miro decenticqz ordine digitos digesserit. i. disposuerit. Digitorū nomina sunt hęc. Pollex/Index: Infamis siue famosus. Medicus. i. medicinalis seu anularis: Minimus. Auctore Porphyrio. Indicē qui pollici primus est: alio noie salutarē veteres vocauerunt. Martianus lib. de nup. phil. Quidā redimit⁹ puer ad os cōpresso digito salutari silentium cōmonebat. Medi⁹ digit⁹ alia habet noia. Nā dictus est Uerp⁹ a verrēdo podice. Ob quā etiā causā impudic⁹ ꝛ infamis vocat⁹ est. Et qñ porrigebat signū derisionis et ptumelię erat. Mar. Ostendit digitū: sed ipudicū alcōte dasioqz symmachoqz. Iuue. Ipse minaci ꝓberet laqueū/mediūqz ostēderet vnguē. Pers⁹. Frōtēqz attigit vda labella infami digito ꝛ lustralib⁹ añ saliuis expiat. Huius diminutiū est digitulus.

Digitum tollere significat fauere/suffragari: sicut digitum deprimere suffragiū derogare. Horacius. Vulgus vtroqz suum laudabat pollice ludū. Iuuena. Et vero pollice vulgi quemlibet occidūt populariter. In emptione etiā digitus post licitationē leuatur: significantes quēqz emptioni allubescere. Mar. Jā mea res digitū sustulit hospitibus. Unde Manceps est appellatus/q̄ quispiā cōducens manū tollebat/se significans emptor. Hoc erat apud veteres micare/ꝓ digitoꝛ leuationē distrahere. Or emptio fieret per eleuationē digiti/ostēdit Amb. ad Simpli. Sed nō ille solū liber/qui dūm licitatorē nō pertulit: aut tollentē digitū nō vidit.

Digitale: qđ ad digitū est. Pli. lib. xxij. Et ancusę radix in vsu est digitali crassitudine. Digitalia substantiuū: digitoꝛ tegmenta dicunt. Var. lib. j. de re rus. Olea manu stricta meliꝰ ea quę digitis nudis laudabilioꝛ ꝗ illa quę cum digitalibus.

Dignus na. num. quod meretur vt dignū laude/dignū castigatione: quod meretur laudē: quod meręt castigationē. Cuius contrariū est indignū. Mar. Digna tuo cur sis indignaqz nomine dicā. Hoc est: dicā cur merearis ꝛ non mereaꝛis hoc nomen. Digna significat ꝓ meritis/indigne ꝓter merita. Ouidius. Lenitер ex merito quicqđ patiare ferēdum est. Quę venit indigne pęna dolenda venit. Quidā etiam dignāter vsurpant: qđ est vel digne/vel ꝑm merita. Indignanter per indignationē.

Dignitas a Dignus fit: ꝛ significat quod dignū est/seu honorem alicui ꝓpter merita/vel impensum/vel debitū. Gelius. Cuius dignitas nec augeri laudibus/nec minui detractionibus pōt. Accipit tamen quandoqz ꝓ magistratuū administratione et honore. Cice. Thermo. Ut omnibus in rebus ei te cōmodes quoad fides dignitasqz tua patietur. Interdū sumit ꝓ virili pulchritudine. Idē lib. j. off. Pulchritudinis duo sunt genera. Ēnū muliebre: quā venustatē appellamus. Alterū virile: quā dignitatem dicimus. Sermonis etiam gestus: vocisqz dignitas dicitur: vt apud eundē ad Heren. Sermo diuidit in partes ꝗtuor: dignitatē/demonstrationē/narrationē/iocationem. Dignitas oratio est cū aliqua grauitate/et vocis remissione. Huius contrariū est Indignitas pro dedecore siue ignominia: ꝛ quod indignū est/siue qđ est contra dignitatē. Cice. lib. iiij. ad Herē. Nequeo verbis cōsequi indignitatē rei. Idē. Q. Ligario. Cū ad secundo calendas intercalares pōres rogatu fratrū tuoꝛ venissem mane ad Cęlarē: atqz omnē adeundi atqz conueniendi illius indignitatē ꝛ molestiā pertulissem. Dicitur etiā indignitas vt opponit dignitati virili. s. ꝓ indecētia: de qua lib. iij. ad Herē. Acuta exclamatio fauces ꝛ vocē vulnerat/eadē lędit auditorē. Habet em̄ quiddā illiberale/et ad muliebrem potius vociferationē ꝗ ad virilē dignitatē in dicendo accōmodatum.

Digno nas. dignū puto. Pacu. Quis deos infernos: quibus cęlestes dignet honoribus. Huius passiuū ē Dignor: quod est dign⁹ habeo. Virg. Cōiugio anchisa veneris dignate superbo. In frequētiore vsu est Dignor deponēs/ꝓ dignū iudico seu habeo. Suet. in Aug. Uniuersum denicqz genus operas aliquas publico spectaculo prębentiū etiam cura sua dignatus est: id est dignū iudicauit/et dignatiō sua ꝓsecutus est. Cice. economico. Nō ex eo numero hominū qui apud nos hoc nomine dignant̄. i. digni habętur. Hui⁹ ꝓtrariū est dedignor: qđ est nō dignor/vel indignū reputo/ꝓtemno. Virgil. Quos ego sū totiēs tā dedignata maritos. Indignor ꝙ irascor/seu molesте fero: quasi ea patiēs quibus nō sum dignus. Ser. Sulp. Hem nos hominculi indignamur/si ꝗs nostrū interierit. Aliqñ construit cū dtō. Hiero. sup Mar. Decē apti nō indignant̄ matri filioꝛ cebedei. Aliqñ cū ablto mediāte de: vt apud Euāgē. Et audiētes decē indignati sunt de duobus fratribus.

Dignatio apud ecclesiasticos ꝓ māsuetudine/lenitate facilitate capit̄. Apud Liui. ꝓ familiaritate siue grā cū lib. ij. inqt Appius interpres lectus haud ita multo post i pncipū dignationē puenit. Indignatio: ira. Jue. Si natura negat facit indignatio versum.

Digladiari: est varie gladiis certare. Cicero. Per trālationem pro dissentire/contendere/ꝛ veluti gladiis dilaniari. Quid antipater digladiat̄ cū carneade tot voluminibus.

Dignoro as. signa impromo: vt fieri solet in pecoribus vt dignoscantur.

Dignosco: diuerse nosco/discerno. Lactan. lib. vj. Invicemqz se dignoscunt.

Dīgredio:discedo. Virgilius. Nos ego digrediens/ lach:ymis affabar obortis. Lice. Cornific. Et si pini/ quo patiebar animo te a me digredi. Inde digressio et digressus: p discessu.

Dīambus:ex dis ⁊ iambus:sed s abūcit. Pes ē ex duobus iambis constās: vt amenitas.

Dīudico:diligenter seu diuisim iudico. Lice.lib. Tus. Utrū igitur inter has sententias dīudicare malim⁹/ an ad,positū redire.

Dilacero as.vide in dictione Lacero.

Dilato as.penul.,pdu.latum facio: vt ē illud: Dilatant phylacteria.

Dilabor penultima,pduc.diffugio seu discedo. Licero libro.j. Tuscu. Sed nescio quo mō dum lego assentior cum posui librum:et mecum ipsi de immortalitate animoꝝ cepi cogitare:assensio illa omis dilabitur. Proprie ḡo dilabi est deorsum varie labi/corruere. Lactan.lib.iū. Domus ab habitatore deserta dilabitur:id est corruit. Lice.in Lel. Jā em̄ a sapientiū familiaritatib⁹ ad vulgares amicitias oratio nostra dilabit.i. descendit siue decurrit. Aliq̄n ponit,p desinere. Lact.lib.vij. Describētes q̄si fatigati ⁊ dilabentis mundi senecturē.i. deficientis.

Dilapido as.pe.cor.dissperdo. Terē.in Phor. Cōueniendus phormio est/prius q̄s dilapidet nr̄as trigintа minas. Hiero.in bonū vsus est Oceano scribens. Omne censū distribuit/dilapidauit ac vēdidit:⁊ ipecuniā cōgregatū/vsibus paupeꝝ p̄parauit.

Dilēma atis.⁊ Dilemmatū per duplex mm. argumentū est quod vtrinq; aduersarium capit. Hiero contra Rusi. Hoc est verum dilēmatū tuum:nō ex dialectica arte quā nescis/sed ex carnificū officina et meditatione prolatum.

Diligo is.penul.cor.pi.ctū.significat amo:q̄uis minoris vis sit:vt supra in dictiōe amo dictū est. Q̄nq; diligere significat diuidere. Plau.in cur. Clypeat⁹ elephas vbi macheriā diligit.

Diligēs a legendo dicit studiosus:p eoꝝ q̄ amam⁹ studiosi simus. Hinc diligētia ad corpus ⁊ ad animū refert/cura ad animū/opa ad corpus. Ideo in oratiōe cū sepenumero ista ponāt:diligētia semp in fine constituit. Aliq̄n etiā ponit,p dilectiōe. Hoꝝ ptraria sūt negligēs et indiligēs/negligētia ⁊ indiligentia. Lice. de opti.genere dicendi. Sed quędā etiā negligentia est diligens. Terē.in Adel. Ingeniū tuū noui liberale:sed vere or indiligēs nimiū sies. Idē i Phor. Polmei patris parta bñ/indiligēter curantur.

Dilogia cū accētu in pe.figura est cū ambiguū dictum duas res significat: απο του δισ και λογος.

Diloxico as.penul.,pdu.significat discindo. Lic. Qui in causa peroranda nō dubitauit reū excire consularē ⁊ eius diloxicare tunicā.

Dilucidus:clarus:dilucido:clarū facio. Dilucido vide in dictione Lucido.

Diluculū:ante solis ortū:auroraꝝ:quasi parua diei lux: q̄ tum dies lucescere incipit. Hiero.ad Eusto. Horam tertiā/ sextam/ nonā:diluculū quoq; et vesperā: nemo est qui nesciat. Diluculo aduerbium:significat summo manc.

Diluculo as.pe.cor.significat diluculū fieri. Bel. Die crastino vbi primū diluculabit:fac amicos adeas/ et roges veniant.

Diluculascit:diluescere incipit. Diluescit:dies fit.

Diludia:lusoꝝ intermissio.

Diluo is.dilui utū.ex di et luo: significat lauo/ purgo/ resoluo. Lice.lib.iū. Quę cogitatio vna maxime oēs molestias extenuat ⁊ diluit:id est resoluit et eneruat: quēadmodū vinū aqua dilutū subneruat. Per trāslationē diluere etiā crimina dicim⁹:id est purgare ⁊ refellere. Et oratoꝝ diluere dicunt:q̄s refellunt obiectiōes aduersarū. Et diluere est aquā vel aliū liq̄rē mīscere/tēperare. Virg. Cui tu lacte fauos ⁊ mixti dilue bacchо. Et Pers. Diluis helleboꝝ:dixit,p eo qđ est: medicamētis tēperas. Hinc dilutus ta.tum.pe. p/ du.quod est mixtū. Unde vinū aqua mixtū dicit⁹ dilutū. Var. Diluti bibis vnciā falerni. A quo diluti⁹ et dilutissimū: put min⁹ plus ve aquę admixtū fuerit. Unde Lor. Celsus p̄cipit hyeme meraci⁹ esse bibendū:estate dilutius. Hiero. Vinū diluti⁹ vocat aquatus. Vinū inq̄t si aquatius bibit:calix frangit: mensa subuertit. Horacius vinū dicit:qđ min⁹ dilutū siue aquatū est. Cōstat qui lymphatū vinū dicunt: nō satis recte dicere/q̄ lymphatū aliud significet. Dilut⁹ colоr dicit:cū veluti aqua adhibita minus est intensus. Bel. Luteus colоr rufus ē dilutior. Dilutū etiā neu.genere vocat id liquidū i quo aliq̄d certo tpe infusū fuit:vt si in vas vini appositū absyntheū fuerit: deinde post iteriectū tp̄s abstractū id vinū absynthiū dilutū dicet. Plī. Bibit ⁊ madefacti absynthū dilutū. Ita em̄ appellat hoc genus.

Diluuiū:qđ varie diluit. Hā diluuiū diuersoꝝ purgamentū fuit oia diluēs:q̄n scz imodicis imbrib⁹ vl vetat terra vel obruit:quę ⁊ inundatio dicit.

Dimano as.pe.,pducta:diuerse siue diuisim mano/defluo. Lic.,p. V. Celio. Et quidē vt ad me reuertar: ab his fontib⁹,pfluxi ad hoim famā:vt me⁹ hic forsis labor viteꝝ ratio dimanauit ad existimatiōnē hominū paulo latius a iudicio meoꝝ.

Dimensū:qđ ⁊ Demēsū dicit: vide in Demetior.

Dimico as.pe.cor.pugno:qđ,prie fit re: Cōtendo ḡo verbis sm̄. Lice.lib.iij. de ora. Qui,pter tot tātasq; causas clarissimoꝝ hoim atq; optimoꝝ virorū me⁹q̄ ab oīi cōtētione ac dimicatiōe reuocasti.

Dimidius a.um.quasi per mediuꝝ diuisus. Et dicit de rebus que separatę sunt: Hā est pars altera ex dimidiato. Var. Dimidiū donare lino q̄s credere totū. Qui mauult mauult perdere dimidiū. Dimidiatus ḡo a.um.dicit de reb⁹ q̄ prinuę sunt ⁊ nō separant: quasi dismediatus et in ptes duas pares diuisus. Unde Li.i Tus.dimidiatū mēsem dixit. Et q̄ ex mille denarīs q̄ ei debebant quingētos recepit:dimidiū se recepisse dicet/nō dimidiatū. Et si cui cyphus argēte⁹ cuꝝ alio cōmunis in partes duas diuisus sit: dimidiatū dicemus/nō dimidiū cyphū.

Diminuo is.quasi in diuersas partes minuo. Terē.in Adel. Diminuet tibi cerebrū.

Dimitto tis.diuerse mitto. Salusti. Igitur. C. Manliū fesulas/atq; in eā partē Etrurię Septimū quendam camertē in agrū picenū. C. Juliū in Apuliā dimisit. Aliquādo dimittere est abire ,pmittere/licentiam dare/cassare. Lice.lib.j.offi. Cū autē Popilio vēderet vnā dimittere legionē:id est cassare. Sal. Deinde eis pollicitus operā suā domū dimittit:id est licētiat. Aliq̄n mittere. Virgil. Equidē p littora certos dimittā. Inde dimissi legati dicunt. Aliq̄n dare. Virgil. Dimissaq; noia gentis Ab Joue. Aliq̄n est ,pmittere/in potestatē dare. Li.lib.j. de republ. Cū annuę cōsules:tū dimissi populo fasces. Aliq̄n derelinquere. Lau. Dimitto te discedēs:id est relinquo: dimitto te discedentē:id est abire permitto. Aliq̄n humiliare. Virgil. Deiecit vultū: et dimissa voce locuta est. Aliquādo porrigere/,pducere. Var. Cū etiam Thais Menandri tunicam dimissam habeat ad talos. Aliq̄n dimittere:hoc est desuper mittere. Virgil⁹. Dimissū lapsi p funē. Sal. Cū strepitu dimissū victorię simulachrum.

Dimissū q̄nq; ,pabiecto ponit. Li. Timido alo humili dimisso. Q̄nq; ,p humili ⁊ miserabili.

Dimissorię lr̄ę inq̄t Modestin⁹: Sūt q̄ vulgo epl̄ę dicūtur:q̄ p eas cā ad eū qui appellatus est dimittit.

Dimulgo as. diuerse publico. Ci. Apio. Quare visū ē occultū agendū: neq; vllo modo dimulgandū.

Dindym⁹ pe. corre. in singulari masc. generis: i plurali neu. iuga sunt montis Idę phrygię matri deū dicata. Proper. Dindymus et facta fabricata inuēta cybele. Virg⁹: Ite p alta dindyma.

Diobolores: meretrices dicunt q̄ duob⁹ obol' ducunt. Sunt q̄ scribant Diolares: hoc est vilissimę meretrices: q̄ sub dio paruo stipēdio ꝓstant.

Diocles: nomen viri, ꝓprium: quasi Jouis gloria. Διοσ ιουις: κλεοσ gloria.

Diocesis cū ꝙ diph. pe., pd. latine gubernatio/administratio/dispositio siue iurisditio: a Διοικεω guberno tueor. Sūt autē diocefes pontificū: in q̄s administrādi officiū: sui liberā habent potestatē: ꝓpter qō diocesani epi vocantur.

Diogenes penult⁷. corre. nomen philosophi cynici famosissimi Antisthenis discipuli: de quo scribit ꝙ cū Antisthenes nullū discipulo⁹ reciperet: et perseuerātem Diogenē remouere non posset: nouissime clauā minatus est nisi abiret. Cui ille subiecisse dicit caput atq; dixisse: Nullus tā durus baculus erit qui me a tuo possit obsequio separe. Utebat Diogenes pallio lo duplici, ꝓpter frig⁹. Perā, p cellario habuit: secū q̄ portauit clauā ob corpusculi fragilitatē: q̄ iā senę mēbra sustētare solitus erat: et ημεροβιοσ vt inq̄t Piero. i. diarij vic⁹ vulgo apellat⁹ fuit in p̄sentē horā: poscens a quolibet et accipiens cibū. Habitauit autē in portarū vestibulis et porticibus ciuitatū. Cū q̄ se contorqueret in dolio: volubilem se habere domū iocabatur/et se cum temporibus immutantē. Frigore etiā os dolij vertebat in meridiē/estate ad septentrionē: et vtcū q̄ sol se inclinauerat/ Diogenis prętorium vertebatur. Ferunt accedentē Alexandrū rogasse: ne sibi apricanti a sole obstaret. Obiit quidam cū mœreretur mandasse/vt cadauer suū insepultū proijcerēt: vt omnes bestię participes ipsius essent. Fuerunt alij quattuor Diogenes: quoꝝ vnus fuit Apolloniates Anaximenis auditor temporibus Anaxagorę. Alius Sicyonius: q̄ peloponnesiaca scripsit. Alius Stoicus ex Seleucia: qui Babyloni⁹ ob vicinitatē dictus fuit. Ali⁹ Tharsensis/quęstionū poeticaꝝ scriptor: sed in cynicū. Mi canor tale epigrāma inscripsit: Διογενεσ αγοσλε/ Υεισ ελαβε σε μηροσ εσταδοσ: ελαβε με/ καιροσ ο δεξιοδ⁷ Suidas repetit. το δε επιγραμμα δια βραχεων.

Diogenetus: fuit vnus itinerū Alexandri regis mensor. Ali⁹ fuit ętate cęsaris Antonini phi pictor egregius: de quo Jul. Capit. Ali⁹ Clitonachi pater illi⁹ pictor: q̄ successit Carneadi vocat⁹ Anhasdrubal. Fuere 7 alij huius nois. Familiare grecis vocabulū.

Diodorus penul. pdu. nomen philosophi Socratici: de quo Piero. sic scribit Diodo. Socratic⁹ q̄nq; filias dialecticas insignis pudicitię habuisse narrat: de quib⁹ 7 Philocarneadis magister plenissimā scribit historiā. Fuit 7 Diodorus Siculus historic⁹: 7 Diodor⁹ stoicus phus cęcus. De quo Cice. in Bruto sic ait. Erā cū stoico diodoro: q̄ cū habitauisset apū me: cū Quinto virisset: nup est domi meę mortuus a quo eū alijs rebus: tum studiosissime in dialectica exercebar. De hoc etiā in. v. Tuscu.

Diomedes rex Etholię Tidei 7 Deiphiles filius: qui fortissim⁹ danaū apellatus est. Fuit 7 alius Diomedes trachū rex truculent⁹: q̄ equos suos aduenaꝝ carnib⁹ in Tyrida opido pascebat: sed postea ab Hercule eq̄s suis ipabulū apposit⁹ fuit. Fuit et diomedes grāmaticus multi ingenij vir.

Diomedei: cāpi vocati sunt i Apulia: q̄ in diuisione regni quā cū Dauno fecisse dicit diomedi cesserunt.

Diomedię insulę duę e regiōe Bargani sunt: quaꝝ altera habitatores habet: altera deserta est: vbi disparuisse aiunt diomedē 7 socios ei⁹ ob dolorē in aues cōuersos: qnę ob id diodemeę vocitatę sūt. Has Juba Cataractas apellat: dentes eis esse dicunt: oculi igneo colore: cętero corpe candidę sunt: quę in sola diomedea insula visuntur.

Diomeda phorbantis filia fuit: quā Achilles 7 Lesbo raptā concubinā habuit.

Dion: nomen, ꝓprium syracusani nobilis: qui adeo Platonē amauit/vt se eidē totū traderet. Hic patriā asseruit in libertatē expulso Dionysio tyrāno. De quo Plutar. refert/ꝙ cū Calippū: cui olim vni maxime fideret insidias sibi tēdere accepisset: eū arguere passus nō est: mori inquiēs lōge p̄stare q̄ vivere vbi nō hostes solū: sed etiā amicos cauere oporteret. Alē fuit Dio pruseus orator: cui ob elegātiā chrysostomo cognomē fuit: sed tū dio ita ō seipo scribit λεγω γαρ τουτο ουκετι ωσ ο Διον ορπου σαευσ ο επι του σευηρου και αλεξανδρου των αυτοκρατορων γερο μεροσ αλλαωσ ιωαννησ οξιφιδιοσ αδελφο παιωον ιωαννου πατριαρχου επι δεμιχαηλ αυτοκρατοροσ του δουκα γηρ επισομην ταυτην των πολλων βιβλιων του Διωνοσ συγγαφο μεροσ.

Dione es. vna ex nymphis oceani 7 Tethyos filia: vt quidā perhibēt: a qua ven⁹ ex Ioue nata fit: vnde et Dionea dicta est. Virg⁹. Sacra dionee matri. Et alibi. Ecce dionei, pcessit cęsaris astrum.

Dionysius dictus est bacchus/et dionysia bacchanalia bacchi festa. Fuit 7 hoc noie phs Heracleates/cognomis stoici auditor: qui cū renum morbo laboraret cruciaretq; cruciatu impatibili: succūbēs dolori clamabat falla esse q̄ a cenone didicerat: ceno em et stoici hoc oēs habēt dogma: dolorē scz nō esse malū/sed adiaphoron: hoc est indifferentē. Fuit et Dionysius tyrānus syracusan⁹ suffect⁹ dionysio seniori: qui cū ciuitatē syracusanā cędib⁹ replesset: expulsus ē: iterumq; recepto cuz crudelior iudex esset: rursus extoris Corinthū in exilium, pācisc⁷: vbi in sordidissimū vitę genus descendit: i popinis lupinaribusq; residēs: vt cōtemnēdus magis q̄ metuēdus videret. Nouissime se ludimagistrū professus: pueros in triuio docebat: vt qm viris imperare nō poterat/ saltē pueris imperaret. Erat em erudit⁹/ vtpote Platonis auditor. Olim interrogatus iā exul: quid sibi phia profuisset. Sciēter respōdit: vt equo animo ferrē talē fortunę mutabilitatē. Regnauit hic annis. xxx viij. Plutar. auctor est regiā Dionysij puluerulentā fuisse, ꝓpter eorum multitudinē qui geometricas in puluere figuras describebant. Ambo tamē 7 pater 7 filij phi losophi Platonē pręceptorē audierunt. Plato aut iunior λιθοσ εσσι αμεθισσοσ εγωι δορποτασ διορυσιοσιν πιθεσθω μηφην η μαθεσθω μεθυειν: id ē hic lapis ē ametistus: ego autē bibul⁹ bacchus/vel crede sobriū ey: vel disce inebriari: quia erant duo cōtraria simul/lapis cōtra ebrietatē/vnde hab et nomen 7 bacchus. q. d. crede ꝙ vn⁹ nostꝝ vincet: sed melius est bibere.

Diophanes penul. pdu. nomen viri bithynici: de quo Col. Diophanes bithynus⁹ viticēsem totū Dionysium peni magonis interpretē p multa diffusū volumina sex epitomis circūscripsit.

Dioptra: instrumentū geometricū: ab explorando/perspiciendoq;. In qua significatione vtit Prol. Sed Vict. lib. viij. accipit, p regula ad libradas aquas/cū ait: Libraꝝ aqua dioptris.

Dioryges: sunt fossę manu factę: q̄ dictiōe vtit Pōpo.

Diorictos: significat abscissam continēti.

Diospolis: Egypti ciuitas: quę Jouis ciuitas Hecą/

tompylos qñq; dicta fuit. Sunt ꝛ alię locis alijs hoc noie in ęgypto quatuor ꝑter hanc pusillę ciuitates. Jtē in Lydia ꝛ in Palestina.

Diotę sunt vasa seu dolia ficulia duas ansas habētia/ ꝛ ad seruāda vina accōmodata. Hora. Deprome q̄/ drimū sabina o thaliarche merū diota.

Dipelus: vir cretensis Scyli frater: q̄ ambo teste Pli. Primi oim marmore sculpendo claruere.

Diphilus penul. cor. Jouis amicus. Hysphylus/ malus amicus.

Diphthongus: est cōglutinatio duaꝝ vocaliū vim suā retinentiū: ex Δισ et φογγος: qui vocalis est sonꝰ. Et sciendū ꝙ vbicūq; a vel e in noibus ante finalē reperiunt: fere vbiq; a ꝛ u/ vel e et u diuidunt: vt Micolaus/ archelaus/ aluꝰ/ cereus. Excipiunt laus/ fraus et heus: in quibus est diphthōgus. In grecis vo dictionibus aliqñ habent diphthongi. Virgilius. Orpheus in siluis: inter delphinas arion. Et oīs diphthongus aut est in ꝓncipio/ vt Eneas: aut i medio/ vt coguus: aut in fine/ vt musę.

Diphtera: alio noie beta: vestis pastoritia ex pellibus ouiū/ aut caprarū consutis.

Diplois idis. genꝰ pallij: quasi dupler palliū: Διπλοος ειν dupler dicit.

Diplomata: genus tabellarū. Seruiꝰ scribit diploma esse epistolam vel scripturā aliquam ad aliū missam: a verbo greco Διπλοω duplico. Jnde diploma: duplicatio litterę: eo ꝙ duplicentur. Alij putant diplomata esse singularium virorū: et vicorum priuilegia i tabellis scripta: et in quibus ꝓncipis nomē adscribitur. Vulgus bullas: semidocti supplicationes: docti supplices libellos vocant: quę et breues dicūt. Lice. Dpio. Diploma statim non est datū ꝙ mitifica est improbitas in quibusdā qui tulissent acerbius. Et ꝓ cor. balbo. Ditto diplomata tota/ in prouincia passim data. Sueto. de August. In diplomatibus libellisq; et epistolis signandis mitio sphingę vsus est: mox imagine magni Alexandri. Greci Διπλοοσ dicunt duplum: tanꝯ dupliceș illę tabellę dici possint diplomata.

Dipondiū et dipōdius/ siue dupondiū et dupondius a duobus ponderibꝰ dicit. Mā vt Var. docet/ duos asses pendebat. As vo nūmus libralis: ꝛ dupondiū nūmus bilibris dicebat.

Dipsas adis. latine sitis dicit. Ponit autē ꝓ quodam aspidū genere: cuius morsu ineredibil sitis inducit. Luc. lib. viij. Jn medijs sitiebāt dipsades vndis. Et in Deute. Scorpio et dipsas. Luc. autem. Το δεδη παρτων ερπε των δειραδοτον ωφηλαμοσ τρεφειη Διψασεσιν οφισιν μαυ μεγασεχι δρη ομοιοσ. et plurima dicit.

Diptota penul. pd. dicunt nomina duos tm̄ casus habentia: sic tetraptota/ pentaptota: quę habent quatuor et quinq; casus.

Diptychū pe. corre. dicit duplicatū. Amb. lib. Hexa. Explorat si quādo ostreū in remotis ab omni vento locis cōtra solis radios diptychū illud suū aperiat ꝛ reseret claustra testaꝝ: vt libero aere visceris sui voluptatē quandā capiat.

Dirū: crudele/ infestū: quasi deorū ira immissū. Virgil. Priuſq; dira ꝓ incautū serpāt cōtagia vulgꝰ. Hinc dirę furię: quasi deoꝝ irę. Aliqñ accipit ꝓ magno. Jdē. Jā tum religio pauidos terrebat agrestes Dira loci. Hinc diritas: crudelitas. Li. Jntelligi potest ex his fratribus qui in adelphis sunt: quāta in altero diritas/ in altero comitas.

Dirę execratiōes ꝛ impcatiōes q̄ in maliuolos effundebant horrēdę deos quosdā inauditos cōpellātes q̄/ bus quisq; obnoxiꝰ erat: necesse erat illū maximo affici infortunio. Hor. Diris vos agā dira detestatio.

Dirce nomen mulieris Lycis Thebaꝝ regis vxoris: quā poetę fingunt conuersam in fontē sui nois. Alia fuit dirce Babylonia: quę sua forma tumens in piscē conuersa est. Ouid. lib. iiij. Metam. Dirce quā versam squāmis velantibus artus.

Dirceus cū ae diphthongo: dicit Aonius siue Thebanus. Nam pars Boetię in qua fons eu dirceꝰ dirceꝰ cognominata ē. Et apud Virgl. Amphion dirceꝰ dictus est: id est Thebanus.

Diribitorium: locus erat i quo recensebant exercitus: et stipendia militię numerabant: a diribendo/ hoc est distribuēdo. Et diribitores: distributores. Cicero de reditu suo ad senatum. Quando inqnit vlla dignitate tot rogatores diribitores/ custodes scis vidisti?. Hoc est diuisores/ distributores scq; qui inter tribus viritim pecuniam diuiderent. Quos Plautus in Aul. curiarū magistros appellauit. Qui distribuerent inquit argenti minas in viros. Ex hac similitudine structores epulaꝝ/ ꝛ oīno prępositi negocijs: vocabulū id qñq; accipiunt pro loco in quo ministri diuersantur. Apul. li. ij. de Asi. Frequens inquit ibi epulonū diribitores plusculi splendide amicti fercula copiosa sciţulę subministrata. Pli. in epistolis pedagiū appellat id qđ diribitoriū dici videt. απο των παιδων: id est a pueris ꝛ ministris.

Dirigo is. pe. cor. ex di ꝛ rego: significat obliquū emendo. Plau. Ciceroni ad mutinam iter dirigerē. Apud Plautū inuenit dirigere. p dissidere.

Dirigeo ges. gui. significat prę frigore aut timore/ aut alio casu virīb⁹ destitutuor. Vir. Diriguit visu i medio: calor ossa reliquit. i. diuersis modis rigidꝰ factꝰ est: qz ꝑ formidine cōtractus est.

Dirimo is. penul. corre. diremi diremptū: ex di ꝛ emo: et interposita r: siue ex dis et emo: inf r. mutata cōponi videtur. Et significat diuido. Hieronymus in vita patrū. Ob hoc autem dirimuntur habitacula: vt silentij sui quiete ꝛ intētione mentis diuina sectantes: nec vor aliqua/ nec occursus vllus/ aut sermo aliquis ociosus perturbet. Aliqñ dirimere ponit ꝓ destruere. Sal. Qua nōdū frequētes armati cōuenerant/ eas res consiliū diremit.

Diripio is. pe. cor. vide in dictione Deripio.

Dirumpo is. varie rūpo/ seu violēter scindo. Plau. in Cur. Geminos in ventre videor habere filios: nihil metuo nisi medꝰ dirūpar miser. Refert qñq; ad animū. Li. Dirumpor dolore.

Diruncino as. vide in dictione Runcina.

Dirūcio is. significat depurgo: ꝛ q̄si dirū eijcio.

Dis ꝓpositio distinctiua: de qua supra dictum est. Dis vo ditis: diuitiaꝝ ꝛ inferorū deꝰ: vt inqt Stra. Grece Pluto dicit: qz terrenā oēm vim atq; naturā diti patri dedicatā putabāt/ ꝙ diuitię oēs e terris oriantur/ et in terras recidāt: Nam πλουτοσ του latine diuitię. Quint. tū lib. j. a cōtrario interpretat: qz minime diues est. Ponitur etiā dis pro diuite. Plau. in Au. Dites diuitijs qui aureos montes colūt/ ego solus supero. Teren. in Adel. Dis quidē esses ōnea: ac rem tuā cōstabilisses. Hinc ditior ꝛ ditissimꝰ. Dito as. ꝛ ditio ꝓ imperio.

Discapedino as. penul. cor. a capedine fit: significatq; resero/ aperio. Apul. Myagnis primꝰ in canēdo manus discapedinauit.

Discerpo is. psi. ptū. ex dis et carpo/ varie cedo/ distraho/ discindo. Liu. lib. j. Fuisse tū quoq; alijs qui discerptū regē patrū manibꝰ taciti arguerēt. Var. Dum abusq; admotis quadrigis alligatū corpꝰ equis i diuersū iter cōcitatis discerpsere.

Discindo is. discidi: penul. cor. a dis et scindo. Discidi vo penul. produ. fit a dis et cedo. Teren. in Adelp. Vide vt discidit mihi labrum.

Dissecatus a.um. quod est per anotomen exenteratū Quod enim greci THN TOMHN: nos dissectionem et confectionē vocamus: vt apud Plin. et Cellsum accipi potest. Aristo/Chameleon: dissectus totus spirare pterea diu potest. Fit autē a Disseco as. pe cor. qđ est dilanio/ꝛ varijs modis seco: siue in varias partes diuido. Vñ diuisiones patrimonioꝝ inter cōsortes dicunt dissectiones.

Discepto as. disputo/cōtēdo/discordo. Aliqñ etiā moderor/cōpono. Cice. lib. iiij. Tuscu. Itaq; illius vere elegantisq; phi eque ducta a Socrate in paripateticis adhuc pmansit: ꝛ idem alio mō dicentibus Stoicis cū Academici eorū cōtroversias disceptarēt: nulla fere fūt aut pauca admodū latina monumēta. Hic disceptator: dicitur rei sententieq; moderator: vt docet Li. in partitionibus ad filiū.

Discedo is. penulē. pduc. recedo. Phi. Facessite hinc atq; a nobis discedite. Aliqñdo tacet locus: ō quo et ponitur locus ad quem. Aug°. Dñs discessit trāsiordanē. Aliquādo vtrūq; ponimus: vt Mon diu est exquo ille hinc rus abijt. Interdū discedere ponitur pro excipere: vt si dicam. Cū discessu a parentib° nemo est mihi te carior: id est parentibus exceptis. Lice. Lentulo. Cū a vobis salutis meę auctoribus discesserim: velim te existimare neminē esse/ cui° officijs me tam esse deuictū nō solum confitear/sed etiā gaudeā. Interdū p distendi/diuidi. Itē lib. iij. offi. Hinc ille Biges inducitur a Platone: qui cum terra discessisset: magnis quibusdā imbribus descendit in illum hiatū. A discedo fit discessus: p recessu: et discessio p diuisione et hiatu.

Discerno is. discreui. etum. separo. Hiero. ad Tyrasium. Ad cōparāda peccata gaudent tam parentes a filijs/q̄ filij a parentibus/prouocante diabolo separari: ad indulgētiā percipiendā nolunt ab inuicē deo vocāte discerni. Qñq; significat certo. Apul. Armis potius discernere q̄ iure vti voluerūt. Qñq; distincte cognosco. Terē. in Adel. Quid hoc malū infelicitatis nequeo satis discernere: nisi me credo huic esse natū rei ferundis miserijs.

Discretus a.um. participiū passiuę significationis: vt apud Col. Discreta semina. i. separata. Amb. Quid lōgius est q̄ a se recedere: nec regionibus sed moribus separari studijs esse discretū/nō terris? Huius cōpostrū/ptulit Pli. Indiscreta/ꝛ specie fuere. i. indifferenti. Galla exponit actiue sic. Discretus qui qualitates personaꝝ ac rerū momenta discernit. Sed nullum attulit exemplū/nec vllū afferri posse arbitror: nisi in passiua significatione.

Discretio: separatio. Lactan. libro. vij. Cū vis aliq; vtrūq; discreuerit: quę discretio moris vocat. Cice. li. iiij. ad Veren. sic diffinit. Discretio nominat quę rez cōsequentiū continet perspicuā et dilucidā cū grauitate expositionem.

Discrimen penul. corre. separatio/differentia. Li. Tantumq; discrimen summi boni in ea rerū cōparatione positum putat. Sal. Laudamus diuitias: prosequimur inertiā: inter bonos et malos nullum est discrimen. Unde ꝛ p diuisione ꝛ capilloꝝ dimidiatione sumit quę fit discerniculo. Et discrimen: certamen. Virgili°. Post nos equo discrimine pistrix: cētauruſq; iocum tendunt superare prozem. Rursus discrimē periculū dicitur. Idē libro. j. Per tot discrimina rerum Tendimus in latiū.

Discrimino as. pe. cor. diuido. Cice. in Phil. Etruriā discriminat Casius. Hiero. in lib. Judith. Et discriminauit crinem capitis sui.

Discriminatim aduerbium significat differēter. Var. libro. j. de re ru. Eadē de causa sunt quę non possunt viuere nisi in loco aquoso/aut etiam in aqua: ꝛ discriminatim. Et alia in lacubus: vt arūdines in aretino: alia in fluminibus: vt in epiro arbores vlmi.

Discriminale: acus est quę crines diuidit ad cōcinandū caput: vt apud Esaiā. Discriminalia ꝛ periscelides ꝛ murenulas ꝛ olfactoriola.

Discerniculū: idē est discriminale.

Discrepo as. penul. corre. nō conuenio. Liu. li. xxx viij. impsonale posuit. Nec inter scriptores rerum discrepat solum: sed orationes quoq; si modo ipsorum sunt quę feruntur.

Disco is. didici: ptie rem ignotam assequor meditando/vel ab alio discendo. Huius cōposita sunt: Addisco/condisco. Hora. Angustam amice pauperiem pati robustus acri militia puer condiscat. Dediscor quod didici obliuiscor/seu a mente reūcio. Plaut° in Am. Haud equum facit qui quod didicit id dediscit. Edisco: memoria cōplector. Quintil. Illud ex cōsuetudine mutandū, ptius existimo: ne omnia quę scripserint ediscant. ꝛ cętera vt moris est dediscant. Perdisco: pfecte seu valde disco.

Disciplina dicit prout a discipulo percipitur. Nam vt August. in dialecticis docet: discibilis rei disciplina dicit: quę quarumq; rerum scientia est. Doctrina est prout a doctore traditur.

Disciplinosus dicitur: qui tam bonas q̄ malas artes facile discit.

Discinctus: dissolutus/negligens. Persius. Non pudet ad morē discincti viuere nate. Antiqui negligentes ꝛ desides appellabāt discinctos. Cōtra Accinctos solertes strenuosq; vocabant. Ō a re ipsa deductū est. Nolles em demissis discinctisq; vestibus vti solet. Strenui ꝺo atq; industrij quo sint ad res exequēdas pmptiores/succincti incedūt. Ser. Discincti inhabiles sunt militię: oēs em qui militāt cincti sunt: vñ discincti inefficaces ꝛ ignaui dicunt: sicut ecōtrario q̄cinctos strenuos vocamus.

Discrucior aris. valde crucior.

Discōuenio: nō conuenio. Horacius. Et vitę discōuenit ordine toto.

Discūbo is. diuersis locis accūbo. Gel. apud cenā Fauorini phi cū discubitū fuerat/ceptusq; apponi cib°: seru° assistēs mēsę legere inceptabat.

Discuneatus: q̄si immisso cuneo aptus ac patēs: sicut ligna ducta fiunt et hiantia adactis cuneis. Pli. lib. ix. Cōchę cōtrahūt se frustra discuneatę.

Discurro is. in diuersas partes curro. Liu. li. j. Signo dato iuuentus romana ad rapiēdas ꝟgines discurrit. Hinc discurso as. Lactā. li. de opi. Totos dies i hmōi discursatione cōsumunt.

Discus: vas latum (vt Jul. pol.) inquit: ad portandas carnes aptū/forte Lanx. Apul. Cgnarū reliquis discus ornatus. Unde a Hiero. dictus est Discophorus ille qui Danieli prandiū portauit. Talē em inq̄t discophoz inedia meruerat hebdomadis. Est et discus genus ludi: hoc est rotunda moles sarea vel plūbea siue ferrea: cui° iactu iuuenes inter se certabant/ fortior iudicādus qui aut altius in sublime/aut longius in tractū vltra designatū spaciū ꝓiecisset: ita missilibus contendebant. Hora. lib. Car. Sepe disco sępe trans finē iaculo nobilis expedito. Var. Splendida cū volitent spartani pōdera disci. Este, pcul pueri site semel ille noscens.

Discutio is. penul. corre. ssi. ssum. ex dis et quatio: ptie in diuersas partes quatio et deūcio. Liui°. Trib° artetibus aliquantū muri discussit. Per translationē mō ponitur p remoueo seu resoluo. Col. libro. vij. Etiā languoz et nausea discutitur/ si integrū gallinaceum crudum ouum ieiuni faucibus inferas. Hō varijs modis examino/inuestigo. Lactan. Hęc enim prauitatis est causa/ignorātio sui: quā si quis cognita ver-

tate discusserit: sciet quēadmodū sibi vita degēda sit. Hinc Discussū dicimus: quod examinatū aut iudicatū est. Et actus ipse discussio. Et discussor: qui discutit. A Discutio fit aliud compositū/quod est excussio: et significat per varios modos cōcutio/extra eūcio. Hieron. ad Ctesi. Cū hęc se ita habeant/prouoco aduersarios/vt omnes retro chartulas excutiant: etsi quid in meo ingeniolo vitū repererint/proferant in mediū.

Dissicio cis. penulc. cor. in diuersas partes iacio. Vir. Dissiciq; rates.

Dissungo: separo: a quo dissunctio/sepatio: vt cū alter ab altero abfumus. Li. Neq; eīm nō potest mihi molestissima esse disiūctio nostra in tanta reꝑ oīm varietate. Hinc etiā disiūctiuę ꝓiunctiōes: q̄ res vel personas dissungūt: vt hoc vel illud meū vel tuū erit.

Dissertus a dissero: q̄uis dissero per duplex ss. scribat. Et is est qui ꝓbe disserit/qui vel ornatissimis verbis abundat. Eloquens: cuius oratio est grauibꝰ sententijs referta: et ornatis distincta verbis: Vñ. V. Antonius apud Cice. ait a se dissertos visos esse multos/eloquentē ꝙ neminē.

Dispalo as. penul. pdu. ex dis et palo. Palare ꝙ vagari et errare significat: a palis castrorū: hoc est fudibus/mō huc/mō illuc trāllatis. Dispalare itaq; ē passim digredi vel separare. Silen. lib. ij. hi. Dispalati a signis digressi oēs ac dissipati. Cel. lib. j. Ea pręte tiōe trāquilla ⁊ venerabili ad quandā q̄si militarē/musicę disciplinā vis ⁊ impetꝰ militū: ne sparsi dispalatiq; ꝓuerent cohibebatur.

Displodo is. in diuersas partes plodo. Var. lib. ij. de re rus. Pedibus nō latis neq; ingredientibus qui displodentur: nec cuius vngulę diuaricent.

Dispello lis. dispuli sum. varijs locis/varijsve modis pello. Liui. lib. v. Cū duę acies duo diuersa g̃lia circūuentos etruscos: ⁊ a fronte et a tergo vrgerent: castra neq; in mōtes vñ se nouꝰ hostis obiecerat iter fugę esset: et equitē passim liberi frenis dispulissent ęquentiū maxima pars tyberim effusi petūt. Cic. li. j. Tus. Eadēq; ab aio trāꝙ ab oculis caligine dispulit. Vir. Teucrorūq; alios acer quos equore turbo Dispulerat. i. dissecerat siue segregauerat.

Dispendo dis. varie pendo: id ē expendo/distribuo. A quo dispendiū et dispensio sas. Col. lib. iiij. Celestes admittat imbres: eosq; alēdis seminibus dispenset: ac suis oīmbus partib⁹ ad educandā ꝓlē nouā conspiret. Aliq̄n significat expādo: ⁊ tunc nō a pēdo sed a pando cōponit. Plau. Vbi lubet dispēdite hoiem diucrsum atq; distendite.

Dispendiū dicit̄ qō incuria vel negligentia aut īmoderatione dispendimus. Plinius. Magno id lignorū dispendio fit addito sale. Aliquādo dicit̄ damnū qō in dispendendo solet minus fieri. Est eīm cōtrariū cōpendio. Terē. in ecy. Quid est quod mihi malim q̄ ꝙ huic intelligo euenire vt gratiā ineat sine suo dispendio et mihi. pſit.

Dispēdiosus a. um. dānosus. Col. li. ij. Mā dispendiosa est cunctatio. Primū q̄ auibus prędā cęterisq; aīalibus q̄bet. Deinde q̄ grana ⁊ ipsę spicę culmis arēribus ⁊ aristis celeriter decidunt.

Dispensо sas. frequentatiuum a dispendo: quod magis vſurpatur q̄ dispendo. Vnde Dispensator: qui ęs pensans expendit: et necessaria in familiam distribuit: qui grece οἰκονομος appellatur. Mā apud Romanos cū asses librales essent/appendebantur. Quinetiā stipis ponderandę pensatores libripēdes dicti sunt.

Dispēno is. expādo: tractū a pēnis ⁊ volatu auiū.

Dispersio: difficilis et egra concoctio. Dis difficile: πέπτω concoquo.

Disperdo is. disperdi: vide in dictione Perdo.

Dispergo is. si sū. vide in dictione Spargo.

Dispero ris. ex dis et eo componitur: significatq; vario/aut in totū pereo et deficio. Var. Dispeream si nō hic decianus erit. Lactantius. Cum terrā et aquā et ignem disperite cōsumi extinguiq; videamus/quę mundi sunt partes.

Dispertio is. huic et illi ꝓtes do. Plau i Aul. Hercle iniuria disperti/iusti/pingui agnū habent.

Dispesco scis. scui. ex dis. et palco: quasi pecus a pastione deduco.

Dispicio is. pe. cere. discerno. Quintil. lib. ij. Mā ꝓcręcates ingeniorū dispicere ꝓcurus/necessariū. Et dispicere: diuerse diligenter ve inquirere/cōsiderare: seu mēte circūspicere ⁊ puidere: et tāq; in omnē partē lumina mentis intendere. Cice. lib. j. Tusc. Tamē acie mētis dispicere cupiebāt. Col. in ꝓęfa. At ego cū aut magnitudinē totius rei quasi quandā vastitatē corꝑis: aut partiū eius velut singulorū subtilitatē dispicio: vereor ne supremus ante me dies occupet/q̄ vniuersā disciplinā rurꝝ possim cognoscere. Inde fit displicentia: quę est circūspectio ⁊ puidētia vel cōsideratio diligens.

Dispondeus: quasi bis spōdeus: pes qui constat ex q̄tuor syllabis longis: vt oratores.

Dispono is. pe. p. vide i dictione Pono.

Disputo as. pe. cor. et cōputo: ex ꝑpositione dis. ⁊ verbo puto: qō valet purū facere. Var. Ideo oratio disputari dicit̄: in qua sūma sit pura: sic sermo in quo pure disponunt̄ verba/ne sit cōfusus/atq; vt diluceat dicit̄ disputatio. Lactā. lib. vij. Immortales esse aias pherecides ⁊ plato disputauerunt.

Disquiro is. penul. pduc. p oīes partes quęro: vt inquirendo nihil me lateat. Aug⁹ lib. ij. de ciui. dei. Vñ postea nobis erit in dei veri dñi voluntate disquirēdi ac disserēdi locus. A quo disquisitio: quę est inq̄sitio volūtatis iudicijq; diuersorū. Sue. in Ięsa. Primo ꝓcture die. Q. Catulū de refectiōe capitolij ad disquisitionē populi vocauit.

Disraro as. significat castro: et diuersis modis quod spissū erat rarū facio. Col. lib. r. Sed illud de integro refodi debet. Hoc pōt intercidi ⁊ disrarari: qō opus rustici castrationē vocant.

Dissauior aris. cum lętitia ⁊ voluptate multa osculor. Ex dis. et sauio: ὡσπερ ελληνιστι λεγεται φιλω κυριως αλλακυεω τιαλλω σημαινει. Sauior aūt a Sauiū siue a suauiū ꝙ diminutionē u. De Sauio Gel. li. iij. Diagoras tres filios adolescētes habuit: vnū pugilē: alterū pancratisten: tertiū luctatorē: eosq; oīs vidit vincere/coronariq; eodem olympie die. Et cū ibi tres eū adolescentes amplexi coronis suis in caput patris positis sauiarētur: cūcta ꝓls gratulabūdꝰ flores vndiq; in eū iacerat: ibidē in stadio inspectante populo in osculis/atq; in manibꝰ filioꝝ aīam efflauit. Plau. in bac. Quis istic habet? amor/voluptas/venus/venustas/gaudiū/iocꝰ/ludꝰ/sermo suauis/suauiatio. De dissauior Cice. Tyroni. Ego vos ad quarto kłas videbo: tuosq; oculos etiā si te veniens i medio foro videro/dissauiabor. i. multū siue sępius sauiabor.

Dissentio is. q̄si diuerse seu aliter q̄ alij sentio. Vñ dissensio: q̄ est sentētiaꝝ diuersitas. Discordia ꝙ ē discretio aliquoꝝ: quos amoris vinculū colligauit.

Dissentior eiusdē significatiōis est cū dissentio.

Dissentaneū: dissentięs/nō ꝓueniēs: sicut cōsentaneum cōueniēs. Higidius. Eū locū facit dissentaneū.

Disseputo tas. frequentatiuum est a dissepio is. a quo disseptatio/quę dicit̄ disputatio et quasi colluctatio. Hiero. in Esaia. Adhuc iudicio contendā vobiscū: ⁊ cū filijs vestris disseptabo.

Differo is.penul.corre.rui.tū.varie semino. Col. Pa/nag vtroq; tēpore leni et subacta terra rarissime dif/feritur. Per translationē Differere significat dispu/tare/enarrare/ declarare. Var. Mā vt olitor differit areas sui cuiusq; generis res: sic i oratione q̄ facit diser tor dicit. Piero. i.plo. Eccle siastes. Rogatū ab eavt in morte cōmētarioli obscura quęq; differerē.

Differto tas.frequētatiuū. Bel. Cū de antiqtate quo/rundā verboꝝ dissertaremus.

Differtio:diuisio patrimonij inter cōsortes.

Dissideo es.pe.cor.,pter dissidiū alienus fi. Li.i Leli. Cū is tribunus plebis capitali odio a. Q. Pōpeio dis sideret qui tū erat cōsul. Transferē etiā ad inanimata:et ,p discordo seu nō cōuenio ponitur. Plini.lib.xxxvij. Adamas dissidet cū magnete lapide:intantū vt iux/ta positus ferrū nō patiat abstrahi.

Dissidiū:segregatio/discordia. Teren. Valeant qui in ter nos dissidiū querunt. Ouid.lib.xiij. Metam. ,p discessu posuit a seorsū sedendo. Mō bene dissidium phrygū latura mariti.

Dissilio is.penul.cor.ex salio:significat loco/ moueor. Apul. Uertibulo ossa dissiliēt. Proprie aūt dissili re:est in diuersas ptes salire. Pli.li. xxxvj. Lunēsem silicē serra secari: at tusculanum dissilire igni. Aliqn ponit ,p crepare/frangi. Virg. Ueraq; dissiliūt vul/go. Aliqn ,p cito discedere. Virg.li.xj. Portisq; ab equo regina sub ipsis dissiluit.

Dissulto as.frequētatiuū:cōponit ex dis.t salto:quod est quasi diuerse salto. Plin.lib.xxxvij. Incudibus bi deprendunt ita respuentes ictū: vt ferrū vtrinq; dis/sultet:incudesq; etiā ipse dissiliant.

Dissipo as.pe.corre.ex dis.t sipo:significat dispgo/di uulgo. Col.li.ij. Sin aūt,prime messis occupādi erit restibile desectis stramētis quatuor/t viginti veles stercoris in iugerū disponemus dissipabimusq;.

Dissonus a.um.pe.cor.qō nō est cōueniens. Ān Dis/sono ,p discordo.

Dissimulo as.diligenter et astute celo siue tego: ne qō nosci possit vel intelligi:cui⁹ cōtrariū est simulo. Si/mulam⁹ēm falsa/dissimulam⁹ vera. Simulam⁹ esse q̄ nō sunt:dissimulam⁹ nō esse q̄ sunt. Ab his fiūt aduer bia: Simulāter t dissimulāter/simulatim.

Dissoluo:qō ligatū erat nō ligatum facio/destruo. La/ctantius lib.j. Dissoluat hoc argumētū si quis pōt. Et li.vij. Uerū ne aīa maneat post mortē an dissolua/tur. Et dissoluere:expedire. Teren.in Heau. Dissol/ui me ocius/operā vt tibi dare. Itē Dissoluere signi/ficat diuersis personis/seu varia debita soluere. Li/ce.lib.ij.offi. Munq; nec maius ęs alienū fuit nec me lius nec facilius dissolutū est. Dicimus autē: Dissol/ui ęs alienū:id est qō cōtraxerā eris alieni restitui/et pluribus solui: vel quasi catena qua voluebar me sol uendo pecuniā dissolui.

Dissēdet:multū aut varie tędet.

Distendo: in diuersas partes tēdo. Leo papa. Quis multis aucta victoriis ius iperij tui terra mariq; dif/tenderis:minus tū est qō tibi bellicus labor subdidit q̄ qō pax christiana subiecit. Col.libro.v. Stabilior est vinea quę ex vtraq; parte iugo deuicta pari libra/mento velut anchoris quibusdā distendit. Est t dis/tendere varie implere:tractū ab vtre:qui cuꝝ plenus est tend⁹tur:cū vacuus/relaxatur. Virgili⁹. Et dulci distendunt nectare cellas.

Distento as. valde tento. Virg. Sic cithiso pastę dis/tentent vbera vaccę.

Distero is.pe.cor.multū siue crebro tero:qō fit cū ali/quid subtiliter terit. Cato. Libū hoc mō facito. La/sei.p.ij.bū distere in mortario.

Distichon penul.corre.geminus versus: dis bis: στίχος versū gręci dicunt. Sic tetrastichon dicim⁹ qtuor versus hexastichon ser.

Distillo as.a quo distillatio:quā gręci catharrū/coryzā vel brancū vocant.

Distineo es.pe.corre. varie siue diuersis rebus causis ve impeditū teneo. Cice. Mario. Nos hic multitu/dine et crebritate iudicioꝝ t nouis legib⁹ ita distine/mur/vt quotidie vota faciamus ne intercalet: vt q̄ nō mū te videre possimus. Et distinere:arcere/ repelle/re. Virg. li.xj. Nū distinet hostē Agger muroꝝ neq; inundār sanguine fossę.

Distare significat differre. Lactan.lib.ij. Alioqn inter deū hoiemq; distaret nihil/si cōsilia t dispositiōes il/lius maiestatis ęternę cogitatio assequereē humana. Itē abesse. Pli. Nō circiter quinq; millia passuū di/stat ab vrbe. Hinc distantia:quę mō differentiā/mō interuallum significat.

Distito as penul.corre.frequentatiuū. Col.lib.vij. Di stitent inter se aliquanto spacio:ne in colluctatiōe al/ter alteri noceat.

Distinguo is.diuido. Col.li.j. Sed t lateribus distin/guunt granaria: vt segatim q̄q; legumina ponant.

Distringo:valde seu varie stringo. Cice.lib.iij. offic. Fraus distringit/nō dissoluit periurij. Aliq; defrico seu radendo sordes detergo. Unde distinguētes vo/camus qui se poliunt/t sordes corpis radunt. Id qō sere post quietē solent oīes. Pli.de Lisippo. Pluri/ma ex omnibus signa fecit fecundissimę artis:inter q̄ distringentes se. Var. Pergamus has mist curuo distringere ferro. Nō tam sepe teret lintea fullo tibi, Aliq; significat intendere/minitari: tractū a gladia/toribus: qui cōtra aduersarij suū ensem stringunt:id est nudant. Cice.lib.iij.offi. At ille vt ingressus ē:cō/festim gladiū distrinxit:iurauitq; se illō statim interfe/ctuꝝ. Aliq; colligere. Col.lib.vltᵒ. Sereno cęlo ma/nibus distringi oliuā opor:tet:et subtractis tegentibus aut cānis cribrari et purgari. Piero. Amos ,pheta pastor t rusticus mora ruborꝝ distringens:paucis ꝑ/bis erplicari nō potest.

Distrabo:diuerse trahо/diuido. Terē. Si eo meę fortunę redeunt abs te vt distrahar. Virgili⁹ lib.vj. Turbatis distractus equis. Apul.,p translationē lib. j. de Asi. posuit,p vendere. Caseus recens erat t sci ti saporis/admodū cōmod⁹ p̄cio distrahi. Itē ponit dē lōgo tēpore sacrificare/vota suscipere/cōtrouersi/as quasdā interpositо per Cęsarē iureiurādo distra/here perseuerauit.

Distorqueo es:diuerse torqueo. Terē. in Eu. Ah illud vide os vt sibi carnifex distorsit.

Disturbo:disicio. Cicero pro domo sua. Etiam se vi/dere distrahi a complexu suorū:disturbari tecta: di/ripi fortunas.

Dito as.a dis ditis fit:significatq; ditē facio.

Diteo es:diues sū. A quo Ditesco:diues fio. Aug⁹ li. j. de ciui. dei. Ut bonus seru⁹ magnas facultates ha beret:ipsam dñi voluntatē cui pediseqⁿ mente dite sceret:nec cōtristareē eis reb⁹ viuēs relictis: quas fue rat cito moriens relicturus.

Diryrābus:vir thebiae⁹:a q̄ crediē genus illud ꝓsuz fuisse cognoiatū:in bonorē bacchi factū.

Ditrocheus pes:bis trocheus. Cōstat eīn ex duobus trocheis:hoc est ex lōga et breui/ et iterū lōga et bre/ui: vt Cantilena.

Diuagor pe.cor. varie vagor. Lac.lib.iiij. Ubi anim⁹ in multa dispersus huc atq; illuc diuagatur.

Diuarico cas.penul.corre.ex di et varico: sicut t Pra uarico::ex prę et varicor. Unde et actiuū Varico in telligimus/et Varico deponens:licet nō sint in vsu. Et a varicibus dicunt. Significatq; Diuaricare di/uidere:quod quidē faciunt qui stant pducti. Quinc.

Varicare inquit supra modā ⁊ in stādo deformē est: et accedente motu ꝓpe scenicā. Viero. ad Eu. Sedebit ad aquas solitudinis posita vaga: et diuaricabit pedes suos oīm transeūti: ⁊ vsq; ad verticē polluet. Cato. Arbores hoc mō putentur: rami diuaricentur: quos relinques: hoc est: ⁊ in diuersas partes brachia disponant. Nonⁱ. Diuaricari dicuꝫ est distendi ab his qui vitio nature ita sūt pedibꝰ discretis: vt eos in diuersum habeant separatos.

Diuendo: diuisim vel varie vendo: vt sit huic ⁊ illi mō hoc/mō illud. Liuius lib. j. Cū diuidenda prēda. pl. talenta argenti effecisset.

Diuerbia: partes comēdiaꝝ vbi plures personę versātur: a personaꝝ varietate dicta. Liuiⁱ. Inde ad manū cantari histrionibus cęptū: diuerbiaq; tm ipsorum voci relicta.

Diuerto: de vna re ad aliā verto/deflecto: vt Cū qō cępi relinquo vt aliud agā. Siue alio me verto. Lactā. lib. viij. Sed huc necessario diuertendū fuit: vt ostenderē tot ac tanta ingenia in rebus fallis esse ꝓsūpta. Et diuertere est hospitari. Col. lib. j. Hęc aūt ītere/untiū viatoꝝ populationibꝰ et assiduis hospitijs diuertentium infestat rē familiarē.

Diuersito tas. penulē. cor: rep. frequentatiuū a diuerto ꝑ deflecto. Bel. Ad ipsa Platonis penetralia/ ipsarumq; rerū pondera et dignitates pergendū est: non ad vocularum eius amgnitatē: nec ad verborū venustates diuertendū.

Diuersor aris. mō diuerto significat/mō cōuersor.

Diuersor: qui in cauponia hospitatur. Cice. lib. ij. artis ve. Caupo cū quibusdā diuersoribus illū qui aū erat cōsequit. Jn itinere hoīm cōprendit: homo in vrbem ab illo deditur.

Diuersorium: a diuertendo accipitur ꝓ villa/ ⁊ quasi ꝓ hospitio: ꝙ ibi magis nos recipimus ⁊ cōmoramur q habitemus. Cice. in Cato. Ex vita ista discedo tanq; ex hospitio/nō tanq; ex domo. Cōmorandi eīm natura diuersoriū nobis/nō habitandi dedit. Jdē Fabio Gallo. Me ego libentius emerim diuersoriū tarracinę: ne semper hospiti molestus sim. Proprie autē capitur ꝑ hospitio: vt apud eundē. Quiescam in cęsaris sermone quasi in aliquo oportuno diuersorio. Dicitur et Diuersorius a. um. vt Taberna diuersoria. Sueto. in Nero. Dispositę per littora et ripas diuersorię tabernę.

Diuerticulū: est via per quam a militari via siue de itinere nostro alio diuertimus. Teren. in Eu. Cū sensi redeo rursus: male ꝙ me habens/ vbi ad ipsum veni diuerticulū constiti. Seruius. Diuerticula sunt semitę transuersę/ quę sunt a latere vię militaris. Hier. per similitudinē ita accepit lib. de natiuitate ꝙginis. Deniq; inquantū recordari possum/nō verba sed sensum scriptoris sequēs: et nūc eadē semita nō hisdem vestigijs incedens: nunc qaibusdam diuerticulis ad eandem viam recurrens: sic narrationis stilū tēperabo/ vt nō alia dicā q quę aut scripta sunt/aut ꝓsequēter scribi potuerunt. Diuerticula etiā dicunt domicilia in via ad quę diuertendū sit.

Diuersus: non solum ꝓ vario/sed etiam ꝓ separato ponitur.

Diuortiū: separatio: et ꝓprie distractio matrimonij: inquit Modestinus: quod inter virū et vxorē fieri dicitur: q̄uis ad alia etiā transferat. Cice. Sic doctrinarū facta diuortia. Virg. Obūciunt equites sese ad diuortia nota: id est ad flexus viarum.

Diuello is. li. sum. varie vello. Sal. Rapi virgines pueros: diuelli liberos a complexu parentū. ελληγεσ τισ παω λεγουσι και σπαστω και ταπολλα εχουσιν.

Dives: a diuo fieri dicitur: ꝙ qui dives est/ quasi deus nihil indigere videtur. Et mō construitur cum genitiuo: vt Jnsula dives opū. Dō cū ablatiuo. Cice. li. ij. offic. Pub. Crassus tū cognomine dives: tum copijs functus est edilitio maximo munere. Et est generis ois: facit eīm accusatiuū diuitē ⁊ hoc dives. Ouid. lib. j. de ar. Addidit externo marmore dives opus. Hinc diuitior cōparatiū. Cice. Jnde ille licentior ⁊ diuitior: fluxit dithyrambus.

Diuito as. penult. cor: re. diuitē facio. Acci. Mihi credo auguribus qui aures verbis diuitant alienas: sinas vt auro locupletēt domos.

Diuitię numero tm multitudinis ita ab opibus differunt: ꝙ diuitię sint quibus vtamur: opes vt alijs opitulemur. Cic. Sunt ergo diuitię ad necessariū vsum: opes vō ad magnificentiā.

Diuexo as. varie vexo. Lact. li. vij. Vt si q̄ forte tū fuerint boni prędę sint sceleratis ac diuexent vndiq;.

Diuido is. pe. cor. si. sum. cōpositū videt: licet eⁱ simplex nō legerim. Et est diuidere: separe/partiri. Vir. Diuisū imperiū cū Joue cęsar habet. Ponit ⁊ ꝓ predicare. Plau. in Aul. Me quidē hercle dicā palā nō diuides. Sō ⁊ scidere dicit apud Martialē.

Diuiso: vt Cic. lib. j. ad Veren. ea est ꝙ quā appetimus quid cōueniat: quid in cōtrouersia sit: vel ꝙ quā expo nimus quibꝰ de rebus dicturi sumus.

Diuisor cum sit verbale nomē: a diuido plerūq; apud Cice. criminis est: hiq; antiquitus diuisores vocabātur/qui pecunias inter tribus viritim candidatoꝝ nomine diuidebāt in creādis magistratibꝰ: quos Plautus curiaꝝ magistros vocat. Cōsueuerāt eīm petitores magistratuū apud Romanos pecunia largitione; sibi studia cōciliare suffragatorū: et per cēturias tribusq; diuidere nūmos. Li. ꝓ Plā. Quā tibi cōmodū est vnā tribuū diligere: tu doce id qō debes per quē sequestrem/quo diuisore corrupta sit. Est et diuisor q̄ pueros corrūpit. Cice. Peto. Quid eīm nō honestū est verbū diuisor? At inest obscenū cui respōdet itercapedo. Sūt ergo diuisores nō solum criminosi: sed etiā obsceni tanq; in obsceno coitu: ꝓpositeraq; libidine nates diuidantur. Qui et emasculatores et pedones dicuntur.

Diuiso as. per. p. credo siue more ꝓsueto: vt partē vni/ bi capiā diuido. Li. li. ij. Phil. Jn gallią inuasit. Antonius in Asiā dolobella in alienā vteraq; puincią alteri se Brut⁹ obiecit: impetūq; furētis: ataq; oīa diripere cupientis vitę suę periculo colligauit.

Diuidiū a diuisōe/sicut dimidiū a dimēsione. Terē. iis Adel. Totū diuidiū face ⁊ ꝓ eo dimidio.

Diuidia ę. tediū. Actius. Quiⁱ me diuidia cogit plus q̄ est par loqui. Interdū etiā dicit discordia.

Diuidicula: castella ex quibus a riuo cōmuni aquā quisq; in suū fundū ducit.

Diuiduū: quod separabile ⁊ separatū est. Cuiⁱ contrariū est indiuiduū. Plau. in Ru. Diuiduū talentū faciam: id est in duas partes diuisū. Hinc diuidue: qō vnaculo sermone dicimus per la meitalde. Jdē i Cas. Mā qō tibi ęgre est/idē mihi est diuidue.

Dius dicitur genetiuus: απο του Διοσ: id est a Ioue. Virg. lib. xj. Quos ipsa decⁱ sibi dia Camilla. Dius in cōpositione accipit ꝙ die: vt perdius.

Dium substantiuū: diuinū sub cęlo lumē. Cęlum greci Διον dicunt. Vñ adhuc sub diofieri aliqd dicimus: cum nō fit sub tecto.

Diuus a. um. idem quod diuinus: quod etiam diū dicimus: quasi απο του Διοσ: hoc est a Ioue genitū: vel q̄ veteres in singulari diū dicebant: hoc est deū. Vñ nūc quoq; in plurali dicimⁱ a dio dij/ sicut a deo dei. Cū autē dicimus diuā fęminā: intelligimⁱ eā quę sua virtute diuinitatē meruit. Sic dicimⁱ diuos imperatores: etiā dū sunt in vita.

Diuinus a.um.quod est dei: vel quod ad deū pertinet: vt opus diuinū/res diuine: quę vt Aug⁹ li.j. Acad. inquit: dicūtur per quas hmōi diuinatio ipsa cōtingit. Hinc diuinitas/sicut a deo deitas.

Diuinit⁹ aduerbiū: significat a diuinis siue a deo: sicut humanit⁹ ab humanis rē demōstrat. Diuine ꝙ & humane: ad deoꝝ atq; hoim similitudinē.

Diuinipotēs: q̄ in diuinis potestatē habet. Tpul. Saga & diuinipotens cęlū deponere.

Diuino as. penult. ꝓducta: nō tm̄ de ꝓterito dicitur/ sed etiam de ꝓsenti ꝓ verū dico. Hinde prouerbium: aiunt diuinare sapientē: quia qui dicit verum de his/diuinus est. Teren. in Hecy. Plane hic diuinat. Mā id est. Plerūq; tm̄ diuinare est augurari: a quo diuinatio: puidentia futurorū: quę q̄q; etiā dicit iudiciū. Nam cum de cōstituendo accusatore quęrit iudiciū quod super ea re redditur cuinam potissimum ex duobus pluribus/ve accusatio in reum permittatur: ea res diuinatio appellatur. Et vt ait Caius Bassus id iudiciū diuinatio appellatur: qm̄ diuinare iudicem quodammodo oporteat/quā sententiā sese ferre parsit. Alij diuinationem appellatam esse putant: qm̄ cū accusator et reus duę res quasi cognatę coniunctęq; sint: neq; vna sine altera cōstare possit. In hoc tamen causę genere reus quidē iam est: sed accusator nondū est: et ideo diuinatione suplendum est quinam accusator futurus sit. Ita Ciceronis prima verrinarū diuinatio inscribit: quia nō de facto/sed de futuro quęritur: quę est diuinatio/vter debeat accusare. Cicero in Cecilius. Alij putant diuinationē dici/q̄ res agatur sine testibus et sine tabulis: et his remotis argumenta leuia sequantur: & iudices quasi diuinent. Huius cōpositū est ꝓdiuino: quod Pli. posuit. p ꝑsentio/cum ait lib. x. Tum vniuersę prouolant si dies mitis futurus est. Prędiuinant em̄ ventos imbresq; et cūe se cōtinent tectis.

Diu aduerbiū. p die. A quo fit Interdiu. Plaut. Nec noctu nec diu quietus. Interdū significat longo tpe. Unde fit diutius: lōgiori tēpore.

Diutissime: lōgissimo tpe. Tādiu: tanto tpe: q̄ diu quāto tpe. Jādiu: olim.

Diutile pe. coz. aduerbiū diminutiuū: significat aliq̄diu. Bel. Cū diutile tacitus cogitando fuissem.

Diutinus a.um. pe. coz. lōgus seu cōtinuus. Li. Libertatis desiderio/tędi oꝝ diutinę seruitutis.

Diuturnus a.um. idem quod diutinus: a diu deriuatū. Cice. Diuturni silentij.

Diurnus a.um. a die fit: sicut nocturnus a noctu. Unde & diurni dicuntur libri in quibus scribuntur gesta singuloꝝ dierū: vulgo iornales dicuntur. Iuue. Lōgi relegit transacta diurni. Als diurnū accipit ꝓ victu atq; mercede vnius diei. Seneca. Diurnū accipit: in cēticulo dormit. Idē lib. ij. contro. Lōsors mōois fortunę diurnū petā.

Diurno as. diu viuo: sicut perenno as.

D Ante O

Do das/dedi datum. Cuius composita si sint ex monosyllabis prępositionibus/sunt tertię coniugationis: & ꝓteritū geminant: vt reddo dis. reddidi: perdo dis. perdidi. Excipitur sedo as. aui. ex se & do. Et dicit verbū datiuū: qm̄ vltra accusatiuū postulat datiuum: et quicq; dare sedulo reperitur. Et ita datiuo delectatur: vt quādoq; duos datiuos exigat ꝓ adscribere seu imputare: q̄q; alter eorum non semper ponatur/sed subintelligit. Cicero libro. ij. offici. Me Marco quidē Scio vitio datū q̄ in charitate annone asse modiū dedit populo. Teren. vnum tm̄ exprest sit. Nunc quam rem vitio dant quęso animaduerti: subintelligit postę. Plaut⁹ in Amphi. Nunc tibi hanc patera: quę dono mihi ob virtutē data est alcmena tibi dono. Hic dono/vtrū casus datiui an ablatiui sit dubium videtur. Utroq; mō sumi posse censeo. In datiuo ꝓ dedico capitur. Si autē ablatiuū esse velimus: vt dono sit quasi nomine doni: tunc do a, ꝓria significatione nō recedit. In qua Plautus tamen ipsi verbo accusatiuū vltra accusatiuū sine prępositione dedit: sed appositiue. Sic. Est ager sub vrbe. Hic vobis eū dabo dotē sorori: id est vt sit dos: vel nomine dotis/vel ꝓ dote. Aliquando vltra datiū ponit accusatiū cum ad Ci. Cornifi. Litteras ad te nunq; habui cui darem/quin dederim. Idē ad Q. Fratrē. Oculos autē natura nobis vt equo et leoni serras et caudam et aures ad motus animoꝝ declarādos dedit. Aliquando ꝓter datiuū ponit accusatiuus: cū in Teren. in Phor. Hic quid velis dari tibi in manū/vt herus his desistat litibus. Nōnunq; accusatiuus ponit cū ad/& datiuus remouet. Cice. lib. ij. Phil. Ad sepulturā corpus vitrici sui negat a me datum. Interdū ipse actus cū in ponitur. Plaut⁹ in Cap. Hoc si faxis dabo in caueā. Cice. Terentię. In viā q̄ te des hoc tēpore nihil est: id est ponas seu inducas. Quandoq; regit ablatiuū cum prępositione post datiuū: vt sit quādo damus q aliquē aliquid alicui ab aliquo. Plau. in Cap. Sequitere me viaticū: vt dem a trapezita tibi eadē opera a ꝓtore sumas singraphū. Quandoq; nō per ablatiuū sed per accusatiuū cū per. Col. lib. ix. Ascēsus deinde quibus ad tabulata per vtrāq; cellam datur. Sepius tamen post accusatiuū datiuū regit: et hoc varijs actibus applicari solet. Plau. in Epi. Si equū sit me plus sapere q̄ vos: dederim vobis cōsiliū cautū quod laudetis. In Cur. Nunc rei diuinę operam dabo. In Ver. De torico morti dabo. In Cap. Do tibi operam si quid est quod me velis. Bel. Cretenses quoq; prelia ingredi solitos/memorię datū est. Capitur etiā sicut vendo: vt q̄ in caritate annone asse modium populo dederit. Item dare est offerre/obijcere. Terenti⁹ in Hecy. Profecto hoc sic est vt puto omnibus nobis: vt res dant sese ita magni atq; humiles sumus. Item accipere. Idem in eadem. Dabo iusiurādū nihil esse istorum tibi. Item inferre: inducere. Virgili⁹. Dagnā dabit ille ruinā Arboribus. Item ꝓmittere. Teren. in Hecy. Si mihi fidem das te taciturum dicā. Item permittere: vt apud apostolū ad Romanos. Dedit illis deus spiritū cōpunctionis: id est permisit vt haberent spiritū cōpunctionis. Item dicere. Tere. i Heau. Nunc obtemperem has partes didicerim/paucis dabo. Item obtemperare. Idē in Adel. Da te mihi: id est accōmoda te meę voluntati. Item ꝓstituere. Var. Casta igitur nulla est? castę sunt mille: quid ergo casta facit? nō dat nō tamen ille negat. Item facere. Teren. in Adel. O eschine pol haud paternū istuc dedisti. Item concitare: vt apud eundē in Eu. Ludum iocumq; dices fuisse illum alterū ꝓut huius rabies ꝑ dabit. Dare pęnas est sustinere. Lactan. lib. vij. Sed tamen docent nos sanctę littere: quemadmodum pęnas impij sunt daturi. Dare veniā est cōcedere quod petitur. Teren. Da veniam quęso filio tuo. Cice. de ora. Dabis hanc veniā mi frater. Dare operā: est adiuuare/inseruire. Teren. in Phor. Nos operā dabamus phedriq. Dare potestatē: est rē in alterius arbitrio permittere. Pli. Ut qui suarū omniū rerum potestatem auunculo dederat. Dare fidem: est aliquid sancte ꝓmittere. Dare in manū: significat separatim et sine arbitro aut interprete: vt cū ꝙaricator aut index corruptus accipit pecuniā. Do me in disciplinā: significat do operā disciplinę. Ambro. Sed relictis omnib⁹ in disciplinā se ꝓphetica daret. Datū est: id est fato decretoq; concessum est: vt Nō dabitur regnis

esto, phibere latinis. Huius verba cōposita sunt Abdo/addo/condo/circundo/credo/dedo/ędo/indo/obdo/perdo/prodo/prędo. A quo et Prędor passiuū: de quo alibi. Reddo/subdo/sedo/satisdo/pessundo/venundo/trado ꝛ mando.

Doceo ces. cui. doctū: cuiuscunq; rei cognitionem doctū construitur q; cū duobus accusatiuis: vt Doceo te litteras. Aliquando cum vno tm: licet alius posset intelligi. Aliquando precium exprimit in ablatiuo vel genitiuo. Lice. li. ij. Phi. Jam inuideo magistro tuo qui te tanta mercede quanta iam p/erā/ nihil sapere docuit. Iuue. Tenta Gusogonus quāti doceat/vel pollio quanti. Aliquando cu ablatiuo. Lice. Peto. Socratem fidibus docuit. Virg. lib. iij. Paucis aduerte docebo. Aliq̄n cū ablatiuo cū de. Salu. in Jugur. Tametsi legatos mi erat qui senatū de cede fratris de fortunis edocerēt. Aliq̄n absolute. Virg. Docuit post exitus ingens. Pomit etiaꝫ docere, p monere: q̄ quidā barbare dicūt aduisare. Lic. Apio Pul. Me litteras quidē vllas accepi que me docerēt quid ageres/aut vbi te visurus essem. Huius composita sunt Addoceo/dedoceo/edoceo/perdoceo: que ambo significant perfecte doceo. Salust. Licero per legatos cuncta edoctus. Plaut⁹ in sti. Nam illa oēs artes perdocet. Prędoceo: prius doceo. Salustⁱ⁹ in Jug. Ceterū illi qui centuriis prędrant: prędocti a duce arma ornatumq; mutauerāt. Subdoceo: loco alicuius doceo. Aug⁹ lib. viij. Cōfess. Hebridius amicitię nostrę cesserat: vt omniū nostruꝫ familiarissimo Verecundo mediolanēsi/ꝛ ciui ꝛ grāmatico subdoceret vehementer desideranti.

Doctus dicitur qui rationem rei tm tenet. Peritus: q̄ cum ratione experientiam ꝛ cōsuetudinē tenet: απο τησ πειρασ: id est experientia. Itaq; minus est doctus q̄ peritus. Lice. in Salust. Satis docte atq; perite fecisti. Idē lib. iij. offi. Itaq; cum sint docti a peritis: descisc̄unt facile a sentētia. Maior tamen vim habet doctus q̄ eruditus. Idē lib. j. offi. Nec solum viui ac psentes studiosos discendi eruditū atq; docent: sed hoc idē etiam post mortē monumentis litterarum assequuntur. Nec mirū est q̄ minus sit eruditus q̄ doctus: quoniā rudis et eruditus straria sūt. Pli. Sedere cepit sentētia hęc: pariterq; eruditum vulgus ꝛ rude in eā cursu vadit. Quint⁹. li. j. A pedagogis exigat vt sint eruditi/quo adolescētes erudire queant: aut se nō eruditos esse sciant: ne mala pro bonis illos imbuant litterę ꝛ eruditione: eos insuper redarguēs/q̄ cedere ꝛ incipiendi peritis indignant: vt animaduertat si pedagogos decet esse eruditos: p/fecto ꝛceptores par est/nō solū eruditos/sed doctos atq; peritos esse debere. Doctus cuꝫ quo cōponitur indoctus: nomē est: tametsi participiū esse possit: sed tamē ablatiuū regit. Lice. lib. ij. offi. Nec me angoribus dedi quibus essem confectus/nisi reslitissem: nec rursū indignis docto homine voluptatib⁹. Idē Cornif. Sed p̄me scripsi de optimo genere dicendi: in quo sepe suspicatus sum te a iudicio nostro: sicut doctum hominē a nō indocto paulum dissidere. Semidoctus similiter ꝛ participium ꝛ nomen esse potest. Plaut⁹ in Asi. Tua ista culpa est quę discipulū semidoctū abs te amoues.

Docilis penul. corre. qui attente vult audire: inquit Lice. lib. j. ad Veren. Vel docilis: qui facile docet. Lactan. de opi. Nam si te ī litteris nihil aliud q̄ linguā instruentibus auditorē satis strennuū prębuisti: quāto magis in his veris ꝛ ad vitā pertinētibus docilior esse debebis. Varro li. j. de re rust. Cassius scribit hęc oparios parandos esse qui laborē ferre possint: ne minores annorum viginti duorum ꝛ ad agricultu/ram dociles. Hinc docilitas: aptitudo qua quis facile docet. Pli. lib. viij. de elephātis. Mā quo ad docilitatē attinet: regē adorant.

Docilis: qui idoneus est vt doceatur: vt lib. iij. Regū. Dabis igitur cor docile seruo tuo: vt iudicare possit pl̄m tuū. Hiero. Ingeniū docile ꝛ sine doctore docibile est. Laurē. Val. cōtra Pus. ita disserit. Docilis q̄ facile docet: ꝛ qui natura aptus ē doceri. Sic Cyprianus. Docibilis est q̄ ē ad discēdi patientiā lenis ꝛ mitis. Aug⁹. Oēs regni illius hoies docibiles deī erunt: nō ab hominibus audient.

Doctrina dicit vt a doctore, ptiscit: disciplina vt a discipulo cōprehenditur.

Documentū a prętcrito docui fit: sicut a monui monumentū. Et est id q̄ nos docet/siue ex quo quid docemur. Salu. Quarū rex ego maxime hęc documenta habeo/q̄ in bello septus vindicatū est in eos q̄ cōtra imperiū in hostē pugnauerant.

Docus: latine tignū vel trabes. Plini⁹ lib. ij. Trabes ligneę quas docos vocant.

Dodona pe. pd. ciuitas Epiri: iuxta quam ꝓpinquum erat nemus iouī sacrū: vbi quercus vocales fuisse dicunt. Hinc dodone⁹ a. um. Virg⁹. li. iij. Stipatq; carinis Ingēs argentū dodoneosq; lebetas.

Dodrans dicitur dempto quadrante ex vncia nouem partes assis.

Dogma atis. et Dogmatum greci dicunt. Δπκεῶ τὸ οἰωεσῖι ὁθερ λογματα ερχεσαι: nostri mō decretum: modo scitum: mō placitum appellant. Sūt enim dogmata vuiuscuiusq; sectę decreta: quę vt inquit Lice. prodere scelus est nō minus q̄ patriam: sine quibus nec sectę philosophorum/nec religionum vires constare possunt. Vnde Laertius ait sectam eam nō appellari/quę dogmata non habet. Scribit Aug⁹ lib. de ciui. dei: se ex Varronis philosophia collegisse dogmata fuisse solo habitu inter se diuersa. Vt etiam dogmata illa dicunt quę synodus sanctorum sciuit/et Athanasius cōscripsit. Artes quoq; libera/les habent decreta sua/nō tm p̄cepta/sicut Medicina. Itaq; est alia Hipocratis secta: alia Asclepiadis: alia Themisonis. Prętera nulla ars cōtempla/tiua sine decretis suis est. Pli. frequenter placita appellat: vt illud ex lib. ij. Babylonioꝝ placita mot⁹ terre/hiatusq; ꝛ cetera omia vi siderum existimāt fieri. Idē magoꝝ placita appellat.

Dogmatistes: qui alicuius dogma sequitur. Hieronymus. Nunc vo cum interpres magis Apostoli fuerim q̄ dogmatistes.

Dolo as. ascia cedo/vel dolabra seu falce. Prope. Stipes aceruus eram, pperanti falce dolatus. Dicitur et Dolio is. iui. itum. Var. i Aga. Munq̄ celatus in manu dextra scyphus celo dolitus artem ostētat mētoris. Huius verbi composita sunt Dedolo ꝛ Edolo: de quibus in locis suis.

Dolabra penul. co. instrumentū fabroꝝ quo ligna dolant. Col. lib. iij. Quę falce amputari nō possunt: aucta dolabra abradito.

Dolobella diminutiuū a dolabra. Idē lib. v. Semper circa crus dolobella dimouēda est terra.

Dolabro as. ascia vel dolabra diminuo.

Dolor est animi vel corpis cruciatus: a dolādo. i. minuendo. Augent⁹ em̄ corpa lętitia: dolore minuunt.

Dolentia: idem quod dolor: cuius contrariū est indolētia. Lice. Vt qui rem expetendā/ vel voluptate vl indolentia metiuntur.

Doloro as. dolore afficio.

Dolorificus a. um. quod dolorē facit.

Doleo es. dolui itum. vnde doliturus. Augustī. lib. xxj. de ciui. dei. Quēadmodū dicimus hominū corpora viua futura quę semp arsura atq; dolitura: nec tamen aliqn̄ sint morītura. Hoc verbū si aq̄ corpus

referatur neutrum/acquisitiuū est: vt oculi dolent viro tuo. Sin de rebus alienis/effectiuū est: vt Doleo tuis/rebus aduersis. Aliquādo etiam cū accusatiuo: vt Doleo tuā miseriā. Salus. Quasi dolens eius casum. Huius cōpōsita sunt: Cōdoleo: qđ est simul vel in totū doleo. Plau. in Tru. Date iā soleas/atq; intro me ducite actutū: nā mihi devento misere cōdolet caput. Dedoleo: de quo alibi.

Dolus: a delendo/vel a dolando: id est lędendo et minuendo. Nam et grece Δολας lęsio dicitur: et accipitur pro fraude et machinatione: quę fit ad fallendū aliquē. Veteres tamen etiam in bonā partē accipiebant, p solertia et calliditate/quę aduersus hostes adhibetur. Unde nūc dolū malū dicimus: quoniam et bonus dolus dicebatur. Hinc dolosus, p inuidioso. Subdol⁹: occultus decęptor: a sub: id est subtus. Dolus etiā, prīū nomen fuit auctoris Vendelīj: Cuius meminit Col. lib. viij.

Dolon: nomen, prium viri troiani/ egregia pedū pernicitate pręditi.

Dolones: a fallendo dicti sunt: ingentes cōti ferro breuissimo/q; decipiant cum speciem pręferant ligni: intus autem ferrum acutū habeant. Virgilius lib. vij. Seuosq; gerunt in bella dolones. Ubi Seruius ait dolonē flagellū esse: intra cuius virgā lateat pugio. Apud Liuiū accipi videtur dolones, p armamentis nauali⁹/vbi scribitur. Sublatis raptim dolonibus Ephesum petit fuga. Suidas tamen Δολωνες τα μικραισι αχαλασ αρτεσ τα μεγαλα αρμο να τοισ μικροισ αδηλο λωνεσκα λουσιν επεσ θαι και αυθισ Δολωνησ προβαλομε νοσ του παρτοσ σολου ναυσ ο λιγασ ταισ τουσ δοιλωνασ επαραμερουσ επλει ο/ι δε ρωμαιοι πλησι οργεμο μεροι καθειλον τουσ Δολωνασ.

Dolia sunt vasa grandia quibus vinū reconditur. Terentius. Repleui oīnia dolia/oīnes scrias. Veteres dolia fictilia in cellis vinarijs seruabant. Quę si duas aures habuissent/diote dicebantur. Jurisconsulti scribunt vino legato: cū vasis dolia legata nō sunt: quīs ea mēte vinū in dolia cōdim⁹: vt ex his postea in amphoras vel cados diffundamus. Et hoc est vinum quod diffusū nominat. Iuue. Ille capillato diffusum consule potat.

Doliola: dimi. a dolijs. Uā et locus in vrbe fuit sic vocatus: q; inuadentibus gallis senonibus sacra romanor in eodē loco doliolis cōdita: illic defossa fuerūt a flamine quirinali: sicut Liu. lib. v. scribit.

Doliaris et hoc doliare: qđ ad dolia ptinet. Uā Plau. in pseu. festiuiter appellat anū ventrosā doliarē.

Dolopes pe. cor. pli Thessalię: vt ostēdit Lu. Pli. ꝓscribit esse populos Etolię.

Doma atis. tectū ελληνεστι γαρ τοιαυτα λεγε/ται και γομοσ και το δομα τοσ. Nam (vt inquit Hieronym⁹) in Egypto et in Palestina vbi vel scripti diuini libri vel interpretati sunt: nō habent in tectis culmina sed domata: quę Rome vel solaria vl mediana vocantur: id est plana tecta quę transuersis trabibus sustentātur. Deniq; et Petrus in Actibus apostolor: quando ascendit in doma: in tectū ędificiū ascendisse credendus est. Et quando pręcipit nobis/vt faciamus domati nostro coronā: hoc pręcipit vt i tecto faciamus p circuitū quasdā eminentias/ne faciis in pręceps sit lapsus. Et in euāgelio. Quę audistis in aure/dicite sup domata.

Domus: proprie ędificium ad habitandum factū: quod ex tecto et parietibus cōstat: οἰκοσ ελλαηικα λεξισ εστι. Improprie, p quocūq; habitaculo. Unde et tępla et auiū nidi/ domus dicuntur. Virgilius lib. vj. Ostia iamq; domus patuere ingentia centum Spōte sua. Idē, Antiquasq; domos auiū cum stirpibus imis Eruit. Aliquando domus dicitur familia. Idē li. v. Sergestusq; domus tenet a quo Sergia nomen. Aliquando sumitur pro vna tota gente. Idem. Cū domus assarici: volēs intelligi romanos: qui de Assarico p Troianos originē ducunt. Et in sacris literis: domus Jacob dicitur iā ingens hebręorū populus. Aliqn̄ p patria: vt Da proprīā tymbręe domū: da mgna festis. Et sciendū q; domus facit gentiliū domus et domi. Datiuū domui. Accusatiuū domum. Uocatiuū domus. Ablatiuū domo. Sed cū dicimus domi: locū significamus in quo ḳs manet. Cū ꝯo domus: tunc ędificiū quod ex tecto et parietibus cōstat: vt Domi maneo/nō domus. Et Partē dom⁹ demolitus sū/nō domi. Et Superiora domus ascendi/nō domi. Domi et in domo idē significat. Quintę. In domo furtuz factū ab eo qui domi fuit. Dicimus etiā: Reuertor domū et ad domū. Exeo domo vel e domo. Et quoniā frequēter iungit cū his, pnominib⁹ mea/tua/sua/nostra et vestra/et vni nomini aliēa. Nō est dicendū q; domus sit aduerbiū: vt erā domi męę. Tu eras domi tuę: et sic de cęteris. Cice. Qui cū ista ętate et forma alienę domi nolo dicere: q; si nō ponatur/hęc, pnomina subintelligūtur: vt domi ero: id est męę. Hui⁹ nominis diminutiua sunt. Domuscula/domuncula et domuncio. Apul. Jā deniq; nec larē reqro: nec domuncionē paro.

Domesticus a. um. quod ad domū ptinet: vt domestica negocia. Aliqn̄ domesticus dicit mānsuet⁹ ac mitis. Pli. Mire aial atq; domesticū. Hi domestici dicuntur. qui ex eadē domo sunt/et nobiscū habitant.

Domesticatim aduerbiū: significat p varias domos/siue p domesticos. Sue. i Cęsare. Quoz vt ōmatime expectatio esset ea ḡ ad epulū ptinerēt: ḡuis macellarijs oblocata esset domesticatim apparabat.

Domiciliū: habitatio lōgi tęporis. Unde mutare domiciliū dicunt/qui migrant vt aliā vbē habitēt/ tanḡ illius ciues futuri. Nā qui ad tępus habitat mox inde discessurus: domū quidē potest habere quā cōduxit: domiciliū autē nō habet. Hel. Qui domiciliū i Italia nō haberet.

Domo as. domui itū. vel domaui atū. Unde domitor et domator. Ouid. de trist. Quid tibi de tetrico referā domitore chymerę. Tibul. Te duce nō alias puerſus terga domator. Nā vt docet Prisc. Verba ꝓmę cōiugatiōis formantia ḡteritū in ui diuisas: antiq; tertia declinatione declinare solebāt. Et quo patet/q; a prima cōiugatione pręteritū terminat in aui/ supinū in atum: derivatiua in ator atio. Quę autē in ui diuisas/a tertia sumptū est: ḡuis vrplurimū in ṕma cōiugatione declinant. Est autē domare: quasi sub domo et potestate/vel mea/vel alicui⁹ facere siue māsuefacere et domesticū reddere. Uā equoz domitores dicūtur et domiti atq; indomiti eq̄. Indomitę gēres feroces. Per translationē domare significat vincere: a q̄ domitos hostes dicim⁹: id est victos et domitos populos i potestatē redactos. Hic cōponit pdomo penul. cor. qđ est valde domo vel ad finē domo. Justi. li. j. Terminos vsq; libyę pdomuit.

Domitura rę. domandi actus. Pli. Domitura boū in trimatu optima. Col. lib. vj. Curandū ne in domitura bos calce aut cornu quēq; cōtingat.

Domitalis: aptus ad domandū.

Dominus a domo fit: et is proprie dicitur qui domui pręest/et qui domus imperiū habet. Ire domini appellatio ad eos extenditur: qui rei alicuius propriętatē habent: etiā si vsufructus alienus sit. Abusiue tamen et filifamilias et cęteri liberi qui in potestate sunt/et vsufructuarij dñi dicuntur. Ire dominus vocat cui seruitur: et cui populi subsunt. Virg. Roma-

nos rerū dominos. Hinc dominiū ꝓ imperio et vita domino⁹. Rursus dominus dicit maritus. Jdē lib. iiij. Cōnubia nostra repulit: ac dominū gnēā in regna recepit. Itē mulierū amato⁹: ⁊ dña ꝓ amica seu amāte dicit. Ouidi⁹. Hec tibi sub dño est pyrrhe puella suo. Et iterum. Nam furo⁹ in dominā temeraria brachia mouit. Itē ponit ꝓ quiuis exhibitore. Var. Aut dominū aut vinū: aut aliud quid laudato. Dominus quoq; et dña sumi solent ꝓ deo ac dea. Gui. Et dño soluere vota ioui. A Dñs fiunt deriuatiua: dominicus/domitius ⁊ domitianus.

Domino⁹ aris. imperium gero. Et mō genitiuū regit. Hiero. in Ecclesiastico. Et dominatus est bestiarum. Hō datiuū. Virgilius. Victis dominabitur argis. Hō accusatiuū: cum in Ouid. lib. j. Metasi. Et ꝙ dominari in cętera posset/natus hō. Lice. Felix senectus si vsq; ad vltimū spiritū domiabit i suos. Hō ablatiuū similiter cū in. Ser. sulp. Ciceroni. Quū causas ⁊ natura in bonis dominat. Virg. li. ij. Incensa danai dominant in vrbe. Inde fit dominatio: imperiū: ⁊ Dominatus/principatus.

Dona sunt/ quę aut ꝓpiciandis dijs dantur/aut hominibus ꝓ benefactis: quę nulla necessitate iuris/sed spōte prestant. Ouid. Munera (crede mihi) placāt homines deosq;. Placat donis Jupiter ipse dat⁹. Aliquando donū dicit de rebus pniciosis. Virgil⁹. Quas illi philomela dapes: quę dona pararit. Donū honorarium: id est qō dat patrono. Λεγεῖαι καὶ Ἄωραρ εισιν donium.

Dono as. vnde donatio: quam Ulpi. dici ꝓpie existimat: cū quis ea mente dat/ vt statim velit accipientis fieri: nec vllo casu ad se reuerti: ⁊ ꝓter nullā aliā causam facit ꝗ vt liberalitatē ⁊ munificētiā exerceat. Nā si sub cōditione fiat/nō est vera donatio. Et dicimus: Dono tibi munus: et dono te munere. Donare ciuitate ē efficere ciues: ⁊ iura ciuiū dare. Hui⁹ verbi cōposita sunt: Cōdono: quod quādoq; ꝓ simplici ponitur. Quādoq; significat quicq; ad alio ꝛ petitionem do: et quādoq; ignosco. Teren. in Phor. Argentum quod habes cōdonamus tibi. Sal. Haud facile alterius libidini malefacta condonabā. Redono ponit ꝓ simplici. Aug⁹. Redona qō rogamus: ex culpa qō timemus. Et habent pe. ꝓ.

Donatus dicit cui aliquid dono datū est. Cuius cōtrariū est indonaatus. Virg. Nemo ex hoc numero mihi nō donatus abibit.

Donaria: loca vbi reponunt dona quę deo offeruntur. Abusiue ipsa templa. Virg. lib. iij. Geor. Tempore nō alio dicunt regionib⁹ illis Quęsitas ad sacra boues iunonis et vris Imparib⁹ ductos alta ad donaria currus. Bel. lib. ij. Vbi reponi solerent vetera ꝗ ex eo templo collapsa essent: et alia quędā religiose donarijs consecrata. Apul. Jbi donarium deę pcō opulentū plurima auri ⁊ argēti ratio in lācibus/spectaculis/poculis/⁊ hmōi vtēsilibus. Quod est cōtra Lau. Uallā: qui Seruiū culpat. Aliqn donaria dicūtur ipsa dona. Unde Spartianus scribit Antoninū vediisse populo cōgiariū: et militibus donariū. Hiero. sup Joel. Uespasian⁹ et Tit⁹ Rome tēplo pacis edificato: vasa tēpli hierosolymitani/et vniuersa donaria in delubro illius cōsecrarunt.

Donatiu⁹: ꝙ donare pōt. Paulus iurisco. Si duobus debitoribꝫ mortis causa donatiuus creditor vni accepti tulit ⁊ ꝓualuerit: eligere pōt vtri cōdicat.

Donatiuū munus: qō a pncipe vel impatore donatur. Aug⁹. Magnū quipe donatiuū suis militib⁹ attulit quo eos nō solū copiose ditauit/sed etiā ad certandū inuictissime cōfortauit.

Donatice coronę dicebantur quibus veteres in ludis vtebantur.

Donec aduerbiū: modo tempus finitum designat: vt Dormiā donec exciter ab aliquo. Hō infinitum: vt apud Apostolū. Oportet illū regnare/donec ponat omnes inimicos sub pedibus eius. Nunquid tādiu regnaturus/donec incipiant esse sub pedibus ei⁹ inimici: et postꝫ fuerint sub pedibus/tūc regnare desistet: cū vtiq; tunc magis regnare incipiet: cum inimici cęperint esse sub pedibus eius: Et in Psal. Sicut oculi ancille in mamb⁹ dñę sue: ita oculi nostri ad dominū deū nostrū: donec misereat nostri. Ergo tādiu oculos habebit ad deū donec misericordiaz ipetret: et postꝫ impetrauerit: oculos torquebit ad terras? cū alibi dicat. Oculi mei defecerūt in salutare tuum? Jungit aūt donec tā indicatiuo ꝗ subiūctiuo: cum significat tēpus finitū: vt Seruiā tibi donec viuo. i. ꝙdiu viuo. Seruiā tibi donec moriar. i. vsq; ad mortē.

Donysa: insula est i mari egeo.

Dorcas: adis: anial dama seu capręa: ab eo ꝙ acute videat: hoc est ἀπο του ὀξεως δερκειν

Dormio is. verbū absolutū: ꝗuis actū quādoq; habeat. Amb. lib. j. offic. Sopore quietis habere nō possunt quē ille dormiuit qui resurrexit. Huius cōposita sunt: addormio/a quo abdormisco: quod est cōtrariū verbi Expergisco. Sue. de Clau. Et quotiens post cibū addormisceret quod ei fere accidebat: olearū ac palmularū ossibus inceiebatur. Obdormio: qō mō dormio: mō sopor⁹ significat. Prędormio: antedormio. Redormio: euigilo. Pli. Jn redormitiōe varia fuisse somnia apparet.

Dormito tas. penul. pduc. frequentatiuū est: ꝗuis dīminutionē significati quādoq; habeat. Hora. Quandoq; bonus dormitat homerus. Et in psalmo. Ecce nō dormitabit neq; dormiet.

Dorsum ⁊ dorsus us. pm Probū: dicitur tota posterior pars: ꝙ ea pars corporis deuexa sit deorsum. Hiero. in Ezech. Inter vestibulū ⁊ altare quasi. xxv. viri dorsa habentes contra templū: deinde ⁊ faciem ad orientē. Est esi tergū qō nō solū dicit de hominibus cętetisq; aialibus/sed etiā de inanimatis: vt de littoribus/aquis/mōtibus/⁊ hmōi. Uir. Dorsum imane mari sumo. Idē. Haq; insticta vadis dorso dū pēdet iniquo. Significat eiī durior⁹ arenā: vt inquit Ser. quę remeātibus fluctibus ⁊ euntibus dēlat: quod a nautis puluinus vocat.

Dorsualia tegumēta quib⁹ equi et boues tegunt. Jul. capi. Processerūt cēteri albi boues cornib⁹ auro iugatis/⁊ dorsualib⁹ aprīcis discolorib⁹ ꝓfulgētes.

Dorsuari⁹ a. um. qō dorso aliq̄d fert. Var. Greges fiūt fere mercator⁹ ⁊ eor ꝙ e bzū dusio aut Apulia asellis dorsuarijs cōportāt ad mare oleū aut vinum.

Doris nympha quędā maris Oceani ⁊ Tethyos filia quā Nereo fratri vxor dedit. Et interptat amaritudo. Usi ⁊ a poetis ponit ꝓ mari. Virg. i Gallo. Doris amara suā nō intermisceat yndā.

Doriscus: vbs littoralis thracię fere ex opposito ad. a mothraca ⁊ a dori nympha: hoc est dea mariū noiat Jurta hāc Herodoto teste campus ē m agn⁹ eiusdē ꝙ quē Hebrus amnis defluit.

Doria ⁊ Dorica noia sunt partis achaię: ꝗ ꝓpinqua est Athenis/dicente Platone lib. iij. legū. Dori, ꝓ achiuis mutato nomine appellati, ꝓter doricū: a quo exules restituti fuerunt. Ser. Jo super. ij. Eneo. Dorica inquit a Dozo neptuni filio dicit. Dozes sunt populi dozię iurta eoliam.

Dory cum y. nomen opidi pontici: quod apud nos lāceam significat.

Dorycles nomē filij priami: ⁊ interptari pōt lāceę gloria: Δορυ lancea vel asta. κλεος gloria.

Dorypho⁹ penul. cor. latine speculator vel satelles dicitur portans lanceam. Et est nomen viri ꝓbi: de

quō Quintil. liō. v. Curti⁹ cognato⁊ Darū regis turbam. ꝛv. D. hominū fuisse mulieb⁹iter ꝓpe modū cultam luxu/magis q̄ decoris armis conspicuā doriphori vocabantur.

Dorophorus: latine donā ferens dicit.

Dorylaus: nomen fluuij in Phrygia.

Doriū: nomē femine diminutiōis siue adulatiōis causa fic. platū: ab Δωρον: q̄si dulce ⁊ amabile donū.

Dorodocche: nomen. ꝓpriū vxoris Icari.

Dos dicitur/cum datur et accipitur. Nisi enim accipere tur/dos non esset. Et datione et acceptione firmat. Nec potest videri datū id quod nō sit acceptum. Et nō solū ea quę marito ab vxore dant: sed etiam quicquid alicui datū est/ vel a natura vel ab hominibus. Unde dotes animi dicunt: prudētia/iustitia/fortitudo/⁊ hmōi. Et dotes corp⁹is: pulchritudo/robur/iocunditas/⁊ his similia.

Dotale: quod dotē prīer: siue qđ vulgo dicit p dotē. Unde dotalia bona/dotales fundi. Plau. ī Asi. Dotalem seruū Saureā vxor tua adduxit: cui pl⁹i manusit q̄ tibi. Idem in mili. Nasce ędis dias dotales tuas. Li. Nęc tibi a me dotalia dona accedent.

Doto tas. dotē do. Hiero. in Exo. Dotabit eam: ⁊ hō habebit eā in vxorē. Unde dotatū hominē dicimus: qui dotē habet: et indotatū/qui dotē nō habet. Plautus in Asin. Nę sunt atq̄ alię multę in magnis dotibus incōmoditates sumptuos⁹q̄ intolerabiles. Mā ḡ indocata est/ea in potestate est viri. Dotate inactant ⁊ damno ⁊ malo viros.

Dora latine: maiestas ⁊ opimo dicit. Unde ⁊ parado ra: ḡ admiratiōe digna sunt: ⁊ opinionem hoīm superant. Interdū dicit gloria. Unde Eudora vera gloria: vel potius ꝓter opimonē.

D Ante R

Drachma: genus ponderis ex. ꝛviū. siliquis: id ē trib⁹ scrupulis cōstās. Est et genus nūmismatis. Ūn Iul. pollux. Drachmon athenis nūmisma qđ etiā bos dicebat: qz boue signatus erat.

Dragma tis. Δραω το ποιεω ὅθεν το Δράγμα οἱ γερέται apud grecos dicitur: quod nos rapinā siue manipulū dicimus.

Drama atis. sine c. et sine g. dicitur vt in scenis agi fabula solet: vbi diuersę personę introducunt: et alijs accedentibus: alijs autē discedentib⁹ a diuersis et adiuersos certo⁹ narrationis explet/sicut in Comedijs: quod genus carminis inquit Hiero. cantari solebat. Unde etiā apud Cantica scribit. Ante tozū hui⁹ virginis frequētate nobis dulcia cātica dramatis. Hinc Dramaticus stilus dicit: qui mixtus nō est: vbi poeta nullā loquit: vt sunt Comedię et Tragedię exegymaticus: in quo solus poeta. Hirtus: vbi ꝓmiscue/et poeta et persona.

Draco: genus animalis venenosi. Plini⁹ libro. viij. scribit veris draconibus ora parua esse/ et admodū non dehiscentia: sed artas fistulas per quas trahunt spiritus: ⁊ linguas exerūt. Apud Indos ⁊ ethiopas dracones sunt. ꝛx. cubitoꝝ. Dictus draco a Δέρκω. Nā habet acię peracutā. Dracones etiā dicunt a Pli. liō. viij. ex tozuosi tatū similitudie: palmites emeriti: pluribusq̄ annis indurati.

Dracūculus dimi. significat paruū draconē.

Dracena cū diphthōgo: draconis femina: ḡ ⁊ draca ḡ/q̄ dici potest.

Draconiū: herba.

Drāgiana, puincia in Asia maiori. Quā Ptol. ab occasu et septentrione Aria et bagao monte terminari ait ab oriente Arachosia.

Drau cus: vide in dictione Pathicus.

Drepanū pe, cor. ꝓmōtoriū siue vrbs a curuositate in star falcis. Δρεπανοσ enim falx dicit. Mō lōge abest ab Ericę mōte trās lilybeū. Vel ab eo q̄ saturn⁹ amputatis virilib⁹ paternis illuc falcē iecit. Qui. li. de fastis. Quicq̄ loc⁹ curuę noia falcis habet.

Dryades: nymphę siluarū ab arboīb⁹. Mā apud grecos Δρυσ ois arbor dicebat: cuius postea ꝓ quercu vsurpata sit. Nę enim siluas habitare dicunt.

Dryas: nomē ꝓpriū viri Thessali amici Nestoris.

Dryopes: plī epirotici. De quib⁹ Virg. liō. iiij. Cretesq̄ dryopesq̄ fremūt pictiq̄ agathyrsi.

Dryjde: dicti sunt quidā galloꝝ religiosi et sapientes a quercubus. Pli. liō. ꝛvj. Nihil habent dryjde. Ita enim galli suos apellāt magos. Sue. Diryjdaꝝ religiōnē apud gallos dirę immanitatis tantū ciuibus sub augusto interdictā Claudius imperator quint⁹ penitus aboleuit. Suidas. Δρυιδαι παρα γαλαταισ σοφιλοσοφοι και σεμνοθεοι.

Drylon: fluuius dalmatię: qui per mediam mysiā pergens/in Danubiū influit.

Dromos latine cursus. Et accipit nō solū ꝓ actu currēdi/sed etiā ꝓ loco vbi currit/Sue. in Nero. Elephātos supsedēs peragratū dromoꝝ decucurrit.

Dromedarius: asial a currēdi velocitate dictū.

D Ante V

Dubius dicit q̄ duas vias habeat: ⁊ vtrā eligat nesciens: sicut ambiguū/qđ in ambas agi ptes possit. Li. liō. j. ad Heren. Dubiū genus est/cū habet in se cautā ⁊ honestatis ⁊ turpitudinis partē.

Dubio as. in dubio sum. Plau. Dubiat quid agat.

Dubito tas. idē quod dubio: Cui⁹ composita sunt Addubito: quod est etiā vel ad aliquid dubito. Li. liō. ij. Proditoribus ertemplo in vincula cōiectis delegatus paululū addubitatū est. Cic. Cecine. Habes augurium meū: quo si quid addubitare: nō potius vterer q̄ illa cōsolatione. Subdubito: paꝝ dubito. Idē Celio. Nęc eo pluribus scripsi/q̄ mihi significabant litterę tuę subdubitare qua essem erga illum voluntate. A dubio fiunt Dubitatio ⁊ dubietas. Aduerbia dubitanter/qđ est a dubitās: ⁊ dubitatim a dubitat⁹. Cecil. Imperator clamat de medio: vt velites a sinistro cornu remoueāt: ⁊ gallis nō dubitāter immittāt. Scen. Qđ hostē nō dubitatim cū pluteis ⁊ scalis iter facere cernebat.

Duco cis. xi. tum. ꝓprie ducimus volentes: trahim⁹ inuitos. Seneca. Fata volentē ducūt: nolentem trahunt. Quādoq̄ ducere significat respicere/iudicare/existimare. Cic. Ego si mei cōmodi rationē ducerē: tecum esse marime vellē. Virgil. liō. ꝛ. Tanton me crimine dignum duxisti. Quandoq̄ [illegible]/allicere/et delectatione quadā demulcere. Lucre. in ver. ac. ij. Si quis honore aut gloria ducit. Qñq̄ voluere/pertractare. Virgil. libro. vj. Sic equidē ducebā aio: rebar q̄ futuꝝ. Qñq̄ nudare/educere. Idem libro. xij. Ille tamen clypeo obiecto cōuersus in hostē Ibat: et auxilio ducto mucrone petebat. Qñq̄ cōtrahere. Idē. Astrū quo segetes gauderēt frugibus: et quo Ducerēt apricis in collib⁹ vua colorē. Qñq̄ agere seu pati. Idem. Mate dea potes hoc sub caelu ducere somnos. Quandoq̄ struere/ erigere. Idē. Pars ducere muros/molirique arcē. Qñq̄ auertere siue cōtrahere. Mar. Qui ducis vultus ⁊ nō legis ista libēter. Qñq̄ in longū ꝓtrahere. Cic. ad Cesarē iuniorē libro. j. Me res duceret: fecim⁹ vt Hercules antiari⁹ in alitū locū trāsferret. Qñq̄ dimittere/descēdere. Plau. in Aul. Ubi ille abit/ego me duco ab arboꝛe. Quādoq̄ gerere. Virg. liō. viij. Bi bellū assidue ducunt cū gēte latina. Qñq̄ ad sepulturā efferre. Pers⁹. Herio tā tertia ducit vxor. Quandoq̄ ad supplicium ducere: vt apud Curtium ait Hermolaus ad Alexan-

drum. Nos duci iube. Dicit ꝛ de re obscena. Plau. Si tenetis/ducite ne dissupamini. Hinc etiã ductor ꝓ vibratore ꝛ lumbor ad concinniorẽ venerem ꝓstandã quassore. Hui⁹ verbi cõposita sunt: Abduco/adduco: quę sunt contraria. Conduco/circũduco/deduco/diduco/educo/induco/introduco/obduco/perduco/ꝓduco/reduco/seduco/subduco/superduco/et traduco.

Ducto as. sępe duco: aut huc illucq; duco/guberno. Salus. Huc accedebat/ꝙ. L. Sylla exercitũ quẽ i Asia ductauerat q̃ sibi fidũ faceret ꝓtra morẽ maior: luxuriose nimisq; liberaliter habuerat. Plau. i Cap. Be vt libitũ est ductauit dolis. Ductare etiã apũd Plau. est scortũ cõducere: q̃ pudendã esse vocem ostẽdit dicẽs: Errabo poti⁹ q̃ qs me ductet. Et Quin. ait. Ductare exercitũ nõ sine rubore dici.

Ductito as. sępe citcũduco. Terẽ. in Adel. Tu ínẽ eas restim ductitãs saltabis.

Duco as. guberno. Var. Ab eo ꝙ sit ducare q̃ est dux aut ductor: q̃ ita inducit vt doceat: pe. cor.

Ducat⁹ us. ipsa ducandi actio: vt est illud. Si cęcus cęco ducatũ prębet/ambo in foueã cadũt. Et ducat⁹ dicit regio cui dux dominat: vel etiã ipsa ducis dignitas/ẽfectura ꝛ imperiũ. Jul. Capi. Petenti signũ ꝑma die tribuno dedit militi mun⁹ exprobrãs vtiq; segnicię tempor superior: q̃ quidẽ etiã ante in oẽmibus ducatib⁹ dederat. Scribit Lãpid. Heliogabalũ pręposituras et ducat⁹ et officia palatina vendidisse. Hoc nomen peculiariter datũ est Spoletanę vrbi: cuius regio Umbria dicit ab auctoribus. Cui⁹ fines a fonte Tyberis vsq; ad Anienis fluuii sinistrã ripã: vbi videlicet Anio tyberim illabit ducatus: vti ẽ aureus nũmus ducalis.

Ductus tus. ipsa ductio. Unde Aquęductus: aquarum deductio.

Duces dicti sunt qui alios ducunt. Unde ꝛ ducẽ belli dicim⁹ ꝛ ducẽ gregis. Ductor ꝛ ductrix: noia ꝓbalia. Virgi. Ductores danaũ.

Ductarius a. um. vñ ductari⁹ funis dict⁹ est: qui ꝓ orbiculos trocleę traijcit.

Ductile pe. cor. qõ facile ducit attenuatq; Uñ ęs ductile: qõ malleis obsequit attenuatq; i laminas. Ductilis scena dicebat: cũ tract; tabulatis hac atq; illac species picturę interior videbatur.

Ductim aduerbiũ: significat cũ mora.

Dudũ: quasi diu: dũ candẽ vim habet quã iamdudum: ita vt quãdoq; dicẽ non transcendat: vt dudũ intrauit: dudũ te expecto. i. hora est vel duę vel tres exquo intrauit/ꝛ exquo te expecto. Quãdoq; etiã transcendit dicẽ. Pli. lib. iiij. Fabri qui dudũ assueti apud penos. Et li. xviij. Nam dudũ ex eadẽ Hispania ꝙeliten venit in Italiã plagis vtilissimũ.

Duellũ: bellũ quod duabus partib⁹ de victoria cõtendentibus dimicat: nõ tm̃ duor: vt quidã existimauerunt/sed multor ꝛ ipsor exercituũ. Alioquin non discerẽt a Plauto duellũ inter Thebanos ꝛ Thelebos. Et ab Horacio. Gratia barbarie lento collisa duello. Hinc Perduellis ꝛ perduellio.

Duello as. bello. Unde Duellator: q̃ duellũ peragit. Plau. in Cap. Domi belliq; duellatores optimi.

Duillus: nomẽ ciuis romani: q̃ ꝑm⁹ Romę nauali certamine triumphauit. Js iã senex ꝛ trementi corpe in quodã iurgio audiuit exprobrari sibi os fetidũ: et tristis se domũ cõtulit. Cũq; vxori quest⁹ esset: quare nũ q̃ se monuisset/vt huic vitio mederet. Fecissem inq; illa/nisi putassem oẽmib⁹ viris sic os olere.

Dulce: suaue: quod quidã a Delicio deducũt: ꝙ dulcia maxime alliciãt. Eius cõposita sunt Prędulce: valde dulce. Subdulce: aliquãtulũ dulce. Dulciloquus pessor. dulciter loquẽs. Dulciflu⁹: dulciter fluens. Dulcisonus pe. corre. dulciter sonans.

Dulcidulus a. um. diminutiuũ est.

Dulcedo/dulcitas/dulcitudo ꝛ dulcor: in eodem sensu accipiunt. Pli. Cõtracta dulcorẽ amittit. Ueni⁹. O suauis linguę sonit⁹. O dulcitas aig. Actius. Tanta hinc in corda dulcitudo inuasit.

Dulciarius panis: qui conficit ex succharo et nucibus pyneis vel amygdalis ad ientacula: vt est qui vulgo dicit Marçapanus: pistor dulciarius: q̃ panes ꝛ mellita cõcinnat ędulia: de quo Marti: Ille tibi dulces operũ manus ista figuras Extruit: huic vni parca laborat apis: Lãpr. de Heliogabalo. Dulciarios baauit q̃ de duleib⁹ exhiberent quęcũq; coq̃ de diuersis ędulib⁹ exhibuissent. Ubi dulciarius significat simpliciter cõcinnatorẽ ęduliũ mellitor ꝛ operis pistorũ dulcedine cõditi.

Dulceo ces. cui. A quo dulcesco is. dulcis sio. Lice. in La. Primo vua est pacerba gustatu: deinde maturata dulcescit. Hui⁹ cõpositũ est obdulcesco: q̃ est i totũ dulcis fio. Aug⁹ lib. vij. cõfes. Mã si ꝑmo scitis tuis litteris informat⁹ essem: ꝛ in ea familiaritate obdulcuisses mihi: ꝛ post i illa volumina incidissem: forte tasse abripuissent me a solidamẽto pietatis.

Dulco as. dulce facio. Sidoni⁹ Apul. ad Agricolam. Pareo libens laudatur⁹ vitę tã dulcatę solliciti⁹ ingenuitatem. Hinc Edulco cas. q̃ est valde dulco. Lu. Hartius. Quapropter eduleare cõuenit vitã: curas q̃ acerbas sensim gubernare.

Dulcacidũ penul. corre. dicitur id quod dulcissimis rebus est illitum.

Dulia cũ accentu in pen. latine homiais seruitus dicit: Δουλοσ seruit⁹: Δουλη ancilla: Δουλικοσ seruilis. Hinc fit cõpositũ hyperdulia.

Dulichiũ: insula in Maliacho mari: seu (vt q̃dã aiũt) Jonio vna Echinadũ corintho ꝓxima: ante Leucada: in qua regnauit Ulisses. Inde fit Dulichi⁹ a. um. Proper. Aut cũ dulichias pallas spaciat ad aras.

Dum aduerbiũ temporale est: ꝛ modo ꝙ quando ponitur: vt Dũ dormis fures domũ intrãt. Hõ ꝙ donec. Sal. Postremo neq; sumptui neq; molestię suę parcere: dũ illos obnoxios fidosq; sibi faceret: id est donec vel vt. Modo ꝙ postq̃: cũ conũgit ꝑterito subiunctiui. Mar. Audieris dũ grãde sophos: id ẽ post q̃ audieris. Et posita post nec vel nõ vel haud/seniq aduerbiũ tẽporis est: vt needum/nondũ/hauddũ: ꝙ nõ adhuc. Est etiam coniũctio: ꝛ significat mõ donec he. Sal. Neq; id quib⁹ modis assequerẽt dũ sibi regnum pararet/quicq; pensi habebat. Aliq̃n dum mõ domẽte che. Hiero. Dũ pscutionis finẽ ꝑstol⁹ ẽ: necessitatẽ in voluntatẽ vertit. Pomẽ nõnunq; ꝙ expletiua. Ter. Ades dũ paucis te volo. Cõponit cũ quit: vt quidũ. Cũ age: vt Agedum. Cũ modo: vt dũmodo/ꝛ Tarat/vt Dumtarat.

Dũtarat componit ex dum aduerbio/et taxo as. ꝙ est mo. Et nõ recipit/sed etiã. Li. ꝙ deiotaro. Qõ ipsũ et si iniquũ est in tuo dũtarat periculo. Solum ꝓ ẽ tm̃ ꝛ modo recipiunt.

Dumus generis mascu. dicit ois spina. A quo dumosus a. um. frõ dosus/spinosus/vepribꝰ plen⁹. Virgi. Dumosa pẽdere pcul de rupe videbo. Dumetũ: loc⁹ vbi sunt dumi. Antiq̃ dumetosũ locũ dicebant ꝙ dumosũ. Et q̃ nos dumera/appellabãt dumetica.

Duo is. dui dutũ: significat do. Plau. i Cap. Et ob eã rẽ mihi libellum ꝙ eo argẽti ne duis.

Duo et ambo: sicut docet Prisscia. genitiuos et actos ꝑm secundã declinationẽ ꝓtulerunt duor ambor um duos ambos: q̃us in neutro differẽtię causa duũ solebat dici: vt duum/miliũ amphorarũ. Necnõ et accusatiuus masculinor ẽ quãdoq; similis nominatiuo: ꝑtim in neutro more greco. Horat. Duo si dis-

cordia veret inertes. Virg. Si duo ꝑterea tales idea tulisset terra viros. i. duos. A duo fit duodecim: a q̄ duodecim⁹ ꝛ duoden⁹/duodenarius/duodeuiginti/ꝛ hmōi/ducēti/ducēten⁹/duodecies/duodecuicies/ducēties/duodeuigesimus/ducēte simus.

Duplaris numer⁹ dicit: in q̄ minor bis numerat. Duplares siue duplarij torquati dicebant milites q̄ i legiōe romana ob fruté duplas ꝓcebant annonas: sicut simplares: quib⁹ vna ꝛ semis annona dabat.

Duplex qñq̄ significat duo. Virgilius. Duplices tendens ad sidera palmas. Cice. lib. iiij. ad Veren. Duplices silitudines esse debēt. Qñq̄ latū. Vir. Duplici aptant dentalia dorso. Duplices tm̄ numero plurali ꝛ genere mas. tabellarū genus est in quib⁹ litteꝛ scribi solebāt. Quę quidē aliqñ etiā triplices erāt in quibus res amatorie scribebant. War. Tunc triplices nostros nō vilia dona putabis. Cū se venturam scribet amica tibi. Sic duplices/triplices/quadruplices ꝛ quintuplices portic⁹ dicunt/i quib⁹ ordines columnaꝝ duplicati/triplicati/q̄druplicati ꝛ q̄nquplicati sunt. Cice. li. v. In duplici palestraꝝ porticu collocanda esse cōplura mēbra scribit.

Duplico as. duplicem facio/gemino. Piero. Duplicauit annonā. Interdū Augere. Sal. Et maur⁹ victus duplicauerat bellū. Vir. Et sol crescētes decedēs duplicat vmbras. Hinc Cōduplico ꝛ Reduplico.

Duram quidam putant esse nomen fluuij: iuxta quē gygantes turrē Babel fecerunt. Alij volunt esse campū. Unde apud Danielē. In campo Duram statuit Nabuchodonosor statuā.

Duria siue durias: nomen fluuij Valentię proximi: vt scribit Pompo. Hunc Salust. vocat Turiā lib. iiij. hist. Inter leua meniū dextrū flumen Turia: qō Valētiā paruo interuallo ꝓterfluit. Clau. Floribus et roscis formosus turia ripis. Grāmatici formosum legerent: q̄ vnum amniū Turia neutro genere proferri putent. Aug⁹. Priscianoq̄ auctoribus. Ptol. hac parte Turulim vocat amnē. Est in Lusitania q̄q̄ durius. Quē Strabo duriam: multi Dorā appellant. Sirius Duriū ait eē. Hinc certant pactole tibi durisq̄ taguscq̄.

Duro as. durum facio/firmo/solido. Colu. libro septimo. Annicula mula recte a matre repellitur: ꝛ amota mōtibus/aut feris locis pascit⁹ vt vngulas duret: sicq̄ postea lōgis itineribus habil⁹. Per translationē Quinti. lib. j. Multa linguę vitia nisi ꝑmis annis inemēdabili in posterū ꝓuitate durantur. Et durare est tolerare. Virgilius. Durate: ꝛ vosmet rebus seruate secundis. In qua significatione quādoq̄ contra naturā ūgit⁹ accusatiuus/maxime apud poetas. Horā. lib. j. Car. Vir durare carinę possunt imperiosius æquor. Nā sicut dicimus clamare hominē: id est cum clamore vocare: sic durare æquor: id est p duricię ferre. Item Durare: persistere/pseuerare. Plau. in Am. Durare nequeo in ędibus: ita me ꝑbri dedecoris aviro⁹ argutā meo. Hui⁹ cōpositā sunt Eduro: valde durū facio: et quasi ad laborē assuefacio. Colu. Quare docendus/et a puericia rusticis operibus edurādus futurus villicus. Induro: vt Indurabo cor. Pharaonis. Obduro. vt est apud Deutero. Nō obdurabis cor tuū. Quę fere idē cū simplici significant. Prędurare: cito duro. Col. Verū est in opere difficilior/q̄ neq̄ bumentē fodere possis: q̄ si glutino fissima necnimiū ficca: quia nimiū prędurat. Perduro: valde vel ad finē duro. Idē lib. viij. Est etiā nō ingrati saporis iniuria perduratus. Terē. in Hecy. Sancte adiurat nō posse apō nos pamphilo se absente pdurare. Reduro: qō est aperio: cōtra id qō dicit: Obduro vt inquit Plo. Et oīa habent pe. pro.

Dureq̄ res: durui: durus sum. A quo Duresco: durus

fio. Col. libro ix. Plumulę sub cauda clunibus detrahende: ne stercore coinquinatę durescant. Lucan⁹ tamen. Totoq̄ induruit artus: ab indureo in eadē significatione qua induro ꝓtulisse videtur. Sed huiusmodi ꝓterita raro a Dureo compositis reperiuntur: sępe autē ab his quę a Duresco sunt: Indurescо. Virg⁹. libro iij. Georg⁹. Styriaq̄ imperis induruit horrida barbie: ad est valde dura: siue in se dura facta est. Col. libro ij. Justa eīm fieri nequeunt: cū induruerit ager. Obdurescо: vndiq̄ durus fio. Cicero W. Celio. Magno dolore me affecissent litterę tuę nisi et ratio ipsa depulisset omnes molestias: et diuturna desperatione rerū obduruissem animus. Perdurescо: valde durus fio. Col. lib. vij. Vez neq̄ ante tertiū/neq̄ post quintū annū iuuencos domare placet: cū illa ętas adhuc tenera est: hęc iā ꝓduruit: id ē nimis dura facta est.

Durus a. um. quod est solidū ac firmū: et firmitate nature corruptionē sui nō facile admittit. Cuius contrariū est molle: in quo est natura luxuriosior: nec ad cōtraria repellenda sufficiēs. Virg⁹. Sed duris genuit te cautib⁹ horrēs Caucasus. Per trālationē capit modo ꝑ patiente ac tolerante labor. Idem. Scipiadas duros bello. Et Gens dura ꝛ aspera cultu. Hō ꝑ aspero et nocente. Idē. Aut durū timeę gen⁹. Hō ꝓ crudeli: qm̄ nulla humanitate mollescit: vt apud eundē. Quid iuuenis magnū: cui verset i ossib⁹ ignē Durus amor?

Dure et duriter aduerbia sic inter se differunt ꝑm Donatū: q̄ duriter sit sine sensu laboris. Dure: crudelit. Illud ad laborē/hoc ad scientiā referē. Sed dure i alterum: duriter in nos aliquid facimus. Terē. in An. Primū hęc pudice vitā parce ac duriter agebat: lana ꝛ tela victū quęritans.

Duricia ꝛ duricies: eque dicunt de firmitate/asperitate crudelitateq̄. Cice. in Cato. Quanta in altero comitas/in altero duricies.

Durabile: qō durare potest. Qui. Qō caret alterna requie durabile nō est.

Duramē ꝛ duramētū: brachiū vitis. Col. libro v. Sed vt caput trūci pedali fere spacio sit inser⁹ iugo: quaternisq̄ brachijs q̄ duramenta quidā vocāt: diuidat i totidē ptes: alio nomine duramina nuncupanē. Idē. Considerandū erit cui⁹ longitudinis sint duramina/quę excedant prędictā mensurā.

Duracinę vuę dicunt quę duram et firmā corticem habent: a duricie/vel a duris acinis. August⁹ in epistolis. Dū lectica ex regia redeo: panis vnciā cū paucis acinis vuę duracinę comedi.

Duracina persica dicuntur/quorum corpus ligno adheret/auelliq̄ nequit. Plinius libro v. Sed persicoq̄ palma duracinis.

Duricoria dicunt: q̄ sunt duri corij. Unde fic⁹ duricorię: quę habent durā corticē.

D Ante y

Dyas: latine dualitas: Δυο duo.

Dynastia: vis potentatus: Dynastes: dominus regni potens: optimas: ἀποτου Δυναστθαι: vt hi q̄ magistratus gerunt/et iudicijs pręsunt. Scribit Strabo reges Dynastas vocari/ꝓpterea q̄ plurimū possunt pollentq̄: ꝛ populos quo velint: aut vi/aut persuasione perducant. Cice. ad Atticū. Erit nebulo iste cū istis dynastis in gratia.

Dyrrachiū: fuit ciuitas in Epyro: quę prius Epidamus vocabatur. De qua Luca. i principio. Dyrrhachiū rapiendas tendit ad arces. Dicta dyrrhachiū a nomine dyrrachij: qui portū vbi adiecit. Vide in dictione Epidamum.

Dys prepositio greca: quę in compositione malā vel

difficile aut impossibile significat.
Dyscolus pe.co.difficilis malus/ve/ sue perniciosus: et Δυσ: et κελο,μαι iubeo:ita vt dyscolus dicat cui difficulter iubet. Dyscolia:difficultas.
Dysenteria:dici põt intestinoꝝ exulceratio: et Δυσ qõ malũ denotat:et ερτερον intestinũ. Et latine Tormina/auctore Celso dicunt. Vide i dictione Tormina.
Dysuria et Strãguiria:difficultas vrine dicit. Quę vt Galen° inqt:fit ex vesicę passionib° vrinã suppримens. Sõ q̃dẽ sine calculis et inflãmatiõe nõ põt accidere. Hoc Cato significat cũ ait: Quibus ęgre lotiũ it.
Dysphylus penult. corre.quasi malus amicus. Iuue. Non est romano cuiꝝ locus hic vbi regnat prothogenes aliquis vel dysphilus.
Dyspepsia:difficilis concoctio.
Dyspnea:spirandi difficultas. Docet Hippocrates in Aphorismis:in senectute strangurias/dysspneas/dysurias/cacesias esse frequentes. Δυσ εστι μοριον κακωσκαι πρεω καιπρον.

E Et Ex prepositiões sunt:quę t sepant t cõponunt. Sepatę mõ tpales sũt: vt Ex illo ceebratus honos. Hõ locales: vt Ecglo. Hõ ponuntur pro a vel ab: vt Iudiui e patre me. Modo significant pro vel ad: vt Ex dignitate et vsu/ex vtilitate:hoc est pro dignitate vl ad dignitatem. E republica ,p republica. Modo fm: vt Ex Platonis sentẽtia:id est fm Platonis sententiã/siue ,p Platonis sententia. Hõ in. Lice. Ere nibus laborabat.i. morbũ patiebatur in renib°. Cõpositę quandoꝝ priuationem indicant: vt Elinguis/eranguis. Quãdoꝝ vehementiã vel perfectionem: vt Eludo/exoro. Quandoꝝ extra: vt Educo/Excludo. Cõponitur autem E cum b. vt Ebibo. D. vt Educo. G. vt Egredior. I. vt Eicio. L. vt Eludo. H. vt Emitto. M. vt Enitor. R. vt Erigo. V. vt Euehor. Ex̃o componitur cũ A. vt Exaudio. C. vt Excurro. E. vt Exeo. F. vt Efficio. O. vt Exoleo. P. vt Expello. Q. vt Exquiro. S. vt Exequor. T. vt Extẽdo. V. vt Exuro. Verũ quando post ex sequitur f. mutat t i f. vt Effundo. Cum x̃o sequitur r. abiiciatur s. vt Exequor t exicco. In alijs integra manet.

E Ante A

Eantes:nomen ,prius historici Licyceni:qui fuit etate q̃ Pygmalion in oriente regnabat.
Ear latine: ver. A quo Earinus: vernus.
Eatenus penult. correp. significat vsq; eo: vel ad eum modum. Cui respõdet Quatenus: vsq; quo. Hieronymus. Quia et si in sanctis patribus et prophetis gratia fuisse creditur:nõ tamen eatenus plena. Sue. in Tyber. Ac primo eatenus interueniebat ne quid perperam fieret.

E Ante B

Ebenus vel Ebenum penult. corre.nomen grecum: et Arabicanus dicitur: Lignum nigrum est/solidum/pulchrum/aptumq; ocularibus medicinis. Hęc arbor nascitur in India:quę cęsa durescit in lapidẽ: vtiturq; odore iucundo. Virgil. lib. ij. Geor. Sola India nigrũ fert ebenũ. Aerius amelin° ita scribit. εβενος ξυλον ισχιωρισ χυλοραραλυομενον ρυπτικησ και λεπτομερους εστι διραμεως οθεν και τα ταισ κοραισ επισκοτουντα πεπισ τευται ρυπτειν ταισ τε αλλαισ οφθαλμιαισ μιγνυται λαυαμεσιν.
Ebrius et Ebria:a bria quod est vas vinarium. Est enim ebrius:qui nimio potu alienatus est mente. Cui cõtrarium est sobrius:quasi sine ebrietate:qui in cibo t potu temperans est: t qui nõ est actu ebrius. Vñ nõ sobrius pro ebrio sumitur. Var. Et nõ sobria verba subnotasti. Hinc Ebrietas:quam Cato dicebat nihil aliud esse q̃ insanis voluntariã. Interdũ ebrius ponitur pro pleno et abundanti. Plau. Facite mihi cęna vt ebria sit:id est abundãs t opipare parata. Ebriosus:qui sępe fit ebrius. A quo ebriositas. Hui° contrariũ est Sobriosus:sobrietatis affectator:: q̃ vsus ē Lyprianus. Inter ebrium et ebriosum hoc interest. Nã potest qui ebrius est tum primũ esse:nec habere hoc vitiũ: t qui ebriosus est/sępe extra ebrietatẽ esse. Sic ebrietas ab ebriositate seiũgit̃/q̃ alterũ affectionis sit/alterum habitus.
Ebrio as. ebrium facio. Unde et inebrio: verba actius. Hiero.lib. ij. Regũ. Et inebriauit eũ. Plau.in Aul. Nõ ebriatus somno sanari solet. Aliqñ ebriari seu inebriari sumit̃,p implerisseu q̃si satiari: vt apud Apostolũ. Nolite inebriari vino in quo est luxuria.
Ebriulo as.pe.cor.ebriũ facio. Sunt tñ q̃ hęc aspirent ab hauriẽdo potu illa deducentes.
Ebron:mons Palestinorum:haud longe a Gaza Syrię ciuitate.
Ebur et eboris vtroq; modo dicitur pro elephãti dẽte: quasi e barro.i. elephãto. Hora. Quid tibi vis mulier nigris dignissima barris.
Eburneus a.um.quod est ex eboris:aut quo instar eboris album est:sit Eburnea facies. Ouidius libro.iij. Metam. Impubesq; genas/ et eburnea colla decusq;. Grece. ελεφαντινος.
Eburnus a.um.idẽ quod Eburneus. Tibu. Hãc pimũ veniens plectro modulatus eburno. Luc.li.ij. Legitimęq; faces gradibusq; accliuis eburnis.
Eboreus a.um.ab Ebor sit:sicut a marmor marmore°. Eburneus ño t eburnus ab Ebur. Et significat q̃dẽ ex solido ebore. Quint. lib. vj. Cũ in triũpho Cęsaris eborea opida essent trãslata.
Eboratus ta.tum.quod extrinsecus ex ebore ē. Quod et eburatum dicitur. Plaut° in Persa. Lectos eburatos auratos.
Ebudes:insulę sunt q̃q; numero in oceano britãnico angusto freto diuisę:cui° incolę(vt scribit Solin°)lacte solũ et piscibus vitã agunt.
Ebulũ:herba est faciẽs baccas i sũmitatẽ sambuci. Columel.libro secũdo. Sed citra hoc experimentũ multa sunt quę et dulcẽ terrã t frumentis habilẽ significent: vt iũcus t calamus/gramẽ t trifoliũ/ebulũ/rubi/pruni siluestres/t alia complura. Idẽ. Et rutilas ebuli creat vuida baccas. Legit̃ t ebulus.
Ebullo las. erũpo/crepo. Tractũ a bulla q̃ estiuo tpe ex aq̃ pluuia fingit̃ in speciẽ pilę:t facile rũpit̃. Persius. O si ebuller patrui p̃clarũ funus.
Eburones:populi gallię qui per /raudẽ multos ex Cęsaris exercitu trucidarunt.
Ebusus:insula q̃ cuniculos non habet. Põpo. Ebusus aialiũ q̃ nocẽt adeo expers: vt ne ea quidẽ q̃ de agrestibus mitia sunt generet/aut inuecta sustineat.

E Ante L

Ecbatana numero plurali:penulẽ. correp. metropolis est Medię: vel vt quidã existimant: regionis magnę nomen. Est et Ecbatana vbs in Syria:quę Epiphania quãdoq; vocata fuit:ac per g. etiã scribi posse q̃dam testãtur Egbatana.
Ecbasis penul.cor.latine dici potest excursus. Nã cõponitur ab εκ et βασισ,μα και αλλα εκτουβαιγω:quod est egressus: vt Virg.li.j. Geor. describẽs tempestatẽ prȩcauendã a rusticis.
Ecce aduerbium demonstrandi: quod apud Virgiliũ